

நாலாயிரத் திவ்வியப் பிரபந்தம்
ஆழ்வார் பாசுரங்கள் - மூலம் - பாகம் 1
(முதல் ஆயிரம் பாசுரங்கள்)

**Nālyira Divya Prabhandam
Paśurams by Seven Azhvārs,
Part 1 (pāsurams 1-947)**

Acknowledgements:

Our sincere thanks go to Tamil Virtual Academy for providing a soft copy of the Tamil version, so that this can accompany the English Translation. We thank Profs. Kausalya Hart and George Hart for providing a soft copy of this work and for the permission to publish this work as part of Project Madurai e-text collections.

Preparation of HTML and PDF versions: Dr. K. Kalyanasundaram, Lausanne, Switzerland.

© Project Madurai, 1998-2018.

Project Madurai is an open, voluntary, worldwide initiative devoted to preparation of electronic texts of tamil literary works and to distribute them free on the Internet.

Details of Project Madurai are available at the website

<http://www.projectmadurai.org/>

You are welcome to freely distribute this file, provided this header page is kept intact.

**நாலாயிரத் திவ்வியப் பிரபந்தம்
ஆழ்வார் பாசுரங்கள் முதல் ஆயிரம்**

உள்ளடக்கம்

1. ஸ்ரீ பெரியாழ்வார் அருளிச்செய்த திருப் பல்லாண்டு & திருமொழி (1-473)
2. ஸ்ரீ ஆண்டாள் அருளிச்செய்த திருப்பாவை (474-503)
3. ஸ்ரீ ஆண்டாள் அருளிச்செய்த நாச்சியார் திருமொழி (504-646)
4. ஸ்ரீ குலசேகரப் பெருமாள் அருளிச்செய்த பெருமாள் திருமொழி (647-751)
5. திருமழிசைபிரான் அருளிச்செய்த திருச்சந்த விருத்தம் (752-871)
6. ஸ்ரீ தொண்டரடிபொடியாழ்வார் அருளிச்செய்த திருமாலை (872-916)
7. ஸ்ரீ தொண்டரடிபொடியாழ்வார் அருளிச்செய்த திருப்பள்ளியெழுச்சி (917-926)
8. திருப்பாணாழ்வார் அருளிச் செய்த அமலனாதிபிரான் தனியன்கள் (927-936)
9. ஸ்ரீ மதுரகவியாழ்வார் அருளிச்செய்த கண்ணி நுண்சிறுத்தாம்பு (937-947)
10. திருமங்கையாழ்வார் அருளிச்செய்த பெரிய திருமொழி (948-1447); (1448-2031)
11. திருமங்கையாழ்வார் அருளிச்செய்த திருக்குருந்தாண்டகம் (2032-2051)
12. திருமங்கையாழ்வார் அருளிச்செய்த திரு நெடுந்தாண்டகம் (2052-2081)
13. ஸ்ரீ பொய்கையாழ்வார் அருளிச்செய்த முதல் திருவந்தாதி (2082-2181)
14. ஸ்ரீ பூதத்தாழ்வார் அருளிச்செய்த இரண்டாம் திருவந்தாதி (2182-2281)
15. ஸ்ரீ பேயாழ்வார் அருளிச்செய்த மூன்றாம் திருவந்தாதி (2282-2381)
16. திருமழிசையாழ்வார் அருளிச்செய்த நான்முகன் திருவந்தாதி (2382-2477)
17. ஸ்ரீ நம்மாழ்வார் அருளிச்செய்த திருவிருத்தம் (2478-2577)
18. ஸ்ரீ நம்மாழ்வார் அருளிச்செய்த திருவாசிரியம் (2578-2584)
19. ஸ்ரீ நம்மாழ்வார் அருளிச்செய்த பெரிய திருவந்தாதி (2585-2671)
20. திருமங்கையாழ்வார் அருளிச்செய்த திருவெழுகூற்றிருக்கை (2672)
21. திருமங்கையாழ்வார் அருளிச்செய்த சிறிய திருமடல் (2673-2712)
22. திருமங்கையாழ்வார் அருளிச்செய்த பெரிய திருமடல் (2713-2790)
23. ஸ்ரீ நம்மாழ்வார் அருளிச்செய்த திருவாய் மொழி (2791-3342); (3343-3892)
24. திருவரங்கத்து அமுதனார் அருளிச்செய்த இராமாநுச நூற்றந்தாதி (3893-4000)

நாலாயிரத் திவ்வியப் பிரபந்தம் - முதல் ஆயிரம்
பெரியாழ்வார் திருமொழி திருப்பல்லாண்டு (1-473)

பெரியாழ்வார் திருப்பல்லாண்டு

1. பல்லாண்டு பல்லாண்டு பல்லாயிரத்தாண்டு
பலகோடிநூறாயிரம்
மல்லாண்டதிண்தோள்மணிவண்ணா. உன்
செவ்வடிசெவ்விதிருக்காப்பு. (1)

பெரியாழ்வார் திருமொழி

2. அடியோமோடும் நின்னொடும் பிரிவு இன்றி
ஆயிரம் பல்லாண்டு
விடிவாய் நின் வல மார்வினில் வாழ்கின்ற
மங்கையும் பல்லாண்டு
வடிவார் சோதி வலத்து உறையும் சுடர்
ஆழியும் பல்லாண்டு
படைபோர் புக்கு முழங்கும் அப் பாஞ்ச
சன்னியமும் பல்லாண்டே (1)

3 வாழாட்பட்டு நின்றீர் உள்ளீரேல் வந்து
மண்ணும் மணமும் கொண்மின்
கூழாட்பட்டு நின்றீர்களை எங்கள்
குழுவினிற் புகுதலொட்டோம்
ஏழாட்காலும் பழிப்பு இலோம் நாங்கள்
இராக்கதர் வாழ் இலங்கை
பாழாள் ஆகப் படை பொருதானுக்குப்
பல்லாண்டு கூறுதுமே (2)

4 ஏடு நிலத்தில் இடுவதன் முன்னம் வந்து
எங்கள் குழாம் புகுந்து
கூடு மனம் உடையீர்கள் வரம்பு ஒழி
வந்து ஒல்லைக் கூடுமினோ
நாடும் நகரமும் நன்கு அறிய நமோ

நாராயணாய என்று
பாடு மனம் உடைப் பத்தருள்ளீர் வந்து
பல்லாண்டு கூறுமினே (3)

5 அண்டக் குலத்துக்கு அதிபதி ஆகி
அசுரர் இராக்கதரை
இண்டக் குலத்தை எடுத்துக் களைந்த
இருடிகேசன் தனக்கு
தொண்டக் குலத்தில் உள்ளீர் வந்து அடிதொழுது
ஆயிரநாமம் சொல்லிப்
பண்டைக் குலத்தைத் தவிர்ந்து பல்லாண்டு பல்
லாயிரத்தாண்டு என்மினே (4)

6 எந்தை தந்தை தந்தை தந்தை தம் மூத்தப்பன்
ஏழ்படிகால் தொடங்கி
வந்து வழிவழி ஆட்செய்கின்றோம் திரு
வோணத் திருவிழவில்
அந்தியம் போதில் அரியுரு ஆகி
அரியை அழித்தவனைப்
பந்தனை தீரப் பல்லாண்டு பல்லாயிரத்
தாண்டு என்று பாடுதுமே (5)

7 தீயிற் பொலிகின்ற செஞ்சுடர் ஆழி
திகழ் திருச்சக்கரத்தின்
கோயிற் பொறியாலே ஒற்றுண்டு நின்று
குடிகுடி ஆட்செய்கின்றோம்
மாயப் பொருபடை வாணனை ஆயிரந்
தோளும் பொழி குருதி
பாயச் சுழற்றிய ஆழி வல்லானுக்குப்
பல்லாண்டு கூறுதுமே (6)

8 நெய்யிடை நல்லதோர் சோறும் நியதமும்
அத்தாணிச் சேவகமும்
கை அடைக்காயும் கழுத்துக்குப் பூணொடு
காதுக்குக் குண்டலமும்
மெய்யிட நல்லதோர் சாந்தமும் தந்து என்னை

வெள்ளுயிர் ஆக்கவல்ல
பையுடை நாகப்பகைக் கொடியானுக்குப்
பல்லாண்டு கூறுவனே (7)

9 உடுத்துக் களைந்த நின் பீதக ஆடை
உடுத்து கலத்தது உண்டு
தொடுத்த துழாய்மலர்சூடிக் களைந்தன
சூடும் இத்தொண்டர்களோம்
விடுத்த திசைக் கருமம் திருத்தித் திரு
வோணத் திருவிழவில்
படுத்த பைந் நாகனைப் பள்ளி கொண்டானுக்குப்
பல்லாண்டு கூறுதுமே (8)

10 எந்நாள் எம்பெருமான் உன்தனக்கு அடி
யோம் என்று எழுத்துப்பட்ட
அந்நாளே அடியோங்கள் அடிக்குடில்
வீடுபெற்று உய்ந்தது காண்
செந்நாள் தோற்றித் திரு மதுரையிற்
சிலை குனித்து ஐந்தலைய
பைந்நாகத் தலைப் பாய்ந்தவனே உன்னைப்
பல்லாண்டு கூறுதுமே (9)

11 அல்வழக்கு ஒன்றும் இல்லா அணி கோட்டியர்
கோன் அபிமானதுங்கள்
செல்வனைப் போல திருமாலே நானும்
உனக்குப் பழ அடியேன்
நல் வகையால் நமோ நாராயணா என்று
நாமம் பல பரவி
பல் வகையாலும் பவித்திரனே உன்னைப்
பல்லாண்டு கூறுவனே (10)

12 பல்லாண்டு என்று பவித்திரனைப் பர
மேட்டியைச் சார்ங்கம் என்னும்
வில் ஆண்டான் தன்னை வில்லிபுத்தூர் விட்டு
சித்தன் விரும்பிய சொல்
நல் ஆண்டு என்று நவின்று உரைப்பார் நமோ

நாராயணாய என்று
பல்லாண்டும் பரமாத்மனைச் சூழ்ந்திருந்து
ஏத்துவர் பல்லாண்டே (11)

கண்ணன் திருவவதாரம்

13 வண்ண மாடங்கள் சூழ் திருக்கோட்டியூர்க்
கண்ணன் கேசவன் நம்பி பிறந்தினில்
எண்ணெய் சுண்ணம் எதிரெதிர் தூவிடக்
கண்ணன் முற்றம் கலந்து அளறு ஆயிற்றே (1)

14 ஓடுவார் விழுவார் உகந்து ஆலிப்பார்
நாடுவார் நம்பிரான் எங்குத்தான் என்பார்
பாடுவார்களும் பல்பறை கொட்ட நின்று
ஆடுவார்களும் ஆயிற்று ஆய்ப்பாடியே (2)

15 பேணிச் சீர் உடைப் பிள்ளை பிறந்தினில்
காணத் தாம் புகுவார் புக்குப் போதுவார்
ஆண் ஒப்பார் இவன் நேர் இல்லை காண் திரு-
வோணத்தான் உலகு ஆளும் என்பார்களே (3)

16 உறியை முற்றத்து உருட்டி நின்று ஆடுவார்
நறுநெய் பால் தயிர் நன்றாகத் தூவுவார்
செறி மென் கூந்தல் அவிழத் திளைத்து எங்கும்
அறிவு அழிந்தனர் ஆய்ப்பாடி ஆயரே (4)

17 கொண்ட தாள் உறி கோலக் கொடுமழுத்
தண்டினர் பறியோலைச் சயனத்தர்
விண்ட முல்லையரும்பு அன்ன பல்லினர்
அண்டர் மிண்டிப் புகுந்து நெய்யாடினார் (5)

18 கையும் காலும் நிமிர்த்துக் கடார நீர்
பைய ஆட்டிப் பசுஞ் சிறு மஞ்சளால்

ஐய நா வழித்தாளுக்கு அங்காந்திட
வையம் ஏழும் கண்டாள் பிள்ளை வாயுளே (6)

19 வாயுள் வையகம் கண்ட மடநல்லார்
ஆயர் புத்திரன் அல்லன் அருந்தெய்வம்
பாய சீர் உடைப் பண்பு உடைப் பாலகன்
மாயன் என்று மகிழ்ந்தனர் மாதரே (7)

20 பத்து நாளும் கடந்த இரண்டாம் நாள்
எத் திசையும் சயமரம் கோடித்து
மத்த மா மலை தாங்கிய மைந்தனை
உத்தானம் செய்து உகந்தனர் ஆயரே (8)

21 கிடக்கில் தொட்டில் கிழிய உதைத்திடும்
எடுத்துக் கொள்ளில் மருங்கை இறுத்திடும்
ஒடுக்கிப் புல்கில் உதரத்தே பாய்ந்திடும்
மிடுக்கு இலாமையால் நான் மெலிந்தேன் நங்காய (9)

22 செந்நெல் ஆர் வயல் சூழ் திருக்கோட்டியூர்
மன்னு நாரணன் நம்பி பிறந்தமை
மின்னு நூல் விட்டுசித்தன் விரித்த இப்
பன்னு பாடல் வல்லார்க்கு இல்லை பாவமே (10)

கண்ணனது திருமேனியழகு

23 சீதக் கடலுள் அமுது அன்ன தேவகி
கோதைக் குழலாள் அசோதைக்குப் போத்தந்த
பேதைக் குழவி பிடித்துச் சுவைத்து உண்ணும்
பாதக் கமலங்கள் காணீரே
பவள வாயீர் வந்து காணீரே (1)

24 முத்தும் மணியும் வயிரமும் நன்பொன்னும்
தத்திப் பதித்துத் தலைப்பெய்தாற் போல் எங்கும்

பத்து விரலும் மணிவண்ணன் பாதங்கள்
ஒத்திட்டு இருந்தவா காணீரே
ஒண்ணுதலீர் வந்து காணீரே (2)

25 பணைத்தோள் இள ஆய்ச்சி பால் பாய்ந்த கொங்கை
அணைத்து ஆர உண்டு கிடந்த இப் பிள்ளை
இணைக்காலில் வெள்ளித் தளை நின்று இலங்கும்
கணைக்கால் இருந்தவா காணீரே
காரிகையீர் வந்து காணீரே (3)

26 உழந்தாள் நறுநெய் ஒரோர் தடா உண்ண
இழந்தாள் எரிவினால் ஈர்த்து எழில் மத்தின்
பழந்தாம்பால் ஓச்ச பயத்தால் தவழ்ந்தான்
முழந்தாள் இருந்தவா காணீரே
முகிழ்முலையீர் வந்து காணீரே (4)

27 பிறங்கிய பேய்ச்சி முலை சுவைத்து உண்டிட்டு
உறங்குவான் போலே கிடந்த இப்பிள்ளை
மறம் கொள் இரணியன் மார்வை முன் கீண்டான்
குறங்குகளை வந்து காணீரே
குவிமுலையீர் வந்து காணீரே (5)

28 மத்தக் களிற்று வசுதேவர் தம்முடைச்
சித்தம் பிரியாத தேவகிதன் வயிற்றில்
அத்தத்தின் பத்தாம் நாள் தோன்றிய அச்சுதன்
முத்தம் இருந்தவா காணீரே
முகிழ்நகையீர் வந்து காணீரே (6)

29 இருங்கை மதகளிறு ஈர்க்கின்றவனைப்
பருங்கிப் பறித்துக்கொண்டு ஓடும் பரமன்தன்
நெருங்கு பவளமும் நேர்நாணும் முத்தும்
மருங்கும் இருந்தவா காணீரே
வாணுதலீர் வந்து காணீரே (7)

30 வந்த மதலைக் குழாத்தை வலிசெய்து

தந்தக் களிறு போல் தானே விளையாடும்
 நந்தன் மதலைக்கு நன்றும் அழகிய
 உந்தி இருந்தவா காணீரே
 ஒளியிழையீர் வந்து காணீரே (8)

31 அதிருங் கடல்நிற வண்ணனை ஆய்ச்சி
 மதுரமுலை ஊட்டி வஞ்சித்து வைத்துப்
 பதறப் படாமே பழந் தாம்பால் ஆர்த்த
 உதரம் இருந்தவா காணீரே
 ஒளிவளையீர் வந்து காணீரே (9)

32 பெரு மா உரலிற் பிணிப்புண்டு இருந்து அங்கு
 இரு மா மருதம் இறுத்த இப் பிள்ளை
 குரு மா மணிப்பூண் குலாவித் திகழும்
 திருமார்வு இருந்தவா காணீரே
 சேயிழையீர் வந்து காணீரே (10)

33 நாள்கள் ஓர் நாலைந்து திங்கள் அளவிலே
 தாளை நிமிர்த்துச் சகடத்தைச் சாடிப்போய்
 வாள் கொள் வளையிற்று ஆருயிர் வவ்வினான்
 தோள்கள் இருந்தவா காணீரே
 சுரிகுழலீர் வந்து காணீரே (11)

34 மைத் தடங்கண்ணி யசோதை வளர்க்கின்ற
 செய்த்தலை நீல நிறத்துச் சிறுப்பிள்ளை
 நெய்த்தலை நேமியும் சங்கும் நிலாவிய
 கைத்தலங்கள் வந்து காணீரே
 கனங்குழையீர் வந்து காணீரே (12)

35 வண்டு அமர் பூங்குழல் ஆய்ச்சி மகனாகக்
 கொண்டு வளர்க்கின்ற கோவலக் குட்டற்கு
 அண்டமும் நாடும் அடங்க விழுங்கிய
 கண்டம் இருந்தவா காணீரே
 காரிகையீர் வந்து காணீரே (13)

36 எம் தொண்டை வாய்ச் சிங்கம் வா என்று எடுத்துக்கொண்டு
 அந் தொண்டை வாய் அமுது ஆதரித்து ஆய்ச்சியர்
 தம் தொண்டை வாயால் தருக்கிப் பருகும் இச்
 செந் தொண்டை வாய் வந்து காணீரே
 சேயிழையீர் வந்து காணீரே (14)

37 நோக்கி யசோதை நுணுக்கிய மஞ்சளால்
 நாக்கு வழித்து நீராட்டும் இந் நம்பிக்கு
 வாக்கும் நயனமும் வாயும் முறுவலும்
 மூக்கும் இருந்தவா காணீரே
 மொய்குழலீர் வந்து காணீரே (15)

38 விண் கொள் அமரர்கள் வேதனை தீர முன்
 மண் கொள் வசுதேவர்தம் மகனாய் வந்து
 திண் கொள் அசுரரைத் தேய வளர்கின்றான்
 கண்கள் இருந்தவா காணீரே
 கனவளையீர் வந்து காணீரே (16)

39 பருவம் நிரம்பாமே பாரெல்லாம் உய்யத்
 திருவின் வடிவு ஒக்கும் தேவகி பெற்ற
 உருவு கரிய ஒளி மணிவண்ணன்
 புருவம் இருந்தவா காணீரே
 பூண்முலையீர் வந்து காணீரே (17)

40 மண்ணும் மலையும் கடலும் உலகு ஏழும்
 உண்ணுந் திறத்து மகிழ்ந்து உண்ணும் பிள்ளைக்கு
 வண்ணம் எழில்கொள் மகரக்குழை இவை
 திண்ணம் இருந்தவா காணீரே
 சேயிழையீர் வந்து காணீரே (18)

41 முற்றிலும் தூதையும் முன்கைமேல் பூவையும்
 சிற்றில் இழைத்துத் திரிதருவோர்களைப்
 பற்றிப் பறித்துக்கொண்டு ஓடும் பரமன்தன்
 நெற்றி இருந்தவா காணீரே
 நேரிழையீர் வந்து காணீரே (19)

42 அழகிய பைம்பொன்னின் கோல் அங்கைக் கொண்டு
 கழல்கள் சதங்கை கலந்து எங்கும் ஆர்ப்ப
 மழ கன்றினங்கள் மறித்துத் திரிவான்
 குழல்கள் இருந்தவா காணீரே
 குவிமுலையீர் வந்து காணீரே (20)

43 சுருப்பார் குழலி யசோதை முன் சொன்ன
 திருப் பாதகேசத்தைத் தென்புதுவைப் பட்டன்
 விருப்பால் உரைத்த இருபதோடு ஒன்றும்
 உரைப்பார் போய் வைகுந்தத்து ஒன்றியிருப்பரே (21)

தாலப் பருவம்

44 மாணிக்கம் கட்டி வயிரம் இடை கட்டி
 ஆணிப் பொன்னால் செய்த வண்ணச் சிறுத்தொட்டில்
 பேணி உனக்குப் பிரமன் விடுதந்தான்
 மாணிக் குறளனே தாலேலோ
 வையம் அளந்தானே தாலேலோ (1)

45 உடையார் கனமணியோடு ஒண் மாதுளம்பூ
 இடை விரவிக் கோத்த எழிற் தெழ்கினோடும்
 விடை ஏறு காபாலி ஈசன் விடுதந்தான்
 உடையாய் அழேல் அழேல் தாலேலோ
 உலகம் அளந்தானே தாலேலோ (2)

46 எந்தம்பிரானார் எழிற் திருமார்வற்குச்
 சந்தம் அழகிய தாமரைத் தாளற்கு
 இந்திரன் தானும் எழில் உடைக் கிண்கிணி
 தந்து உவனாய் நின்றான் தாலேலோ
 தாமரைக் கண்ணனே தாலேலோ (3)

47 சங்கின் வலம்புரியும் சேவடிக் கிண்கிணியும்

அங்கைச் சரிவளையும் நாணும் அரைத்தொடரும்
 அங்கண் விசம்பில் அமரர்கள் போத்தந்தார்
 செங்கண் கருமுகிலே தாலேலோ
 தேவகி சிங்கமே தாலேலோ (4)

48 எழில் ஆர் திருமார்வுக்கு ஏற்கும் இவை என்று
 அழகிய ஐம்படையும் ஆரமும் கொண்டு
 வழி இல் கொடையான் வயிச்சிரவணன்
 தொழுது உவனாய் நின்றான் தாலேலோ
 தூமணி வண்ணனே தாலேலோ (5)

49 ஓதக் கடலின் ஒளிமுத்தின் ஆரமும்
 சாதிப் பவளமும் சந்தச் சரிவளையும்
 மா தக்க என்று வருணன் விடுதந்தான்
 சோதிச் சுடர் முடியாய் தாலேலோ
 சுந்தரத் தோளனே தாலேலோ (6)

50 கான் ஆர் நறுந்துழாய் கைசெய்த கண்ணியும்
 வான் ஆர் செழுஞ்சோலைக் கற்பகத்தின் வாசிகையும்
 தேன் ஆர் மலர்மேல் திருமங்கை போத்தந்தாள்
 கோனே அழேல் அழேல் தாலேலோ
 குடந்தைக் கிடந்தானே தாலேலோ (7)

51 கச்சொடு பொற்சூரிகை காம்பு கனகவளை
 உச்சி மணிச்சுட்டி ஒண்தாள் நிரைப் பொற்பூ
 அச்சுதனுக்கு என்று அவனியாள் போத்தந்தாள்
 நச்சுமுலை உண்டாய் தாலேலோ
 நாராயணா அழேல் தாலேலோ (8)

52 மெய் திமிரும் நானப் பொடியொடு மஞ்சளும்
 செய்ய தடங்கண்ணுக்கு அஞ்சனமும் சிந்தூரமும்
 வெய்ய கலைப்பாகி கொண்டு உவளாய் நின்றாள்
 ஐயா அழேல் அழேல் தாலேலோ
 அரங்கத்து அணையானே தாலேலோ (9)

53 வஞ்சனையால் வந்த பேய்ச்சி முலை உண்ட
 அஞ்சன வண்ணனை ஆய்ச்சி தாலாட்டிய
 செஞ்சொல் மறையவர் சேர் புதுவைப் பட்டன் சொல்
 எஞ்சாமை வல்லவர்க்கு இல்லை இடர்தானே (10)

அம்புலிப் பருவம்

54 தன்முகத்துச் சுட்டி தூங்கத் தூங்கத் தவழ்ந்து போய்ப்
 பொன்முகக் கிண்கிணி ஆர்ப்பப் புழுதி அளைகின்றான்
 என்மகன் கோவிந்தன் கூத்தினை இள மா மதீ
 நின்முகம் கண்ணுள ஆகில் நீ இங்கே நோக்கிப் போ (1)

55 என் சிறுக்குட்டன் எனக்கு ஒர் இன்னமுது எம்பிரான்
 தன் சிறுக்கைகளால் காட்டிக் காட்டி அழைக்கின்றான்
 அஞ்சன வண்ணனோடு ஆடல் ஆட உறுதியேல்
 மஞ்சில் மறையாதே மா மதீ மகிழ்ந்து ஓடி வா (2)

56 சுற்றும் ஒளிவட்டம் சூழ்ந்து சோதி பரந்து எங்கும்
 எத்தனை செய்யிலும் என்மகன் முகம் நேரொவ்வாய்
 வித்தகன் வேங்கட வாணன் உன்னை விளிக்கின்ற
 கைத்தலம் நோவாமே அம்புலீ கடிது ஓடி வா (3)

57 சக்கரக் கையன் தடங்கண்ணால் மலர விழித்து
 ஒக்கலைமேல் இருந்து உன்னையே சுட்டிக் காட்டும் காண்
 தக்கது அறிதியேல் சந்திரா சலம் செய்யாதே
 மக்கட் பெறாத மலடன் அல்லையேல் வா கண்டாய் (4)

58 அழகிய வாயில் அமுத ஊறல் தெளிவுற
 மழலை முற்றாத இளஞ்சொல்லால் உன்னைக் கூகின்றான்
 குழகன் சிரீதரன் கூவக் கூவ நீ போதியேல்
 புழையில் ஆகாதே நின்செவி புகர் மா மதீ (5)

59 தண்டொடு சக்கரம் சார்ங்கம் ஏந்தும் தடக்கையன்

கண் துயில்கொள்ளக் கருதிக் கொட்டாவி கொள்கின்றான்
 உண்ட முலைப்பால் அறா கண்டாய் உறங் காவிடில்
 விண்தனில் மன்னிய மா மதீ விரைந்து ஓடி வா (6)

60 பாலகன் என்று பரிபவம் செய்யேல் பண்டு ஓர் நாள்
 ஆலின் இலை வளர்ந்த சிறுக்கன் அவன் இவன்
 மேல் எழப் பாய்ந்து பிடித்துக்கொள்ளும் வெகுளுமேல்
 மாலை மதியாதே மா மதீ மகிழ்ந்து ஓடி வா (7)

61 சிறியன் என்று என் இளஞ் சிங்கத்தை இகழேல் கண்டாய்
 சிறுமையின் வார்த்தையை மாவலியிடைச் சென்று கேள்
 சிறுமைப் பிழை கொள்ளில் நீயும் உன் தேவைக்கு உரியை காண்
 நிறைமதீ நெடுமால் விரைந்து உன்னைக் கூகின்றான் (8)

62 தாழியில் வெண்ணெய் தடங்கை ஆர விழுங்கிய
 பேழை வயிற்று எம்பிரான் கண்டாய் உன்னைக் கூகின்றான்
 ஆழிகொண்டு உன்னை எறியும் ஐயுறவு இல்லை காண்
 வாழ உறுதியேல் மா மதீ மகிழ்ந்து ஓடி வா (9)

63 மைத்தடங் கண்ணி யசோதை தன்மகனுக்கு இவை
 ஒத்தன சொல்லி உரைத்த மாற்றம் ஒளிபுத்தூர்
 வித்தகன் விட்டுசித்தன் விரித்த தமிழ் இவை
 எத்தனையும் சொல்ல வல்லவர்க்கு இடர் இல்லையே (10)

செங்கீரைப் பருவம்

64 உய்ய உலகு படைத்து உண்ட மணிவயிறா
 ஊழிதொறு ஊழி பல ஆலின் இலையதன்மேல்
 பைய உயோகு-துயில் கொண்ட பரம்பரனே
 பங்கய நீள் நயனத்து அஞ்சன மேனியனே
 செய்யவள் நின் அகலம் சேமம் எனக் கருதி
 செல்வு பொலி மகரக் காது திகழ்ந்து இலக
 ஐய எனக்கு ஒருகால் ஆடுக செங்கீரை
 ஆயர்கள் போரேறே ஆடுக ஆடுகவே (1)

65 கோளரியின் உருவங் கொண்டு அவுணன் உடலம்
 குருதி குழம்பி எழ கூர் உகிரால் குடைவாய்
 மீள அவன்மகனை மெய்ம்மை கொளக் கருதி
 மேலை அமரர்பதி மிக்கு வெகுண்டு வரக்
 காள நன் மேகமவை கல்லொடு கால் பொழியக்
 கருதி வரை குடையாக் காலிகள் காப்பவனே
 ஆள எனக்கு ஒருகால் ஆடுக செங்கீரை
 ஆயர்கள் போரேறே ஆடுக ஆடுகவே (2)

66 நம்முடை நாயகனே நான்மறையின் பொருளே
 நாவிடயன் நற்கமல நான்முகனுக்கு ஒருகால்
 தம்மனை ஆனவனே தரணி தலமுழுதும்
 தாரகையின் உலகும் தடவி அதன் புறமும்
 விம்ம வளர்ந்தவனே வேழமும் ஏழ் விடையும
 விரவிய வேலைதனுள் வென்று வருமவனே
 அம்ம எனக்கு ஒருகால் ஆடுக செங்கீரை
 ஆயர்கள் போரேறே ஆடுக ஆடுகவே (3)

67 வானவர்தாம் மகிழ வன் சகடம் உருள
 வஞ்ச முலைப்பேயின் நஞ்சம் அது உண்டவனே
 கானக வல் விளவின் காய் உதிரக் கருதிக்
 கன்று அது கொண்டு எறியும் கருநிற என்கன்றே
 தேனுகனும் முரனும் திண்திறல் வெந்நரகன்
 என்பவர் தாம் மடியச் செரு அதிரச் செல்லும்
 ஆனை எனக்கு ஒருகால் ஆடுக செங்கீரை
 ஆயர்கள் போரேறே ஆடுக ஆடுகவே (4)

68 மத்து அளவுந் தயிரும் வார்குழல் நன்மடவார்
 வைத்தன நெய் களவால் வாரி விழுங்கி ஒருங்கு
 ஒத்த இணைமருதம் உன்னிய வந்தவரை
 ஊரு கரத்தினொடும் உந்திய வெந்திறலோய்
 முத்தின் இளமுறுவல் முற்ற வருவதன்முன்
 முன்ன முகத்து அணிஆர் மொய்குழல்கள் அலைய
 அத்த எனக்கு ஒருகால் ஆடுக செங்கீரை
 ஆயர்கள் போரேறே ஆடுக ஆடுகவே (5)

69 காய மலர்நிறவா கருமுகில் போல் உருவா
 கானக மா மடுவிற் காளியன் உச்சியிலே
 தூய நடம் பயிலும் சுந்தர என்சிறுவா
 துங்க மதக்கரியின் கொம்பு பறித்தவனே
 ஆயம் அறிந்து பொருவான் எதிர்வந்த மல்லை
 அந்தரம் இன்றி அழித்து ஆடிய தாளிணையாய்
 ஆய எனக்கு ஒருகால் ஆடுக செங்கீரை
 ஆயர்கள் போரேறே ஆடுக ஆடுகவே (6)

70 துப்பு உடை ஆயர்கள் தம் சொல் வழுவாது ஒருகால்
 தூய கருங்குழல் நற் தோகைமயில் அனைய
 நப்பினைதன் திறமா நல் விடை ஏழ் அவிய
 நல்ல திறல் உடைய நாதனும் ஆனவனே
 தப்பின பிள்ளைகளைத் தனமிகு சோதிபுகத்
 தனி ஒரு தேர் கடவித்தாயொடு கூட்டிய என்
 அப்ப எனக்கு ஒருகால் ஆடுக செங்கீரை
 ஆயர்கள் போரேறே ஆடுக ஆடுகவே (7)

71 உன்னையும் ஒக்கலையிற் கொண்டு தம் இல் மருவி
 உன்னொடு தங்கள் கருத்து ஆயின செய்து வரும்
 கன்னியரும் மகிழ் கண்டவர் கண்குளிர
 கற்றவர் தெற்றிவர பெற்ற எனக்கு அருளி
 மன்னு குறுங்குடியாய் வெள்ளறையாய் மதில் சூழ்
 சோலைமலைக்கு அரசே கண்ணபுரத்து அமுதே
 என் அவலம் களைவாய் ஆடுக செங்கீரை
 ஏழ் உலகும் உடையாய் ஆடுக ஆடுகவே (8)

72 பாலொடு நெய் தயிர் ஒண் சாந்தொடு சண்பகமும்
 பங்கயம் நல்ல கருப்பூரமும் நாறி வர
 கோல நறும்பவளச் செந்துவர் வாயினிடைக்
 கோமள வெள்ளிமுளை போல் சில பல் இலக
 நீல நிறத்து அழகார் ஐம்படையின் நடுவே
 நின் கனிவாய் அமுதம் இற்று முறிந்து விழ
 ஏலும் மறைப்பொருளே ஆடுக செங்கீரை
 ஏழ் உலகும் உடையாய் ஆடுக ஆடுகவே (9)

73 செங்கமலக் கழலிற் சிற்றிதழ் போல் விரலிற்
 சேர் திகழ் ஆழிகளும் கிண்கிணியும் அரையிற்
 தங்கிய பொன்வடமும் தாள நன் மாதுளையின்
 பூவொடு பொன்மணியும் மோதிரமும் கிறியும்
 மங்கல ஐம்படையும் தோள்வளையும் குழையும்
 மகரமும் வாளிகளும் சுட்டியும் ஒத்து இலக
 எங்கள் குடிக்கு அரசே ஆடுக செங்கீரை
 ஏழ் உலகும் உடையாய் ஆடுக ஆடுகவே (10)

74 அன்னமும் மின் உருவும் ஆளரியும் குறளும்
 ஆமையும் ஆனவனே ஆயர்கள் நாயகனே
 என் அவலம் களைவாய் ஆடுக செங்கீரை
 ஏழ் உலகும் உடையாய் ஆடுக ஆடுக என்று
 அன்னநடை மடவாள் அசோதை உகந்த பரிசு
 ஆன புகழ்ப் புதுவைப் பட்டன் உரைத்த தமிழ்
 இன்னிசை மாலைகள் இப் பத்தும் வல்லார் உலகில்
 எண்திசையும் புகழ் மிக்கு இன்பம் அது எய்துவரே (11)

சப்பாணிப் பருவம்

75 மாணிக்கக் கிண்கிணி ஆர்ப்ப மருங்கின் மேல்
 ஆணிப் பொன்னாற் செய்த ஆய்பொன் உடை மணி
 பேணி பவளவாய் முத்துஇலங்க பண்டு
 காணி கொண்ட கைகளால் சப்பாணி
 கருங்குழற் குட்டனே சப்பாணி (1)

76 பொன் அரைநாணொடு மாணிக்கக் கிண்கிணி
 தன் அரை ஆட தனிச் சுட்டி தாழ்ந்து ஆட
 என் அரை மேல்நின்று இழிந்து உங்கள் ஆயர்தம்
 மன் அரைமேல் கொட்டாய் சப்பாணி
 மாயவனே கொட்டாய் சப்பாணி (2)

77 பல் மணி முத்து இன்பவளம் பதித்தன்ன
என் மணிவண்ணன் இலங்கு பொற் தோட்டின் மேல்
நின் மணிவாய் முத்து இலங்க நின் அம்மைதன்
அம்மணி மேல் கொட்டாய் சப்பாணி

ஆழியங் கையனே சப்பாணி (3)

78 தூ நிலாமுற்றத்தே போந்து விளையாட
வான் நிலா அம்புலீ சந்திரா வா என்று
நீ நிலா நிற்புகழாநின்ற ஆயர்தம்
கோ நிலாவ கொட்டாய் சப்பாணி

குடந்தைக் கிடந்தானே சப்பாணி (4)

79 புட்டியிற் சேறும் புழுதியும் கொண்டுவந்து
அட்டி அமுக்கி அகம் புக்கு அறியாமே
சட்டித் தயிரும் தடாவினில் வெண்ணெயும் உண்
பட்டிக் கன்றே கொட்டாய் சப்பாணி

பற்பநாபா கொட்டாய் சப்பாணி (5)

80 தாரித்து நூற்றுவர் தந்தை சொற் கொள்ளாது
போர் உய்த்து வந்து புகுந்தவர் மண் ஆளப்
பாரித்த மன்னர் படப் பஞ்சவர்க்கு அன்று
தேர் உய்த்த கைகளால் சப்பாணி

தேவகி சிங்கமே சப்பாணி (6)

81 பரந்திட்டு நின்ற படுகடல் தன்னை
இரந்திட்ட கைம்மேல் எறிதிரை மோதக்
கரந்திட்டு நின்ற கடலைக் கலங்கச்
சரந் தொட்ட கைகளால் சப்பாணி

சார்ங்க விற்கையனே சப்பாணி (7)

82 குரக்கு இனத்தாலே குரைகடல் தன்னை
நெருக்கி அணை கட்டி நீள் நீர் இலங்கை
அரக்கர் அவிய அடு கணையாலே
நெருக்கிய கைகளால் சப்பாணி

நேமியங் கையனே சப்பாணி (8)

83 அளந்து இட்ட தூணை அவன் தட்ட ஆங்கே
 வளர்ந்திட்டு வாள் உகிர்ச் சிங்க உருவாய்
 உளந் தொட்டு இரணியன் ஒண்மார்வு அகலம்
 பிளந்திட்ட கைகளால் சப்பாணி
 பேய் முலை உண்டானே சப்பாணி (9)

84 அடைந்திட்டு அமரர்கள் ஆழ்கடல் தன்னை
 மிடைந்திட்டு மந்தரம் மத்தாக நாட்டி
 வடம் சுற்றி வாசுகி வன்கயிறு ஆகக்
 கடைந்திட்ட கைகளால் சப்பாணி
 கார்முகில் வண்ணனே சப்பாணி (10)

85 ஆட்கொள்ளத் தோன்றிய ஆயர்தம் கோவினை
 நாட்கமழ் பூம்பொழில் வில்லிபுத்தூர்ப் பட்டன்
 வேட்கையால் சொன்ன சப்பாணி ஈரைந்தும்
 வேட்கையினால் சொல்லுவார் வினை போதுமே (11)

தளர்நடைப் பருவம்

86 தொடர் சங்கிலிகை சலார்-பிலார் என்னத்
 தூங்கு பொன்மணி ஒலிப்பப்
 படு மும்மதப் புனல் சோர வாரணம்
 பைய நின்று ஊர்வது போல்
 உடன் கூடிக் கிண்கிணி ஆரவாரிப்ப
 உடை மணி பறை கறங்க
 தடந் தாளிணை கொண்டு சார்ங்கபாணி
 தளர்நடை நடவானோ (1)

87 செக்கரிடை நுனிக்கொம்பிற் தோன்றும்
 சிறுபிறை முளைப் போல
 நக்க செந் துவர்வாய்த் திண்ணை மீதே
 நளிர் வெண்பல் முளை இலக
 அக்குவடம் உடுத்து ஆமைத்தாலி

பூண்ட அனந்தசயனன்
தக்க மா மணிவண்ணன் வாசுதேவன்
தளர்நடை நடவானோ (2)

88 மின்னுக் கொடியும் ஓர் வெண் திங்களும்
சூழ் பரிவேடமுமாய்ப்
பின்னற் துலங்கும் அரசிலையும்
பீதகச் சிற்றாடையொடும்
மின்னிற் பொலிந்த ஓர் கார்முகில் போலக்
கழுத்தினிற் காரையொடும்
தன்னிற் பொலிந்த இருடிகேசன்
தளர்நடை நடவானோ (3)

89 கன்னற் குடம் திறந்தால் ஒத்து ஊறிக்
கணகண சிரித்து உவந்து
முன் வந்து நின்று முத்தம் தரும் என்
முகில்வண்ணன் திருமார்வன்
தன்னைப் பெற்றேற்குத் தன்வாய் அமுதம்
தந்து என்னைத் தளிர்ப்பிக்கின்றான்
தன் என்று மாற்றலர் தலைகள் மீதே
தளர்நடை நடவானோ (4)

90 முன் நல் ஓர் வெள்ளிப் பெருமலைக் குட்டன்
மொடுமொடு விரைந்து ஓடப்
பின்னைத் தொடர்ந்தது ஓர் கருமலைக் குட்டன்
பெயர்ந்து அடியிடுவது போல்
பன்னி உலகம் பரவி ஓவாப் புகழ்ப்
பலதேவன் என்னும்
தன் நம்பி ஓடப் பின் கூடச் செல்வான்
தளர்நடை நடவானோ (5)

91 ஒரு காலிற் சங்கு ஒரு காலிற் சக்கரம்
உள்ளடி பொறித்து அமைந்த
இரு காலுங் கொண்டு அங்கு அங்கு எழுதினாற்போல்
இலச்சினை பட நடந்து
பெருகாநின்ற இன்ப-வெள்ளத்தின்மேல்

பின்னையும் பெய்து பெய்து
 தரு கார்க் கடல்வண்ணன் காமர் தாதை
 தளர்நடை நடவானோ (6)

92 படர் பங்கைய மலர்வாய் நெகிழப்
 பனி படு சிறுதுளி போல்
 இடங் கொண்ட செவ்வாய் ஊறி ஊறி
 இற்று இற்று வீழநின்று
 கடுஞ் சேக் கழுத்தின் மணிக் குரல் போல்
 உடை மணி கணகணென
 தடந் தாளிணை கொண்டு சாரங்கபாணி
 தளர்நடை நடவானோ (7)

93 பக்கம் கருஞ் சிறுப்பாறை மீதே
 அருவிகள் பகர்ந்தனைய
 அக்குவடம் இழிந்து ஏறித் தாழ்
 அணி அல்குல் புடை பெயர
 மக்கள் உலகினிற் பெய்து அறியா
 மணிக் குழவி உருவின்
 தக்க மா மணிவண்ணன் வாசுதேவன்
 தளர்நடை நடவானோ (8)

94 வெண் புழுதி மேற் பெய்துகொண்டு அளைந்தது ஓர்
 வேழத்தின் கருங்கன்று போல்
 தெண் புழுதியாடி திரிவிக்கிரமன்
 சிறு புகர்பட வியர்த்து
 ஒண் போது அலர்கமலச் சிறுக்கால் உறைத்து
 ஒன்றும் நோவாமே
 தண் போது கொண்ட தவிசின் மீதே
 தளர்நடை நடவானோ (9)

95 திரை நீர்ச் சந்திர மண்டலம் போலச்
 செங்கண்மால் கேசவன் தன்
 திரு நீர் முகத்துத் துலங்கு சுட்டி
 திகழ்ந்து எங்கும் புடைபெயர
 பெரு நீர்த் திரை எழு கங்கையிலும்

பெரியதோர் தீர்த்த பலம்
 தரு நீர்ச் சிறுச்சண்ணம் துள்ளம் சோரத்
 தளர்நடை நடவானோ (10)

96 ஆயர் குலத்தினில் வந்து தோன்றிய
 அஞ்சனவண்ணன் தன்னைத்
 தாயர் மகிழ ஒன்னார் தளரத்
 தளர்நடை நடந்ததனை
 வேயர் புகழ் விட்டுசித்தன் சீரால்
 விரித்தன உரைக்கவல்லார்
 மாயன் மணிவண்ணன் தாள் பணியும்
 மக்களைப் பெறுவர்களே (11)

அச்சோப் பருவம்

97 பொன் இயல் கிண்கிணி சுட்டி புறங் கட்டித்
 தன் இயல் ஓசை சலன்-சலன் என்றிட
 மின் இயல் மேகம் விரைந்து எதிர் வந்தாற்போல்
 என் இடைக்கு ஓட்டரா அச்சோ அச்சோ
 எம்பெருமான் வாராய் அச்சோ அச்சோ (1)

98 செங்கமலப் பூவிற் தேன் உண்ணும் வண்டே போல்
 பங்கிகள் வந்து உன் பவளவாய் மொய்ப்ப
 சங்கு வில் வாள் தண்டு சக்கரம் ஏந்திய
 அங்கைகளாலே வந்து அச்சோ அச்சோ
 ஆரத் தழுவாய் வந்து அச்சோ அச்சோ (2)

99 பஞ்சவர் தூதனாய்ப் பாரதம் கைசெய்து
 நஞ்சு உமிழ் நாகம் கிடந்த நற் பொய்கை புக்கு
 அஞ்சப் பணத்தின்மேல் பாய்ந்திட்டு அருள்செய்த
 அஞ்சனவண்ணனே அச்சோ அச்சோ
 ஆயர் பெருமானே அச்சோ அச்சோ (3)

100 நாறிய சாந்தம் நமக்கு இறை நல்கு என்னத்

தேறி அவளும் திருவுடம்பிற் பூச
 ஊறிய கூனினை உள்ளே ஒடுங்க அன்று
 ஏற உருவினாய் அச்சோ அச்சோ
 எம்பெருமான் வாராய் அச்சோ அச்சோ (4)

101 கழல் மன்னர் சூழக் கதிர் போல் விளங்கி
 எழலுற்று மீண்டே இருந்து உன்னை நோக்கும்
 சுழலை பெரிது உடைத் துச்சோதனனை
 அழல விழித்தானே அச்சோ அச்சோ
 ஆழி அங் கையனே அச்சோ அச்சோ (5)

102 போர் ஒக்கப் பண்ணி இப் பூமிப்பொறை தீர்ப்பான்
 தேர் ஒக்க ஊர்ந்தாய் செழுந்தார் விசயற்காய்
 கார் ஒக்கு மேனிக் கரும் பெருங் கண்ணனே
 ஆரத் தழுவாய் வந்து அச்சோ அச்சோ
 ஆயர்கள் போரேறே அச்சோ அச்சோ (6)

103 மிக்க பெரும்புகழ் மாவலி வேள்வியிற்
 தக்கது இது அன்று என்று தானம் விலக்கிய
 சக்கிரன் கண்ணைத் துரும்பாற் கிளறிய
 சக்கரக் கையனே அச்சோ அச்சோ
 சங்கம் இடத்தானே அச்சோ அச்சோ (7)

104 என் இது மாயம்? என் அப்பன் அறிந்திலன்
 முன்னைய வண்ணமே கொண்டு அளவாய் என்ன
 மன்னு நமுசியை வானிற் சுழற்றிய
 மின்னு முடியனே அச்சோ அச்சோ
 வேங்கடவாணனே அச்சோ அச்சோ (8)

105 கண்ட கடலும் மலையும் உலகு ஏழும்
 முண்டத்துக்கு ஆற்றா முகில்வண்ணா ஓ என்று
 இண்டைச் சடைமுடி ஈசன் இரக்கொள்ள
 மண்டை நிறைத்தானே அச்சோ அச்சோ
 மார்வில் மறுவனே அச்சோ அச்சோ (9)

106 துன்னிய பேரிருள் சூழ்ந்து உலகை மூட
மன்னிய நான்மறை முற்றும் மறைந்திடப்
பின் இவ் உலகினில் பேரிருள் நீங்க அன்று
அன்னமது ஆனானே அச்சோ அச்சோ
அருமறை தந்தானே அச்சோ அச்சோ (10)

107 நச்சுவார் முன் நிற்கும் நாராயணன் தன்னை
அச்சோ வருக என்று ஆய்ச்சி உரைத்தன
மச்ச அணி மாடப் புதுவைக்கோன் பட்டன் சொல்
நிச்சலும் பாடுவார் நீள் விசும்பு ஆள்வரே (11)

புறம் புல்கல்

108 வட்டு நடுவே வளர்கின்ற மாணிக்க-
மொட்டு நுணையில் முளைக்கின்ற முத்தே போல்
சொட்டுச் சொட்டு என்னத் துளிக்கத் துளிக்க என்
குட்டன் வந்து என்னைப் புறம்புல்குவான்
கோவிந்தன் என்னைப் புறம்புல்குவான் (1)

109 கிண்கிணி கட்டிக் கிறி கட்டிக் கையினிற்
கங்கணம் இட்டுக் கழுத்திற் தொடர் கட்டிக்
தன் கணத்தாலே சதிரா நடந்து வந்து
என் கண்ணன் என்னைப் புறம்புல்குவான்
எம்பிரான் என்னைப் புறம்புல்குவான் (2)

110 கத்தக் கதித்துக் கிடந்த பெருஞ்செல்வம்
ஓத்துப் பொருந்திக்கொண்டு உண்ணாது மண் ஆள்வான்
கொத்துத் தலைவன் குடிகெடத் தோன்றிய
அத்தன் வந்து என்னைப் புறம்புல்குவான்
ஆயர்கள் ஏறு என் புறம்புல்குவான் (3)

111 நாந்தகம் ஏந்திய நம்பி சரண் என்று
தாழ்ந்த தனஞ்சயற்கு ஆகி தரணியில்
வேந்தர்கள் உட்க விசயன் மணித் திண்தேர்

ஊர்ந்தவன் என்னைப் புறம்புல்குவான்

உம்பர்கோன் என்னைப் புறம்புல்குவான் (4)

112 வெண்கலப் பத்திரம் கட்டி விளையாடிக்
கண் பல பெய்த கருந்தழைக் காவின் கீழ்ப்
பண் பல பாடிப் பல்லாண்டு இசைப்ப பண்டு
மண் பல கொண்டான் புறம்புல்குவான்

வாமனன் என்னைப் புறம்புல்குவான் (5)

113 சத்திரம் ஏந்தித் தனி ஒரு மாணியாய்
உத்தர வேதியில் நின்ற ஒருவனைக்
கத்திரியர் காணக் காணி முற்றும் கொண்ட
பத்திராகாரன் புறம்புல்குவான்

பார் அளந்தான் என் புறம்புல்குவான் (6)

114 பொத்த உரலைக் கவிழ்த்து அதன்மேல் ஏறி
தித்தித்த பாலும் தடாவினில் வெண்ணெயும்
மெத்தத் திருவயிறு ஆர விழுங்கிய
அத்தன் வந்து என்னைப் புறம்புல்குவான்

ஆழியான் என்னைப் புறம்புல்குவான் (7)

115 மூத்தவை காண முது மணற்குன்று ஏறிக்
கூத்து உவந்து ஆடிக் குழலால் இசை பாடி
வாய்த்த மறையோர் வணங்க இமையவர்
ஏத்த வந்து என்னைப் புறம்புல்குவான்

எம்பிரான் என்னைப் புறம்புல்குவான் (8)

116 கற்பகக் காவு கருதிய காதலிக்கு
இப்பொழுது ஈவன் என்று இந்திரன் காவினில்
நிற்பன செய்து நிலாத் திகழ் முற்றத்துள்
உய்த்தவன் என்னைப் புறம்புல்குவான்

உம்பர்கோன் என்னைப் புறம்புல்குவான் (9)

117 ஆய்ச்சி அன்று ஆழிப் பிரான் புறம்புல்கிய
வேய்த் தடந்தோளி சொல் விட்டுசித்தன் மகிழ்ந்து

ஈத்த தமிழ் இவை ஈரைந்தும் வல்லவர்
வாய்த்த நன்மக்களைப் பெற்று மகிழ்வரே (10)

கண்ணன் அப்பூச்சி காட்டுதல்

118 மெச்சு ஊது சங்கம் இடத்தான் நல் வேய் ஊதி
பொய்ச் சூதிற் தோற்ற பொறை உடை மன்னர்க்காய்
பத்து ஊர் பெறாது அன்று பாரதம் கைசெய்த
அத் தூதன் அப்பூச்சி காட்டுகின்றான்
அம்மனே அப்பூச்சி காட்டுகின்றான் (1)

119 மலை புரை தோள் மன்னவரும் மாரதரும் மற்றும்
பலர் குலைய நூற்றுவரும் பட்டழிய பார்த்தன்
சிலை வளையத் திண்தேர்மேல் முன்றின்ற செங்கண்
அலவலை வந்து அப்பூச்சி காட்டுகின்றான்
அம்மனே அப்பூச்சி காட்டுகின்றான் (2)

120 காயும் நீர் புக்குக் கடம்பு ஏறி காளியன்
தீய பணத்திற் சிலம்பு ஆர்க்கப் பாய்ந்து ஆடி
வேயின் குழல் ஊதி வித்தகனாய் நின்ற
ஆயன் வந்து அப்பூச்சி காட்டுகின்றான்
அம்மனே அப்பூச்சி காட்டுகின்றான் (3)

121 இருட்டிற் பிறந்து போய் ஏழை வல் ஆயர்
மருட்டைத் தவிர்ப்பித்து வன் கஞ்சன் மாளப்
புரட்டி அந்நாள் எங்கள் பூம்பட்டுக் கொண்ட
அரட்டன் வந்து அப்பூச்சி காட்டுகின்றான்
அம்மனே அப்பூச்சி காட்டுகின்றான் (4)

122 சேப் பூண்ட சாடு சிதறித் திருடி நெய்க்கு
ஆப்பூண்டு நந்தன் மனைவி கடை தாம்பால்
சோப்பூண்டு துள்ளித் துடிக்கத் துடிக்க அன்று
ஆப்பூண்டான் அப்பூச்சி காட்டுகின்றான்

அம்மனே அப்பூச்சி காட்டுகின்றான் (5)

123 செப்பு இள மென்முலைத் தேவகி நங்கைக்குச்
சொப்படத் தோன்றி தொறுப்பாடியோம் வைத்த
துப்பமும் பாலும் தயிரும் விழுங்கிய
அப்பன் வந்து அப்பூச்சி காட்டுகின்றான்
அம்மனே அப்பூச்சி காட்டுகின்றான் (6)

124 தத்துக் கொண்டாள் கொலோ? தானே பெற்றாள் கொலோ?
சித்தம் அனையாள் அசோதை இளஞ்சிங்கம்
கொத்து ஆர் கருங்குழற் கோபால கோளரி
அத்தன் வந்து அப்பூச்சி காட்டுகின்றான்
அம்மனே அப்பூச்சி காட்டுகின்றான் (7)

125 கொங்கை வன் கூனிசொற் கொண்டு குவலயத்
துங்கக் கரியும் பரியும் இராச்சியமும்
எங்கும் பரதற்கு அருளி வன்கான் அடை
அங் கண்ணன் அப்பூச்சி காட்டுகின்றான்
அம்மனே அப்பூச்சி காட்டுகின்றான் (8)

126 பதக முதலைவாய்ப் பட்ட களிறு
கதறிக் கைகூப்பி என் கண்ணா கண்ணா என்ன
உதவப் புள் ஊர்ந்து அங்கு உறுதுயர் தீர்த்த
அதகன் வந்து அப்பூச்சி காட்டுகின்றான்
அம்மனே அப்பூச்சி காட்டுகின்றான் (9)

127 வல்லாள் இலங்கை மலங்கச் சரந் துரந்த
வில்லாளனை விட்டுசித்தன் விரித்த
சொல் ஆர்ந்த அப்பூச்சிப் பாடல் இவை பத்தும்
வல்லார் போய் வைகுந்தம் மன்னி இருப்பரே (10)

தாய்ப்பால் உண்ண அழைத்தல்

128 அரவு அணையாய் ஆயர் ஏறே
 அம்மம் உண்ணத் துயிலெழாயே
 இரவும் உண்ணாது உறங்கி நீ போய்
 இன்றும் உச்சி கொண்டதாலோ
 வரவுங் காணேன்;வயிறு அசைந்தாய்
 வன முலைகள் சோர்ந்து பாயத்
 திரு உடைய வாய்மடுத்துத்
 திளைத்து உதைத்துப் பருகிடாயே (1)

129 வைத்த நெய்யும் காய்ந்த பாலும்
 வடி தயிரும் நறு வெண்ணெயும்
 இத்தனையும் பெற்றறியேன்
 எம்பிரான் நீ பிறந்த பின்னை
 எத்தனையும் செய்யப் பெற்றாய்;
 ஏதும் செய்யேன் கதம் படாதே
 முத்து அணைய முறுவல் செய்து
 மூக்கு உறிஞ்சி முலை உணாயே (2)

130 தந்தம் மக்கள் அழுது சென்றால்
 தாய்மார் ஆவார் தரிக்ககில்லார்
 வந்து நின்மேற் பூசல் செய்ய
 வாழ வல்ல வாசுதேவா
 உந்தையார் உன்திறத்தர் அல்லர்
 உன்னை நான் ஒன்று உரப்பமாட்டேன்
 நந்தகோபன் அணி சிறுவா
 நான் சுரந்த முலை உணாயே (3)

131 கஞ்சன்தன்னால் புணர்க்கப்பட்ட
 கள்ளச் சகடு கலக்கு அழிய
 பஞ்சி அன்ன மெல்லடியால்
 பாய்ந்த போது நொந்திடும் என்று
 அஞ்சினேன் காண் அமரர் கோவே
 ஆயர் கூட்டத்து அளவன்றாலோ
 கஞ்சனை உன் வஞ்சனையால்
 வலைப்படுத்தாய் முலை உணாயே (4)

132 தீய புந்திக் கஞ்சன் உன்மேல்
 சினம் உடையன் சோர்வு பார்த்து
 மாயந்தன்னால் வலைப்படுக்கில்
 வாழ்கில்லேன் வாசுதேவா
 தாயர் வாய்ச்சொல் கருமம் கண்டாய்
 சாற்றிச் சொன்னேன் போகவேண்டா
 ஆயர் பாடிக்கு அணிவிளக்கே
 அமர்ந்து வந்து என் முலை உணாயே (5)

133 மின் அனைய நுண் இடையார்
 விரி குழல்மேல் நுழைந்த வண்டு
 இன் இசைக்கும் வில்லிபுத்தூர்
 இனிது அமர்ந்தாய் உன்னைக் கண்டார்
 என்ன நோன்பு நோற்றாள் கொலோ
 இவனைப் பெற்ற வயிறு உடையாள்
 என்னும் வார்த்தை எய்துவித்த
 இருடிகேசா முலை உணாயே (6)

134 பெண்டிர் வாழ்வார் நின் ஒப்பாரைப்
 பெறுதும் என்னும் ஆசையாலே
 கண்டவர்கள் போக்கு ஒழிந்தார்
 கண்ணிணையால் கலக்க நோக்கி
 வண்டு உலாம் பூங்குழலினார் உன்
 வாயமுதம் உண்ண வேண்டிக்
 கொண்டு போவான் வந்து நின்றார்
 கோவிந்தா நீ முலை உணாயே (7)

135 இரு மலை போல் எதிர்ந்த மல்லர்
 இருவர் அங்கம் எரிசெய்தாய் உன்
 திரு மலிந்து திகழு மார்வு
 தேக்க வந்து என் அல்குல் ஏறி
 ஒரு முலையை வாய்மடுத்து
 ஒரு முலையை நெருடிக்கொண்டு
 இரு முலையும் முறை முறையாய்
 ஏங்கி ஏங்கி இருந்து உணாயே (8)

136 அங் கமலப் போதகத்தில்
 அணி கொள் முத்தம் சிந்தினாற்போல்
 செங் கமல முகம் வியர்ப்ப
 தீமை செய்து இம் முற்றத்தாடே
 அங்கம் எல்லாம் புழுதியாக
 அளைய வேண்டா அம்ம விம்ம
 அங்கு அமரர்க்கு அமுது அளித்த
 அமரர் கோவே முலை உணாயே (9)

137 ஓட ஓடக் கிண்கிணிகள்
 ஒலிக்கும் ஓசைப் பாணியாலே
 பாடிப் பாடி வருகின்றாயைப்
 பற்பநாபன் என்று இருந்தேன்
 ஆடி ஆடி அசைந்து அசைந்திட்டு
 அதனுக்கு ஏற்ற கூத்தை ஆடி
 ஓடி ஓடிப் போய்விடாதே
 உத்தமா நீ முலை உணாயே (10)

138 வார் அணிந்த கொங்கை ஆய்ச்சி
 மாதவா உண் என்ற மாற்றம்
 நீர் அணிந்த குவளை வாசம்
 நிகழ் நாறும் வில்லிபுத்தூர்ப்
 பார் அணிந்த தொல் புகழான்
 பட்டர்பிரான் பாடல் வல்லார்
 சீர் அணிந்த செங்கண்மால் மேல்
 சென்ற சிந்தை பெறுவர் தாமே (11)

காது குத்தல்

139 போய்ப்பாடு உடைய நின் தந்தையும் தாழ்த்தான்
 பொரு திறற் கஞ்சன் கடியன்
 காப்பாரும் இல்லை கடல்வண்ணா உன்னை
 தனியே போய் எங்கும் திரிதி
 பேய்ப்பால் முலை உண்ட பித்தனே கேசவ
 நம்பீ உன்னைக் காது குத்த

ஆய்ப் பாலர் பெண்டுகள் எல்லாரும் வந்தார்
அடைக்காய் திருத்தி நான் வைத்தேன் (1)

140 வண்ணப் பவளம் மருங்கினிற் சாத்தி
மலர்ப்பாதக் கிண்கிணி ஆர்ப்ப
நண்ணித் தொழும் அவர் சிந்தை பிரியாத
நாராயணா இங்கே வாராய்
எண்ணற்கு அரிய பிரானே திரியை
எரியாமே காதுக்கு இடுவன்
கண்ணுக்கு நன்றும் அழகும் உடைய
கனகக் கடிப்பும் இவையாம் (2)

141 வையம் எல்லாம் பெறும் வார்கடல் வாழும்
மகரக்குழை கொண்டுவைத்தேன்
வெய்யவே காதில் திரியை இடுவன் நீ
வேண்டிய தெல்லாம் தருவன்
உய்ய இவ் ஆயர் குலத்தினில் தோன்றிய
ஒண்சுடர் ஆயர்கொழுந்தே
மையன்மை செய்து இள ஆய்ச்சியர் உள்ளத்து
மாதவனே இங்கே வாராய் (3)

142 வணம் நன்று உடைய வயிரக் கடிப்பு இட்டு
வார்காது தாழ்ப் பெருக்கிக்
குணம் நன்று உடையர் இக் கோபால பிள்ளைகள்
கோவிந்தா நீ சொல்லுக் கொள்ளாய்
இணை நன்று அழகிய இக் கடிப்பு இட்டால்
இனிய பலாப்பழம் தந்து
சுணம் நன்று அணி முலை உண்ணத் தருவன் நான்
சோத்தம் பிரான் இங்கே வாராய் (4)

143 சோத்தம் பிரான் என்று இரந்தாலும் கொள்ளாய்
சுரிசுழலாரொடு நீ போய்க்
கோத்துக் குரவை பிணைந்து இங்கு வந்தால்
குணங்கொண்டு இடுவனோ? நம்பீ
பேர்த்தும் பெரியன அப்பம் தருவன்
பிரானே திரியிட ஒட்டில்

வேய்த் தடந்தோளார் விரும்பும் கருங்குழல்
விட்டுவே நீ இங்கே வாராய் (5)

144 விண்ணெல்லாம் கேட்க அழுதிட்டாய் உன்வாயில்
விரும்பி அதனை நான் நோக்கி
மண்ணெல்லாம் கண்டு என் மனத்துள்ளே அஞ்சி
மதுசூதனே என்று இருந்தேன்
புண் ஏதும் இல்லை உன்காது மறியும்
பொறுத்து இறைப் போது இரு நம்பீ
கண்ணா என் கார்முகிலே கடல்வண்ணா
காவலனே முலை உணாயே (6)

145 முலை ஏதும் வேண்டேன் என்று ஓடி நின்காதிற்
கடிப்பைப் பறித்து எறிந்திட்டு
மலையை எடுத்து மகிழ்ந்து கல்-மாரி
காத்துப் பசுநிரை மேய்த்தாய்
சிலை ஒன்று இறுத்தாய் திரிவிக்கிரமா
திரு ஆயர்பாடிப் பிரானே
தலை நிலாப் போதே உன்காதைப் பெருக்காதே
விட்டிட்டேன் குற்றமே அன்றே? (7)

146 என் குற்றமே என்று சொல்லவும் வேண்டா காண்
என்னை நான் மண் உண்டேனாக
அன்புற்று நோக்கி அடித்தும் பிடித்தும்
அனைவர்க்கும் காட்டிற்றிலையே?
வன் புற்று அரவின் பகைக் கொடி வாமன
நம்பீ உன்காதுகள் தூரும்
துன்புற்றன எல்லாம் தீர்ப்பாய் பிரானே
திரியிட்டுச் சொல்லுகேன் மெய்யே (8)

147 மெய் என்று சொல்லுவார் சொல்லைக் கருதித்
தொடுப்புண்டாய் வெண்ணையை என்று
கையைப் பிடித்துக் கரை உரலோடு என்னைக்
காணவே கட்டிற்றிலையே?
செய்தன சொல்லிச் சிரித்து அங்கு இருக்கில்
சிரீதரா உன்காது தூரும்

கையிற் திரியை இடுகிடாய் இந்நின்ற
காரிகையார் சிரியாமே (9)

148 காரிகையார்க்கும் உனக்கும் இழுக்கு உற்று என்
காதுகள் வீங்கி எரியில்?
தாரியா தாகில் தலை நொந்திடும் என்று
விட்டிடேன் குற்றமே அன்றே?
சேரியிற் பிள்ளைகள் எல்லாரும் காது
பெருக்கித் திரியவும் காண்டி
ஏர் விடை செற்று இளங்கன்று எறிந்திட்ட
இருடிகேசா எந்தன் கண்ணே <10>

149 கண்ணைக் குளிரக் கலந்து எங்கும் நோக்கிக்
கடிகமழ் பூங்குழலார்கள்
எண்ணத்துள் என்றும் இருந்து தித்திக்கும்
பெருமானே எங்கள் அமுதே
உண்ணக் கனிகள் தருவன் கடிப்பு ஒன்றும்
நோவாமே காதுக்கு இடுவன்
பண்ணைக் கிழியச் சகடம் உதைத்திட்ட
பற்பநாபா இங்கே வாராய் (11)

150 வா என்று சொல்லி என்கையைப் பிடித்து
வலியவே காதிற் கடிப்பை
நோவத் திரிக்கில் உனக்கு இங்கு இழுக்குற்று என்?
காதுகள் நொந்திடும் கில்லேன்
நாவற் பழம் கொண்டு வைத்தேன் இவை காணாய்
நம்பீ முன் வஞ்ச மகளைச்
சாவப் பால் உண்டு சகடு இறப் பாய்ந்திட்ட
தாமோதரா இங்கே வாராய் (12)

151 வார் காது தாழ்ப் பெருக்கி அமைத்து
மகரக்குழை இட வேண்டிச்
சீரால் அசோதை திருமாலைச் சொன்ன சொல்
சிந்தையுள் நின்று திகழ்ப்
பார் ஆர் தொல் புகழான் புதுவை மன்னன்

பன்னிரு நாமத்தால் சொன்ன
ஆராத அந்தாதிப் பன்னிரண்டும் வல்லார்
அச்சுதனுக்கு அடியாரே (13)

நீராட்டம்

152 வெண்ணெய் அளைந்த குணுங்கும்
விளையாடு புழுதியும் கொண்டு
திண்ணென இவ் இரா உன்னைத்
தேய்த்துக் கிடக்க நான் ஒட்டேன்
எண்ணெய் புளிப்பழம் கொண்டு இங்கு
எத்தனை போதும் இருந்தேன்
நண்ணல் அரிய பிரானே
நாரணா நீராட வாராய் (1)

153 கன்றுகள் ஓடச் செவியிற்
கட்டெறும்பு பிடித்து இட்டால்
தென்றிக் கெடும் ஆகில் வெண்ணெய்
திரட்டி விழுங்குமா காண்பன்
நின்ற மராமரம் சாய்த்தாய்
நீ பிறந்த திருவோணம்
இன்று நீ நீராட வேண்டும்
எம்பிரான் ஓடாதே வாராய் (2)

154 பேய்ச்சி முலை உண்ணக் கண்டு
பின்னையும் நில்லாது என்நெஞ்சம்
ஆய்ச்சியர் எல்லாரும் கூடி
அழைக்கவும் நான் முலை தந்தேன்
காய்ச்சின நீரொடு நெல்லி
கடாரத்திற் பூரித்து வைத்தேன்
வாய்த்த புகழ் மணிவண்ணா
மஞ்சனம் ஆட நீ வாராய் (3)

155 கஞ்சன் புணர்ப்பினில் வந்த
கடிய சகடம் உதைத்து

வஞ்சகப் பேய்மகள் துஞ்ச
 வாய் முலை வைத்த பிரானே
 மஞ்சளும் செங்கழுநீரின்
 வாசிகையும் நறுஞ்சாந்தும்
 அஞ்சனமும் கொண்டு வைத்தேன்
 அழகனே நீராட வாராய் (4)

156 அப்பம் கலந்த சிற்றுண்டி
 அக்காரம் பாலிற் கலந்து
 சொப்பட நான் சுட்டு வைத்தேன்
 தின்னல் உறுதியேல் நம்பி
 செப்பு இள மென்முலையார்கள்
 சிறுபுறம் பேசிச் சிரிப்பர்
 சொப்பட நீராட வேண்டும்
 சோத்தம் பிரான் இங்கே வாராய் (5)

157 எண்ணெய்க் குடத்தை உருட்டி
 இளம்பிள்ளை கிள்ளி எழுப்பிக்
 கண்ணைப் புரட்டி விழித்துக்
 கழகண்டு செய்யும் பிரானே
 உண்ணக் கனிகள் தருவன்
 ஒலிகடல் ஓதநீர் போலே
 வண்ணம் அழகிய நம்பீ
 மஞ்சனம் ஆட நீ வாராய் (6)

158 கறந்த நற்பாலும் தயிரும்
 கடைந்து உறிமேல் வைத்த வெண்ணெய்
 பிறந்ததுவே முதலாகப்
 பெற்றறியேன் எம்பிரானே
 சிறந்த நற்றாய் அலர் தூற்றும்
 என்பதனால் பிறர் முன்னே
 மறந்தும் உரையாட மாட்டேன்
 மஞ்சனம் ஆட நீ வாராய் (7)

159 கன்றினை வால் ஓலை கட்டி
 கனிகள் உதிர எறிந்து

பின் தொடர்ந்து ஓடி ஓர் பாம்பைப்
 பிடித்துக்கொண்டு ஆட்டினாய் போலும்
 நின்திறத்தேன் அல்லேன் நம்பீ
 நீ பிறந்த திரு நன்னாள்
 நன்று நீ நீராட வேண்டும்
 நாரணா ஓடாதே வாராய் (8)

160 பூணித் தொழுவினிற் புக்குப்
 புழுதி அளைந்த பொன்-மேனி
 காணப் பெரிதும் உகப்பன்
 ஆகிலும் கண்டார் பழிப்பர்
 நாண் இத்தனையும் இலாதாய்
 நப்பின்னை காணிற் சிரிக்கும்
 மாணிக்கமே என்மணியே
 மஞ்சனம் ஆட நீ வாராய் (9)

161 கார் மலி மேனி நிறத்துக் கண்ணபிரானை உகந்து
 வார் மலி கொங்கை யசோதை மஞ்சனம் ஆட்டிய ஆற்றைப்
 பார் மலி தொல் புதுவைக் கோன் பட்டர்பிரான் சொன்ன பாடல்
 சீர் மலி செந்தமிழ் வல்லார் தீவினை யாதும் இலரே (10)

குழல்வாரக் காக்கையை வா எனல்

162 பின்னை மணாளனை பேரிற் கிடந்தானை
 முன்னை அமரர் முதற் தனி வித்தினை
 என்னையும் எங்கள் குடி முழுது ஆட்கொண்ட
 மன்னனை வந்து குழல்வாராய் அக்காக்காய்
 மாதவன்தன் குழல்வாராய் அக்காக்காய் (1)

163 பேயின் முலை உண்ட பிள்ளை இவன் முன்னம்
 மாயச் சகடும் மருதும் இறுத்தவன்
 காயாமலர் வண்ணன் கண்ணன் கருங்குழல்
 தூய்து ஆக வந்து குழல்வாராய் அக்காக்காய்
 தூமணி வண்ணன் குழல்வாராய் அக்காக்காய் (2)

164 திண்ணக் கலத்திற் திரை உறிமேல் வைத்த
 வெண்ணெய் விழுங்கி விரைய உறங்கிடும்
 அண்ணல் அமரர் பெருமானை ஆயர்தம்
 கண்ணனை வந்து குழல்வாராய் அக்காக்காய்
 கார்முகில் வண்ணன் குழல்வாராய் அக்காக்காய் (3)

165 பள்ளத்தில் மேயும் பறவை உருக் கொண்டு
 கள்ள அசுரன் வருவானைத் தான் கண்டு
 புள் இது என்று பொதுக்கோ வாய் கீண்டிட்ட
 பிள்ளையை வந்து குழல்வாராய் அக்காக்காய்
 பேய் முலை உண்டான் குழல்வாராய் அக்காக்காய் (4)

166 கற்றினம் மேய்த்துக் கனிக்கு ஒரு கன்றினைப்
 பற்றி எறிந்த பரமன் திருமுடி
 உற்றன பேசி நீ ஓடித் திரியாதே
 அற்றைக்கும் வந்து குழல்வாராய் அக்காக்காய்
 ஆழியான்தன் குழல்வாராய் அக்காக்காய் (5)

167 கிழக்கிற் குடி மன்னர் கேடு இலாதாரை
 அழிப்பான் நினைந்திட்டு அவ் ஆழி அதனால்
 விழிக்கும் அளவிலே வேர் அறுத்தானைக்
 குழற்கு அணி ஆகக் குழல்வாராய் அக்காக்காய்
 கோவிந்தன்தன் குழல்வாராய் அக்காக்காய் (6)

168 பிண்டத் திரளையும் பேய்க்கு இட்ட நீர்ச் சோறும்
 உண்டற்கு வேண்டி நீ ஓடித் திரியாதே
 அண்டத்து அமரர் பெருமான் அழகு அமர்
 வண்டு ஒத்து இருண்ட குழல்வாராய் அக்காக்காய்
 மாயவன்தன் குழல்வாராய் அக்காக்காய் (7)

169 உந்தி எழுந்த உருவ மலர்தன்னில்
 சந்தச் சதுமுகன்தன்னைப் படைத்தவன்
 கொந்தக் குழலைக் குறந்து புளி அட்டித்
 தந்தத்தின் சீப்பால் குழல்வாராய் அக்காக்காய்

தாமோதரன்தன் குழல்வாராய் அக்காக்காய் (8)

170 மன்னன்தன் தேவிமார் கண்டு மகிழ்வு எய்த
முன் இவ் உலகினை முற்றும் அளந்தவன்
பொன்னின் முடியினைப் பூ அணைமேல் வைத்துப்
பின்னே இருந்து குழல்வாராய் அக்காக்காய்
பேர் ஆயிரத்தான் குழல்வாராய் அக்காக்காய் (9)

171 கண்டார் பழியாமே அக்காக்காய் கார்வண்ணன்
வண்டு ஆர் குழல்வார வா என்ற ஆய்ச்சி சொல்
விண் தோய் மதில் வில்லிபுத்தூர்க் கோன் பட்டன் சொல்
கொண்டாடிப் பாடக் குறுகா வினை தாமே (10)

கோல் கொண்டுவா எனல்

172 வேலிக் கோல் வெட்டி விளையாடு வில் ஏற்றி
தாலிக் கொழுந்தைத் தடங்கழுத்திற் பூண்டு
பீலித் தழையைப் பிணைத்துப் பிறகிட்டு
காலிப் பின் போவாற்கு ஓர் கோல் கொண்டு வா
கடல் நிற வண்ணற்கு ஓர் கோல் கொண்டு வா (1)

173 கொங்கும் குடந்தையும் கோட்டியூரும் பேரும்
எங்கும் திரிந்து விளையாடும் என்மகன்
சங்கம் பிடிக்கும் தடக்கைக்குத் தக்க நல்
அங்கம் உடையது ஓர் கோல் கொண்டு வா
அரக்கு வழித்தது ஓர் கோல் கொண்டு வா (2)

174 கறுத்திட்டு எதிர்நின்ற கஞ்சனைக் கொன்றான்
பொறுத்திட்டு எதிர்வந்த புள்ளின் வாய் கீண்டான்
நெறித்த குழல்களை நீங்க முன் ஓடிச்
சிறுக்கன்று மேய்ப்பாற்கு ஓர் கோல் கொண்டு வா
தேவபிரானுக்கு ஓர் கோல் கொண்டு வா (3)

175 ஒன்றே உரைப்பான் ஒரு சொல்லே சொல்லுவான்
 துன்று முடியான் துரியோதனன் பக்கல்
 சென்று அங்குப் பாரதம் கையெறிந்தானுக்குக்
 கன்றுகள் மேய்ப்பது ஓர் கோல் கொண்டு வா
 கடல்-நிற வண்ணற்கு ஓர் கோல் கொண்டு வா (4)

176 சீர் ஒன்று தூதாய்த் திரியோதனன் பக்கல்
 ஊர் ஒன்று வேண்டிப் பெறாத உரோடத்தால்
 பார் ஒன்றிப் பாரதம் கைசெய்து பார்த்தற்குத்
 தேர் ஒன்றை ஊர்ந்தாற்கு ஓர் கோல் கொண்டு வா
 தேவபிரானுக்கு ஓர் கோல் கொண்டு வா (5)

177 ஆலத்து இலையான் அரவின் அணை மேலான்
 நீலக் கடலுள் நெடுங்காலம் கண்வளர்ந்தான்
 பாலப் பிராயத்தே பார்த்தற்கு அருள்செய்த
 கோலப் பிரானுக்கு ஓர் கோல் கொண்டு வா
 குடந்தைக் கிடந்தாற்கு ஓர் கோல் கொண்டு வா (6)

178 பொற்றிகழ் சித்திரகூடப் பொருப்பினில்
 உற்ற வடிவில் ஒரு கண்ணும் கொண்ட அக்
 கற்றைக் குழலன் கடியன் விரைந்து உன்னை
 மற்றைக் கண் கொள்ளாமே கோல் கொண்டு வா
 மணிவண்ண நம்பிக்கு ஓர் கோல் கொண்டு வா (7)

179 மின்னிடைச் சீதை பொருட்டா இலங்கையர்
 மன்னன் மணிமுடி பத்தும் உடன் வீழ்த்
 தன் நிகர் ஒன்று இல்லாச் சிலை கால் வளைத்து இட்ட
 மின்னு முடியற்கு ஓர் கோல் கொண்டு வா
 வேலை அடைத்தாற்கு ஓர் கோல் கொண்டு வா (8)

180 தென் இலங்கை மன்னன் சிரம் தோள் துணிசெய்து
 மின் இலங்கும் பூண் விபீடண நம்பிக்கு
 என் இலங்கும் நாமத்து அளவும் அரசு என்ற
 மின் அலங்காரற்கு ஓர் கோல் கொண்டு வா
 வேங்கட வாணற்கு ஓர் கோல் கொண்டு வா (9)

181 அக்காக்காய் நம்பிக்குக் கோல் கொண்டு வா என்று
 மிக்காள் உரைத்த சொல் வில்லிபுத்தூர்ப் பட்டன்
 ஒக்க உரைத்த தமிழ் பத்தும் வல்லவர்
 மக்களைப் பெற்று மகிழ்வர் இவ் வையத்தே (10)

பூச் சூட்டல்

182 ஆனிரை மேய்க்க நீ போதி
 அருமருந்து ஆவது அறியாய்
 கானகம் எல்லாம் திரிந்து உன்
 கரிய திருமேனி வாட
 பானையிற் பாலைப் பருகிப்
 பற்றாதார் எல்லாம் சிரிப்ப
 தேனில் இனிய பிரானே
 செண்பகப் பூச் சூட்ட வாராய் (1)

183 கரு உடை மேகங்கள் கண்டால்
 உன்னைக் கண்டால் ஒக்கும் கண்கள்
 உரு உடையாய் உலகு ஏழும்
 உண்டாக வந்து பிறந்தாய்
 திரு உடையாள் மணவாளா
 திருவரங்கத்தே கிடந்தாய்
 மருவி மணம் கமழ்கின்ற
 மல்லிகைப் பூச் சூட்ட வாராய் (2)

184 மச்சொடு மாளிகை ஏறி
 மாதர்கள்தம் இடம் புக்கு
 கச்சொடு பட்டைக் கிழித்து
 காம்பு துகில் அவை கீறி
 நிச்சலும் தீமைகள் செய்வாய்
 நீள் திருவேங்கடத்து எந்தாய்
 பச்சைத் தமனகத்தோடு
 பாதிரிப் பூச் சூட்ட வாராய் (3)

185 தெருவின்கண் நின்று இள ஆய்ச்சி
 மார்களைத் தீமை செய்யாதே
 மருவும் தமனகமும் சீர்
 மாலை மணம் கமழ்கின்ற
 புருவம் கருங்குழல் நெற்றி
 பொலிந்த முகிற்-கன்று போலே
 உருவம் அழகிய நம்பீ
 உகந்து இவை சூட்ட நீ வாராய் (4)

186 புள்ளினை வாய் பிளந்திட்டாய்
 பொரு கரியின் கொம்பு ஒசித்தாய்
 கள்ள அரக்கியை மூக்கொடு
 காவலனைத் தலை கொண்டாய்
 அள்ளி நீ வெண்ணெய் விழுங்க
 அஞ்சாது அடியேன் அடித்தேன்
 தெள்ளிய நீரில் எழுந்த
 செங்கழுநீர் சூட்ட வாராய் (5)

187 எருதுகளோடு பொருதி
 ஏதும் உலோபாய் காண் நம்பீ
 கருதிய தீமைகள் செய்து
 கஞ்சனைக் கால்கொடு பாய்ந்தாய்
 தெருவின்கண் தீமைகள் செய்து
 சிக்கென மல்லர்களோடு
 பொருது வருகின்ற பொன்னே
 புன்னைப் பூச் சூட்ட நீ வாராய் (6)

188 குடங்கள் எடுத்து ஏற விட்டுக்
 கூத்தாட வல்ல எம் கோவே
 மடம் கொள் மதிமுகத்தாரை
 மால்செய வல்ல என் மைந்தா
 இடந்திட்டு இரணியன் நெஞ்சை
 இரு பிளவு ஆக முன் கீண்டாய்
 குடந்தைக் கிடந்த எம் கோவே
 குருக்கத்திப் பூச் சூட்ட வாராய் (7)

189 சீமாலிகன் அவனோடு
 தோழமை கொள்ளவும் வல்லாய்
 சாமாறு அவனை நீ எண்ணிச்
 சக்கரத்தால் தலை கொண்டாய்
 ஆமாறு அறியும் பிரானே
 அணி அரங்கத்தே கிடந்தாய்
 ஏமாற்றம் என்னைத் தவிர்த்தாய்
 இருவாட்சிப் பூச் சூட்ட வாராய் (8)

190 அண்டத்து அமரர்கள் சூழ
 அத்தாணியுள் அங்கு இருந்தாய்
 தொண்டர்கள் நெஞ்சில் உறைவாய்
 தூமலரால் மணவாளா
 உண்டிட்டு உலகினை ஏழும்
 ஓர் ஆலிலையிற் துயில் கொண்டாய்
 கண்டு நான் உன்னை உகக்கக்
 கருமுகைப் பூச் சூட்ட வாராய் (9)

191 செண்பக மல்லிகையோடு
 செங்கழுநீர் இருவாட்சி
 எண் பகர் பூவும் கொணர்ந்தேன்
 இன்று இவை சூட்ட வா என்று
 மண் பகர் கொண்டாளை ஆய்ச்சி
 மகிழ்ந்து உரை செய்த இம் மாலை
 பண் பகர் வில்லிபுத்தூர்க் கோன்
 பட்டர்பிரான் சொன்ன பத்தே (10)

காப்பிடல்

192 இந்திரனோடு பிரமன்
 ஈசன் இமையவர் எல்லாம்
 மந்திர மா மலர் கொண்டு
 மறைந்து உவராய் வந்து நின்றார்
 சந்திரன் மாளிகை சேரும்

சதுரர்கள் வெள்ளறை நின்றாய்
அந்தியம் போது இது ஆகும்
அழகனே காப்பிட வாராய் (1)

193 கன்றுகள் இல்லம் புகுந்து
கதறுகின்ற பசு எல்லாம்
நின்றொழிந்தேன் உன்னைக் கூவி
நேசமேல் ஒன்றும் இலாதாய்
மன்றில் நில்லேல் அந்திப் போது
மதிற் திருவெள்ளறை நின்றாய்
நன்று கண்டாய் என் தன் சொல்லு
நான் உன்னைக் காப்பிட வாராய் (2)

194 செப்பு ஓது மென்முலையார்கள்
சிறுசோறும் இல்லும் சிதைத்திட்டு
அப்போது நான் உரப்பப் போய்
அடிசிலும் உண்டிலை ஆள்வாய்
முப் போதும் வானவர் ஏத்தும்
முனிவர்கள் வெள்ளறை நின்றாய்
இப்போது நான் ஒன்றும் செய்யேன்
எம்பிரான் காப்பிட வாராய் (3)

195 கண்ணில் மணல்கொடு தூவிக்
காலினால் பாய்ந்தனை என்று என்று
எண் அரும் பிள்ளைகள் வந்திட்டு
-இவர் ஆர்?- முறைப்படுகின்றார்
கண்ணனே வெள்ளறை நின்றாய்
கண்டாரொடே தீமை செய்வாய்
வண்ணமே வேலையது ஒப்பாய்
வள்ளலே காப்பிட வாராய் (4)

196 பல்லாயிரவர் இவ் ஊரில்
பிள்ளைகள் தீமைகள் செய்வார்
எல்லாம் உன்மேல் அன்றிப் போகாது
எம்பிரான் நீ இங்கே வாராய்
நல்லார்கள் வெள்ளறை நின்றாய்

ஞானச் சுடரே உன்மேனி
சொல் ஆர வாழ்த்தி நின்று ஏத்திச்
சொப்படக் காப்பிட வாராய் (5)

197 கஞ்சன் கறுக்கொண்டு நின்மேல்
கரு நிறச் செம் மயிர்ப் பேயை
வஞ்சிப்பதற்கு விடுத்தான்
என்பது ஓர் வார்த்தையும் உண்டு
மஞ்சு தவழ் மணி மாட
மதிற் திருவெள்ளறை நின்றாய்
அஞ்சுவன் நீ அங்கு நிற்க
அழகனே காப்பிட வாராய் 6

198 கள்ளச் சகடும் மருதும்
கலக்கு அழிய உதைசெய்த
பிள்ளையரசே நீ பேயைப்
பிடித்து முலை உண்ட பின்னை
உள்ளவாறு ஒன்றும் அறியேன்
ஒளியுடை வெள்ளறை நின்றாய்
பள்ளிகொள் போது இது ஆகும்
பரமனே காப்பிட வாராய் (7)

199 இன்பம் அதனை உயர்த்தாய்
இமையவர்க்கு என்றும் அரியாய்
கும்பக் களிறு அட்ட கோவே
கொடுங் கஞ்சன் நெஞ்சினிற் கூற்றே
செம்பொன் மதில் வெள்ளறையாய்
செல்வத்தினால் வளர் பிள்ளாய்
கம்பக் கபாலி காண் அங்கு
கடிது ஓடிக் காப்பிட வாராய் (8)

200 இருக்கொடு நீர் சங்கிற் கொண்டிட்டு
எழில் மறையோர் வந்து நின்றார்
தருக்கேல் நம்பி சந்தி நின்று
தாய் சொல்லுக் கொள்ளாய் சில நாள்
திருக்காப்பு நான் உன்னைச் சாத்த

தேச உடை வெள்ளறை நின்றாய்
 உருக் காட்டும் அந்தி விளக்கு இன்று
 ஒளி கொள்ள ஏற்றுகேன் வாராய் (9)

201 போது அமர் செல்வக்கொழுந்து புணர் திருவெள்ளறையானை
 மாதர்க்கு உயர்ந்த அசோதை மகன்தன்னைக் காப்பிட்ட மாற்றம்
 வேதப் பயன் கொள்ள வல்ல விட்டுசித்தன் சொன்ன மாலை
 பாதப் பயன் கொள்ள வல்ல பத்தர் உள்ளார் வினை போமே (10)

பாலக் கிரீடை

202 வெண்ணெய் விழுங்கி வெறுங் கலத்தை
 வெற்பிடை இட்டு அதன் ஓசை கேட்கும்
 கண்ணபிரான் கற்ற கல்வி தன்னைக்
 காக்ககில்லோம் உன்மகனைக் காவாய்
 புண்ணிற் புளிப் பெய்தால் ஒக்கும் தீமை
 புரை புரையால் இவை செய்ய வல்ல
 அண்ணற் கண்ணான் ஓர் மகனைப் பெற்ற
 அசோதை நங்காய் உன்மகனைக் கூவாய் (1)

203 வருக வருக வருக இங்கே
 வாமன நம்பீ வருக இங்கே
 கரிய குழல் செய்ய வாய் முகத்து எம்
 காகுத்த நம்பீ வருக இங்கே
 அரியன் இவன் எனக்கு இன்று நங்காய்
 அஞ்சனவண்ணா அசலகத்தார்
 பரிபவம் பேசத் தரிக்ககில்லேன்
 பாவியேனுக்கு இங்கே போதராயே (2)

204 திரு உடைப் பிள்ளைதான் தீயவாறு
 தேக்கம் ஒன்றும் இலன் தேச உடையன்
 உருக வைத்த குடத்தோடு வெண்ணெய்
 உறிஞ்சி உடைத்திட்டுப் போந்து நின்றான்
 அருகு இருந்தார் தம்மை அநியாயம்

செய்வதுதான் வழக்கோ? அசோதாய்
வருக என்று உன்மகன் தன்னைக் கூவாய்
வாழ ஒட்டான் மதுசூதனனே (3)

205 கொண்டல்வண்ணா இங்கே போதராயே
கோயிற் பிள்ளாய் இங்கே போதராயே
தெண் திரை சூழ் திருப்பேர்க் கிடந்த
திருநாரணா இங்கே போதராயே
உண்டு வந்தேன் அம்மம் என்று சொல்லி
ஓடி அகம் புக ஆய்ச்சிதானும்
கண்டு எதிரே சென்று எடுத்துக்கொள்ளக்
கண்ணிரான் கற்ற கல்வி தானே (4)

206 பாலைக் கறந்து அடுப்பு ஏற வைத்துப்
பல்வளையாள் என்மகள் இருப்ப
மேலை அகத்தே நெருப்பு வேண்டிச்
சென்று இறைப்பொழுது அங்கே பேசி நின்றேன்
சாளக்கிராமம் உடைய நம்பி
சாய்த்துப் பருகிட்டுப் போந்து நின்றான்
ஆலைக் கரும்பின் மொழி அனைய
அசோதை நங்காய் உன்மகனைக் கூவாய் (5)

207 போதர் கண்டாய் இங்கே போதர் கண்டாய்
போதரேன் என்னாதே போதர் கண்டாய்
ஏதேனும் சொல்லி அசலகத்தார்
ஏதேனும் பேச நான் கேட்கமாட்டேன்
கோதுகலம் உடைக்குட்டனையோ
குன்று எடுத்தாய் குடம் ஆடு கூத்தா
வேதப் பொருளே என் வேங்கடவா
வித்தகனே இங்கே போதராயே 6

208 செந்நெல் அரிசி சிறு பருப்புச்
செய்த அக்காரம் நறுநெய் பாலால்
பன்னிரண்டு திருவோணம் அட்டேன்
பண்டும் இப் பிள்ளை பரிசு அறிவன்
இன்னம் உகப்பன் நான் என்று சொல்லி

எல்லாம் விழுங்கிட்டுப் போந்து நின்றான்
 உன்மகன் தன்னை அசோதை நங்காய்
 கூவிக் கொள்ளாய் இவையும் சிலவே (7)

209 கேசவனே இங்கே போதராயே
 கில்லேன் என்னாது இங்கே போதராயே
 நேசம் இலாதார் அகத்து இருந்து
 நீ விளையாடாதே போதராயே
 தூசனம் சொல்லும் தொழுத்தைமாரும்
 தொண்டரும் நின்ற இடத்தில் நின்று
 தாய்சொல்லுக் கொள்வது தன்மம் கண்டாய்
 தாமோதரா இங்கே போதராயே (8)

210 கன்னல் இலட்டுவத்தோடு சீடை
 காரெள்ளின் உண்டை கலத்தில் இட்டு
 என் அகம் என்று நான் வைத்துப் போந்தேன்
 இவன் புக்கு அவற்றைப் பெறுத்திப் போந்தான்
 பின்னும் அகம் புக்கு உறியை நோக்கிப்
 பிறங்குஒளி வெண்ணெயும் சோதிக்கின்றான்
 உன்மகன் தன்னை அசோதை நங்காய்
 கூவிக் கொள்ளாய் இவையும் சிலவே (9)

211 சொல்லில் அரசிப் படுதி நங்காய்
 சூழல் உடையன் உன்பிள்ளை தானே
 இல்லம் புகுந்து என்மகளைக் கூவிக்
 கையில் வளையைக் கழற்றிக்கொண்டு
 கொல்லையில் நின்றும் கொணர்ந்து விற்ற
 அங்கு ஒருத்திக்கு அவ் வளை கொடுத்து
 நல்லன நாவற் பழங்கள் கொண்டு
 நான் அல்லேன் என்று சிரிக்கின்றானே (10)

212 வண்டு களித்து இரைக்கும் பொழில் சூழ் வருபுனற் காவிரித் தென்னரங்கள்
 பண்டு அவன் செய்த கிரீடை எல்லாம் பட்டர்பிரான் விட்டுசித்தன் பாடல்
 கொண்டு இவை பாடிக் குணிக்க வல்லார் கோவிந்தன்தன் அடியார்கள் ஆகி
 எண் திசைக்கும் விளக்காகி நிற்பார் இணையடி எந்தலை மேலனவே (11)

ஆயர்மங்கையர் முறையீடு

213 ஆற்றில் இருந்து விளையாடுவோங்களைச்
சேற்றால் எறிந்து வளை துகிற் கைக்கொண்டு
காற்றிற் கடியனாய் ஓடி அகம் புக்கு
மாற்றமும் தாரானால் இன்று முற்றும்
வளைத் திறம் பேசானால் இன்று முற்றும் (1)

214 குண்டலம் தாழ் குழல் தாழ் நாண் தாழ்
எண் திசையோரும் இறைஞ்சித் தொழுது ஏத்த
வண்டு அமர் பூங்குழலார் துகிற் கைக்கொண்டு
விண் தோய் மரத்தானால் இன்று முற்றும்
வேண்டவும் தாரானால் இன்று முற்றும் (2)

215 தடம் படு தாமரைப் பொய்கை கலக்கி
விடம் படு நாகத்தை வால் பற்றி ஈர்த்து
படம் படு பைந்தலை மேல் எழப் பாய்ந்திட்டு
உடம்பை அசைத்தானால் இன்று முற்றும்
உச்சியில் நின்றானால் இன்று முற்றும் (3)

216 தேனுகன் ஆவி செகுத்துப் பனங்கனி
தான் எறிந்திட்ட தடம் பெருந்தோளினால்
வானவர் கோன் விட வந்த மழை தடுத்து
ஆனிரை காத்தானால் இன்று முற்றும்
அவை உய்யக் கொண்டானால் இன்று முற்றும் (4)

217 ஆய்ச்சியர் சேரி அளை தயிர் பால் உண்டு
பேர்த்து அவர் கண்டு பிடிக்கப் பிடியுண்டு
வேய்த் தடந்தோளினார் வெண்ணெய் கோள் மாட்டாது அங்கு
ஆப்புண்டு இருந்தானால் இன்று முற்றும்
அடியுண்டு அழுதானால் இன்று முற்றும் (5)

218 தள்ளித் தளர் நடை யிட்டு இளம் பிள்ளையாய்
உள்ளத்தின் உள்ளே அவளை உற நோக்கிக

கள்ளத்தினால் வந்த பேய்ச்சி முலை உயிர்
 துள்ளச் சுவைத்தானால் இன்று முற்றும்
 துவக்கு அற உண்டானால் இன்று முற்றும் (6)

219 மாவலி வேள்வியில் மாண் உருவாய்ச் சென்று
 மூவடி தா என்று இரந்த இம் மண்ணினை
 ஓரடி இட்டு இரண்டாம் அடிதன்னிலே
 தாவடி இட்டானால் இன்று முற்றும்
 தரணி அளந்தானால் இன்று முற்றும் (7)

220 தாழை தண்-ஆம்பற் தடம் பெரும் பொய்கைவாய்
 வாழும் முதலை வலைப்பட்டு வாதிப்பு உண்
 வேழம் துயர் கெட விண்ணோர் பெருமானாய்
 ஆழி பணி கொண்டானால் இன்று முற்றும்
 அதற்கு அருள் செய்தானால் இன்று முற்றும் (8)

221 வானத்து எழுந்த மழை முகில் போல் எங்கும்
 கானத்து மேய்ந்து களித்து விளையாடி
 ஏனத்து உருவாய் இடந்த இம் மண்ணினைத்
 தானத்தே வைத்தானால் இன்று முற்றும்
 தரணி இடந்தானால் இன்று முற்றும் (9)

222 அங் கமலக் கண்ணன்தன்னை அசோதைக்கு
 மங்கை நல்லார்கள் தாம் வந்து முறைப்பட்ட
 அங்கு அவர் சொல்லைப் புதுவைக்கோன் பட்டன் சொல்
 இங்கு இவை வல்லவர்க்கு ஏதம் ஒன்று இல்லையே (10)

அம்மம் தர மறுத்தல்

223 தன்னேர் ஆயிரம் பிள்ளைகளோடு
 தளர்நடைஇட்டு வருவான்
 பொன் ஏய் நெய்யொடு பால் அமுது உண்டு ஒரு
 புள்ளுவன் பொய்யே தவழும்
 மின்னேர் நுண்ணிடை வஞ்சமகள் கொங்கை
 துஞ்ச வாய்வைத்த பிரானே
 அன்னே உன்னை அறிந்துகொண்டேன் உனக்கு
 அஞ்சுவன் அம்மம் தரவே (1)

224 பொன்போல் மஞ்சனம் ஆட்டி அமுது ஊட்டிப்
 போனேன் வருமளவு இப்பால்
 வன் பாரச் சகடம் இறச் சாடி
 வடக்கில் அகம் புக்கு இருந்து
 மின்போல் நுண்ணிடையாள் ஒரு கன்னியை
 வேற்றுருவம் செய்து வைத்த
 அன்பா உன்னை அறிந்துகொண்டேன்
 உனக்கு அஞ்சுவன் அம்மம் தரவே (2)

225 கும்மாயத்தொடு வெண்ணெய் விழுங்கிக்
 குடத் தயிர் சாய்த்துப் பருகி
 பொய்யம் மாய மருது ஆன அசுரரைப்
 பொன்றுவித்து இன்று நீ வந்தாய்
 இம் மாயம் வல்ல பிள்ளை- நம்பீ உன்னை
 என்மகனே என்பர் நின்றார்
 அம்மா உன்னை அறிந்துகொண்டேன் உனக்கு
 அஞ்சுவன் அம்மம் தரவே (3)

226 மைஆர் கண் மட ஆய்ச்சியர் மக்களை
 மையன்மை செய்து அவர் பின்போய்
 கொய் ஆர் பூந்துகில் பற்றித் தனி நின்று
 குற்றம் பல பல செய்தாய்
 பொய்யா உன்னைப் புறம் பல பேசுவ
 புத்தகத்துக்கு உள கேட்டேன்
 ஐயா உன்னை அறிந்துகொண்டேன் உனக்கு

அஞ்சுவன் அம்மம் தரவே (4)

227 முப்போதும் கடைந்து ஈண்டிய வெண்ணெயி
 னோடு தயிரும் விழுங்கி
 கப்பால் ஆயர்கள் காவிற் கொணர்ந்த
 கலத்தொடு சாய்த்துப் பருகி
 மெய்ப்பால் உண்டு அழு பிள்ளைகள் போல
 விம்மி விம்மி அழுகின்ற
 அப்பா உன்னை அறிந்துகொண்டேன் உனக்கு
 அஞ்சுவன் அம்மம் தரவே (5)

228 கரும்பார் நீள் வயற் காய்கதிர்ச் செந்நெலைக்
 கற்றாநிரை மண்டித் தின்ன
 விரும்பாக் கன்று ஒன்று கொண்டு விளங்கனி
 வீழ் எறிந்த பிரானே
 சுரும்பார் மென்குழற் கன்னி ஒருத்திக்குச்
 சூழ்வலை வைத்துத் திரியும்
 அரம்பா உன்னை அறிந்துகொண்டேன்
 உனக்கு அஞ்சுவன் அம்மம் தரவே (6)

229 மருட்டார் மென்குழற் கொண்டு பொழில் புக்கு
 வாய்வைத்து அவ் ஆயர்தம் பாடி
 சுருட்டார் மென்குழற் கன்னியர் வந்து உன்னைச்
 சுற்றும் தொழ நின்ற சோதி
 பொருள்- தாயம் இலேன் எம்பெருமான் உன்னைப்
 பெற்ற குற்றம் அல்லால் மற்று இங்கு
 அரட்டா உன்னை அறிந்து கொண்டேன் உனக்கு
 அஞ்சுவன் அம்மம் தரவே (7)

230 வாளா ஆகிலும் காணகில்லார் பிறர்
 மக்களை மையன்மை செய்து
 தோளால் இட்டு அவரோடு திளைத்து நீ
 சொல்லப் படாதன செய்தாய்
 கேளார் ஆயர் குலத்தவர் இப் பழி
 கெட்டேன் வாழ்வில்லை நந்தன்
 காளாய் உன்னை அறிந்துகொண்டேன் உனக்கு

அஞ்சுவன் அம்மம் தரவே (8)

231 தாய்மார் மோர் விற்கப் போவர் தமப்பன்மார்
 கற்றா நிரைப் பின்பு போவர்
 நீ ஆய்ப்பாடி இளங் கன்னிமார்களை
 நேர்படவே கொண்டு போதி
 காய்வார்க்கு என்றும் உகப்பனவே செய்து
 கண்டார் கழறத் திரியும்
 ஆயா உன்னை அறிந்துகொண்டேன் உனக்கு
 அஞ்சுவன் அம்மம் தரவே (9)

232 தொத்தார் பூங்குழற் கன்னி ஒருத்தியைச்
 சோலைத் தடம் கொண்டு புக்கு
 முத்தார் கொங்கை புணர்ந்து இரா நாழிகை
 மூவேழு சென்றபின் வந்தாய்
 ஒத்தார்க்கு ஒத்தன பேசுவர் உன்னை
 உரப்பவே நான் ஒன்றும் மாட்டேன்
 அத்தா உன்னை அறிந்துகொண்டேன் உனக்கு
 அஞ்சுவன் அம்மம் தரவே (10)

233 காரார் மேனி நிறத்து எம்பிரானைக்
 கடிகமழ் பூங்குழல் ஆய்ச்சி
 ஆரா இன்னமுது உண்ணத் தருவன் நான்
 அம்மம் தாரேன் என்ற மாற்றம்
 பாரார் தொல்புகழான் புதுவை மன்னன்
 பட்டர்பிரான் சொன்ன பாடல்
 ஏரார் இன்னிசை மாலைகள் வல்லார்
 இருடிகேசன் அடியாரே (11)

கண்ணனைக் கன்றின்பின் போக்கிய அன்னை இரங்குதல்

234 அஞ்சன வண்ணனை ஆயர் கோலக் கொழுந்தினை
 மஞ்சனம் ஆட்டி மனைகள்தோறும் திரியாமே
 கஞ்சனைக் காய்ந்த கழல் அடி நோவக் கன்றின்பின்

என்செயப் பிள்ளையைப் போக்கினேன்? எல்லே பாவமே (1)

235 பற்றுமஞ்சள் பூசிப் பாவைமாரொடு பாடியிற்
சிற்றில் சிதைத்து எங்கும் தீமை செய்து திரியாமே
கற்றுத் தூளியுடை வேடர் கானிடைக் கன்றின் பின்
எற்றுக்கு என் பிள்ளையைப் போக்கினேன்? எல்லே பாவமே (2)

236 நன்மணி மேகலை நங்கைமாரொடு நாள்தொறும்
பொன்மணி மேனி புழுதியாடித் திரியாமே
கல்மணி நின்று அதிர் கான்- அதரிடைக் கன்றின்பின்
என் மணிவண்ணனைப் போக்கினேன் எல்லே பாவமே (3)

237 வண்ணக் கருங்குழல் மாதர் வந்து அலர் தூற்றிடப்
பண்ணிப் பல செய்து இப் பாடி எங்கும் திரியாமே
கண்ணுக்கு இனியானைக் கான் -அதரிடைக் கன்றின்பின்
எண்ணற்கு அரியானைப் போக்கினேன் எல்லே பாவமே (4)

238 அவ்வவ் இடம் புக்கு அவ் ஆயர் பெண்டிர்க்கு அணுக்கனாய்க்
கொவ்வைக் கனிவாய் கொடுத்துக் கூழைமை செய்யாமே
எவ்வும் சிலை உடை வேடர் கானிடைக் கன்றின் பின்
தெய்வத் தலைவனைப் போக்கினேன் எல்லே பாவமே (5)

239 மிடறு மெழுமெழுத்து ஓட வெண்ணெய் விழுங்கிப் போய்ப்
படிறு பல செய்து இப் பாடி எங்கும் திரியாமே
கடிறு பல திரி கான் -அதரிடைக் கன்றின் பின்
இடற என்பிள்ளையைப் போக்கினேன் எல்லே பாவமே (6)

240 வள்ளி நுடங்கு-இடை மாதர் வந்து அலர் தூற்றிடத்
துள்ளி விளையாடித் தோழரோடு திரியாமே
கள்ளி உணங்கு வெங்கான் -அதரிடைக் கன்றின் பின்
புள்ளின் தலைவனைப் போக்கினேன் எல்லே பாவமே (7)

241 பன்னிரு திங்கள் வயிற்றிற் கொண்ட அப் பாங்கினால்
என் இளங் கொங்கை அமுதம் ஊட்டி எடுத்து யான்

பொன்னடி நோவப் புலரியே கானிற் கன்றின் பின்
என் இளஞ் சிங்கத்தைப் போக்கினேன் எல்லே பாவமே (8)

242 குடையும் செருப்பும் கொடாதே தாமோதரனை நான்
உடையும் கடியன் ஊன்று வெம் பரற்கள் உடைக்
கடிய வெங் கானிடைக் கால்- அடி நோவக் கன்றின் பின்
கொடியென் என்பிள்ளையைப் போக்கினேன்:எல்லே பாவமே (9)

243 என்றும் எனக்கு இனியானை என் மணிவண்ணனைக்
கன்றின் பின் போக்கினேன் என்று அசோதை கழறிய
பொன் திகழ் மாடப் புதுவையர்கோன் பட்டன் சொல்
இன் தமிழ் மாலைகள் வல்லவர்க்கு இடர் இல்லையே (10)

கண்ணன் மீண்டுவருங் கோலம் கண்டு அன்னை மகிழ்தல்

244 சீலைக் குதம்பை ஒருகாது ஒருகாது
செந்நிற மேற் தோன்றிப்பூ
கோலப் பணைக் கச்சம் கூறை- உடையும்
குளிர் முத்தின் கோடாலமும்
காலிப் பின்னே வருகின்ற கடல்வண்ணன்
வேடத்தை வந்து காணீர்
ஞாலத்துப் புத்திரனைப் பெற்றார் நங்கைமீர்
நானே மற்று ஆரும் இல்லை (1)

245 கன்னி நன் மா மதில் சூழ்தரு பூம்பொழிற்
காவிரித் தென்னரங்கம்
மன்னிய சீர் மதுகுதனா கேசவா
பாவியேன் வாழ்வு உகந்து
உன்னை இளங்கன்று மேய்க்கச் சிறுகாலே
ஊட்டி ஒருப்படுத்தேன்
என்னின் மனம் வலியாள் ஒரு பெண் இல்லை
என்குட்டனே முத்தம் தா (2)

246 காடுகள் ஊடு போய்க் கன்றுகள் மேய்த்து

மறியோடிக் கார்க்கோடற்பூச்
 சூடி வருகின்ற தாமோதரா கற்றுத்
 தூளி காண் உன் உடம்பு
 பேடை மயிற் சாயற் பின்னை மணாளா
 நீராட்டு அமைத்து வைத்தேன்
 ஆடி அமுதுசெய் அப்பனும் உண்டிலன்
 உன்னோடு உடனே உண்பான் (3)

247 கடி ஆர் பொழில் அணி வேங்கடவா கரும்
 போரேறே நீ உகக்கும்
 குடையும் செருப்பும் குழலும் தருவிக்கக்
 கொள்ளாதே போனாய் மாலே
 கடிய வெங் கானிடைக் கன்றின் பின் போன
 சிறுக்குட்டச் செங் கமல-
 அடியும் வெதும்பி உன்கண்கள் சிவந்தாய்
 அசைந்திட்டாய் நீ எம்பிரான் (4)

248 பற்றார் நடுங்க முன் பாஞ்சசன்னியத்தை
 வாய்வைத்த போரேறே என்
 சிற்றாயர் சிங்கமே சீதை மணாளா
 சிறுக்குட்டச் செங்கண் மாலே
 சிற்றாடையும் சிறுப்பத்திரமும் இவை
 கட்டிலின் மேல் வைத்துப் போய்
 கற்றாயரோடு நீ கன்றுகள் மேய்த்துக்
 கலந்து உடன் வந்தாய் போலும் (5)

249 அஞ்சுடர் ஆழி உன் கையகத்து ஏந்தும்
 அழகா நீ பொய்கை புக்கு
 நஞ்சு உமிழ் நாகத்தினோடு பிணங்கவும்
 நான் உயிர் வாழ்ந்திருந்தேன்
 என் செய்ய என்னை வயிறு மறுக்கினாய்?
 ஏதும் ஓர் அச்சம் இல்லை
 கஞ்சன் மனத்துக்கு உகப்பனவே செய்தாய்
 காயாம்பூ வண்ணம் கொண்டாய் (6)

250 பன்றியும் ஆமையும் மீனமும் ஆகிய

பாற்கடல் வண்ணா உன்மேல்
 கன்றின் உருவாகி மேய்புலத்தே வந்த
 கள்ள அசுரர் தம்மைச்
 சென்று பிடித்துச் சிறுக்கைகளாலே
 விளங்காய் எறிந்தாய் போலும்
 என்றும் என்பிள்ளைக்குத் தீமைகள் செய்வார்கள்
 அங்ஙனம் ஆவர்களே (7)

251 கேட்டு அறியாதன கேட்கின்றேன் கேசவா
 கோவலர் இந்திரற்குக்
 காட்டிய சோறும் கறியும் தயிரும்
 கலந்து உடன் உண்டாய் போலும்
 ஊட்ட முதல் இலேன் உன்தன்னைக் கொண்டு
 ஒருபோதும் எனக்கு அரிது
 வாட்டம் இலாப் புகழ் வாசுதேவா உன்னை
 அஞ்சுவன் இன்று தொட்டும் (8)

252 திண் ஆர் வெண்சங்கு உடையாய் திருநாள் திரு
 வோணம் இன்று எழு நாள்;முன்
 பண்ணேர் மொழியாரைக் கூவி முளை அட்டிப்
 பல்லாண்டு கூறுவித்தேன்
 கண்ணாலம் செய்யக் கறியும் கலத்தது
 அரிசியும் ஆக்கி வைத்தேன்
 கண்ணா நீ நாளைத்தொட்டுக் கன்றின் பின் போகேல்
 கோலம் செய்து இங்கே இரு (9)

253 புற்றரவு அல்குல் அசோதை நல் ஆய்ச்சி தன்
 புத்திரன் கோவிந்தனைக்
 கற்றினம் மேய்த்து வரக் கண்டு உகந்து அவள்
 கற்பித்த மாற்றம் எல்லாம்
 செற்றம் இலாதவர் வாழ்தரு தென்புது
 வை விட்டுசித்தன் சொல்
 கற்று இவை பாட வல்லார் கடல்வண்ணன்
 கழலிணை காண்பர்களே (10)

கண்ணன் மீண்டுவருங் கோலம் கண்டு கன்னியர் காமுறல்

254 தழைகளும் தொங்கலும் ததும்பி எங்கும்

தண்ணுமை எக்கம் மத்தளி தாழ்பீலி
குழல்களும் கீதமும் ஆகி எங்கும்
கோவிந்தன் வருகின்ற கூட்டம் கண்டு
மழைகொலோ வருகின்றது என்று சொல்லி
மங்கைமார் சாலக வாசல் பற்றி
நுழைவனர் நிற்பனர் ஆகி எங்கும்
உள்ளம் விட்டு ஊண் மறந்து ஒழிந்தனரே (1)

255 வல்லி நுண் இதழ் அன்ன ஆடை கொண்டு

வசை அறத் திருவரை விரித்து உடுத்து
பல்லி நுண் பற்றாக உடைவாள் சாத்தி
பணைக்கச்சு உந்தி பல தழை நடுவே
முல்லை நல் நறுமலர் வேங்கை மலர்
அணிந்து பல் ஆயர் குழாம் நடுவே
எல்லியம் போதாகப் பிள்ளை வரும்
எதிர்நின்று அங்கு இனவளை இழவேன்மினே (2)

256 சுரிகையும் தெறி-வில்லும் செண்டு-கோலும்

மேலாடையும் தோழன்மார் கொண்டு ஓட
ஒரு கையால் ஒருவன்தன் தோளை ஊன்றி
ஆநிரையினம் மீளக் குறித்த சங்கம்
வருகையில் வாடிய பிள்ளை கண்ணன்
மஞ்சளும் மேனியும் வடிவும் கண்டாள்
அருகே நின்றாள் என்பெண் நோக்கிக் கண்டாள்
அது கண்டு இவ் ஊர் ஒன்று புணர்க்கின்றதே (3)

257 குன்று எடுத்து ஆநிரை காத்த பிரான்

கோவலனாய்க் குழல் ஊதி ஊதிக்
கன்றுகள் மேய்த்துத் தன் தோழரோடு
கலந்து உடன் வருவானைத் தெருவிற் கண்டு
என்றும் இவனை ஒப்பாரை நங்காய்
கண்டறியேன் ஏடி வந்து காணாய்
ஒன்றும்நில்லா வளை கழன்று துகில்

ஏந்து இள முலையும் என் வசம் அலவே (4)

258 சுற்றி நின்று ஆயர் தழைகள் இடச்
 சுருள்பங்கி நேத்திரத்தால் அணிந்து
 பற்றி நின்று ஆயர் கடைத்தலையே
 பாடவும் ஆடக் கண்டேன் அன்றிப் பின்
 மற்று ஒருவர்க்கு என்னைப் பேசலொட்டேன்
 மாலிருஞ்சோலை எம் மாயற்கு அல்லால்
 கொற்றவனுக்கு இவள் ஆம் என்று எண்ணிக்
 கொடுமின்கள் கொடிராகிற் கோழம்பமே (5)

259 சிந்துரம் இலங்கத் தன் திருநெற்றிமேல்
 திருத்திய கோறம்பும் திருக்குழலும்
 அந்தரம் முழுவத் தண் தழைக் காவின்கீழ்
 வரும் ஆயரோடு உடன் வளைகோல் வீச
 அந்தம் ஒன்று இல்லாத ஆயப் பிள்ளை
 அறிந்து அறிந்து இவ் வீதி போதுமாகில்
 பந்து கொண்டான் என்று வளைத்து வைத்துப்
 பவளவாய் முறுவலும் காண்போம் தோழீ (6)

260 சாலப் பல் நிரைப் பின்னே தழைக் காவின்கீழ்த்
 தன் திருமேனிநின்று ஒளி திகழ
 நீல நல் நறுங்குஞ்சி நேத்திரத்தால்
 அணிந்து பல் ஆயர் குழாம் நடுவே
 கோலச் செந்தாமரைக் கண் மிளிரக்
 குழல் ஊதி இசைப் பாடிக் குனித்து ஆயரோடு
 ஆலித்து வருகின்ற ஆயப் பிள்ளை
 அழகு கண்டு என்மகள் அயர்க்கின்றதே (7)

261 சிந்துரப்-பொடி கொண்டு சென்னி அப்பித்
 திருநாமம் இட்டு அங்கு ஓர் இலையந்தன்னால்
 அந்தரம் இன்றித் தன் நெறி பங்கியை
 அழகிய நேத்திரத்தால் அணிந்து
 இந்திரன் போல் வரும் ஆயப்பிள்ளை
 எதிர்நின்று அங்கு இனவளை இழவேல் என்ன
 சந்தியில் நின்று கண்டிர் நங்கை தன்

துகிலொடு சரிவளை கழல்கின்றதே (8)

262 வலங் காதில் மேல்-தோன்றிப் பூ அணிந்து
 மல்லிகை வனமாலை மௌவல் மாலை
 சிலிங்காரத்தால் குழல் தாழ விட்டுத்
 தீங்குழல் வாய்மடுத்து ஊதி ஊதி
 அலங்காரத்தால் வரும் ஆயப் பிள்ளை
 அழகு கண்டு என்மகள்
 விலங்கி நில்லாது எதிர்நின்று கண்டீர்
 வெள்வளை கழன்று மெய்ம் மெலிகின்றதே (9)

263 விண்ணின்மீது அமரர்கள் விரும்பித் தொழ
 மிறைத்து ஆயர் பாடியில் வீதியூடே
 கண்ணன் காலிப் பின்னே எழுந்தருளக்
 கண்டு இளஆய்க் கன்னிமார் காமுற்ற
 வண்ணம் வண்டு அமர் பொழிற் புதுவையர்கோன்
 விட்டுசித்தன் சொன்ன மாலை பத்தும்
 பண் இன்பம் வரப் பாடும் பத்தர் உள்ளார்
 பரமான வைகுந்தம் நண்ணுவரே (10)

கோவர்த்தனகிரியைக் குடைகொண்டமை

264 அட்டுக் குவி சோற்றுப் பருப்பதமும்
 தயிர்- வாவியும் நெய்- அளறும் அடங்கப்
 பொட்டத் துற்றி மாரிப் பகை புணர்த்த
 பொரு மா கடல்வண்ணன் பொறுத்த மலை
 வட்டத் தடங்கண் மட மான் கன்றினை
 வலைவாய்ப் பற்றிக் கொண்டு குறமகளிர்
 கொட்டைத் தலைப் பால் கொடுத்து வளர்க்கும்
 கோவர்த்தனம் என்னும் கொற்றக் குடையே (1)

265 வழு ஒன்றும் இல்லாச் செய்கை வானவர்கோன்
 வலிப்பட்டு முனிந்து விடுக்கப்பட்ட
 மழை வந்து எழு நாள் பெய்து மாத் தடுப்ப
 மதுசூதன் எடுத்து மறித்த மலை

இழவு தரியாதது ஓர் ஈற்றுப் பிடி
 இளஞ் சீயம் தொடர்ந்து முடுகுதலும்
 குழவி இடைக் கால் இட்டு எதிர்ந்து பொரும்
 கோவர்த்தனம் என்னும் கொற்றக் குடையே (2)

266 அம் மைத் தடங்கண் மட ஆய்ச்சியரும்
 ஆனாயரும் ஆநிரையும் அலறி
 எம்மைச் சரண் ஏன்றுகொள் என்று இரப்ப
 இலங்கு ஆழிக் கை எந்தை எடுத்த மலை
 தம்மைச் சரண் என்ற தம் பாவையரைப்
 புனமேய்கின்ற மானினம் காண்மின் என்று
 கொம்மைப் புயக் குன்றர் சிலை குனிக்கும்
 கோவர்த்தனம் என்னும் கொற்றக் குடையே (3)

267 கடு வாய்ச் சின வெங்கண் களிற்றினுக்குக்
 கவளம் எடுத்துக் கொடுப்பான் அவன் போல்
 அடிவாய் உறக் கையிட்டு எழப் பறித்திட்டு
 அமரர்பெருமான் கொண்டு நின்ற மலை
 கடல்வாய்ச் சென்று மேகம் கவிழ்ந்து இறங்கிக்
 கதுவாய்ப் பட நீர்முகந்து ஏறி எங்கும்
 குடவாய்ப் பட நின்று மழை பொழியும்
 கோவர்த்தனம் என்னும் கொற்றக் குடையே (4)

268 வானத்தில் உள்ளீர் வலியீர் உள்ளீரேல்
 அறையோ வந்து வாங்குமின் என்பவன் போல்
 ஏனத்து உரு ஆகிய ஈசன் எந்தை
 இடவன் எழ வாங்கி எடுத்த மலை
 கானக் களி-யானை தன் கொம்பு இழந்து
 கதுவாய் மதம் சோரத் தன் கை எடுத்துக்
 கூனற் பிறை வேண்டி அண்ணாந்து நிற்கும்
 கோவர்த்தனம் என்னும் கொற்றக் குடையே (5)

269 செப்பாடு உடைய திருமால் அவன் தன்
 செந்தாமரைக் கைவிரல் ஐந்தினையும்
 கப்பு ஆக மடுத்து மணி நெடுந்தோள்
 காம்பு ஆகக் கொடுத்துக் கவித்த மலை

எப்பாடும் பரந்து இழி தெள் அருவி
 இலங்கு மணி முத்துவடம் பிறழ்க்
 குப்பாயம் என நின்று காட்சிதரும்
 கோவர்த்தனம் என்னும் கொற்றக் குடையே (6)

270 படங்கள் பலவும் உடைப் பாம்பு- அரையன்
 படர் பூமியைத் தாங்கிக் கிடப்பவன் போல்
 தடங்கை விரல் ஐந்தும் மலர வைத்துத்
 தாமோதரன் தாங்கு தடவரைதான்
 அடங்கச் சென்று இலங்கையை ஈடழித்த
 அனுமன் புகழ் பாடித் தம் குட்டன்களைக்
 குடங்கைக் கொண்டு மந்திகள் கண்வளர்த்தும்
 கோவர்த்தனம் என்னும் கொற்றக் குடையே (7)

271 சல மா முகில் பல் கணப் போர்க்களத்துச்
 சர- மாரி பொழிந்து எங்கும் பூசலிட்டு
 நலிவான் உறக் கேடகம் கோப்பவன் போல்
 நாராயணன் முன் முகம் காத்த மலை
 இலை வேய் குரம்பைத் தவ மா முனிவர்
 இருந்தார் நடுவே சென்று அணார் சொறியக்
 கொலை வாய்ச் சின வேங்கைகள் நின்று உறங்கும்
 கோவர்த்தனம் என்னும் கொற்றக் குடையே (8)

272 வன் பேய்முலை உண்டது ஓர் வாய் உடையன்
 வன் தூண் என நின்றது ஓர் வன் பரத்தை
 தன் பேர் இட்டுக் கொண்டு தரணி தன்னிற்
 தாமோதரன் தாங்கு தடவரை தான்
 முன்பே வழி காட்ட முசுக் கணங்கள்
 முதுகிற் பெய்து தம் உடைக் குட்டன்களைக்
 கொம்பு ஏற்றி இருந்து குதி பயிற்றும்
 கோவர்த்தனம் என்னும் கொற்றக் குடையே (9)

273 கொடி ஏறு செந் தாமரைக் கைவிரல்கள்
 கோலமும் அழிந்தில வாடிற்று இல
 வடிவு ஏறு திருவுகிர் நொந்தும் இல
 மணிவண்ணன் மலையும் ஓர் சம்பிரதம்

முடி ஏறிய மா முகிற் பல் கணங்கள்
 முன் நெற்றி நரைத்தன போல எங்கும்
 குடி ஏறி இருந்து மழை பொழியும்
 கோவர்த்தனம் என்னும் கொற்றக் குடையே (10)

274 அரவிற் பள்ளிகொண்டு அரவம் துரந்திட்டு
 அரவப்-பகை ஊர்தி அவனுடைய
 குரவிற் கொடி முல்லைகள் நின்று உறங்கும்
 கோவர்த்தனம் என்னும் கொற்றக் குடைமேல்
 திருவிற் பொலி மறைவாணர் புத்தூர்த்
 திகழ் பட்டர்பிரான் சொன்ன மாலை பத்தும்
 பரவு மனம் நன்கு உடைப் பத்தர் உள்ளார்
 பரமான வைகுந்தம் நண்ணுவரே (11)

கண்ணன் குழல் ஊதல்

275 நாவலம் பெரிய தீவினில் வாழும்
 நங்கைமீர்கள் இது ஓர் அற்புதம் கேளீர்
 தூ வலம்புரி உடைய திருமால்
 தூய வாயிற் குழல்-ஓசை வழியே
 கோவலர் சிறுமியர் இளங் கொங்கை
 குதுகலிப்ப உடல் உள்-அவிழ்ந்து எங்கும்
 காவலும் கடந்து கயிறுமாலை
 ஆகி வந்து கவிழ்ந்து நின்றனரே (1)

276 இட அணரை இடத் தோளொடு சாய்த்து
 இருகை கூடப் புருவம் நெரிந்து ஏறக்
 குடவயிறு பட வாய் கடைகூடக்
 கோவிந்தன் குழல்கொடு ஊதின போது
 மட மயில்களொடு மான்பிணை போலே
 மங்கைமார்கள் மலர்க் கூந்தல் அவிழ
 உடை நெகிழ ஓர்கையால் துகில் பற்றி
 ஒல்கி ஓடு அரிக்கண் ஓட நின்றனரே (2)

277 வான் இளவரசு வைகுந்தக்

குட்டன் வாசுதேவன் மதுரைமன்னன் நந்த-
கோன் இளவரசு கோவலர் குட்டன்
கோவிந்தன் குழல்கொடு ஊதின போது
வான் இளம்படியர் வந்து வந்து ஈண்டி
மனம் உருகி மலர்க்கண்கள் பனிப்பத்
தேன் அளவு செறி கூந்தல் அவிழ்ச்
சென்னி வேர்ப்பச் செவி சேர்த்து நின்றனரே (3)

278 தேனுகன் பிலம்பன் காளியன் என்னும்
தீப்பப் பூடுகள் அடங்க உழக்கிக்
கானகம் படி உலாவி உலாவிக்
கருஞ்சிறுக்கன் குழல் ஊதின போது
மேனகையொடு திலோத்தமை அரம்பை
உருப்பசியர் அவர் வெள்கி மயங்கி
வானகம் படியில் வாய் திறப்பு இன்றி
ஆடல் பாடல் இவை மாறினர் தாமே (4)

279 முன் நரசிங்கமது ஆகி அவுணன்
முக்கியத்தை முடிப்பான் மூவுலகில்
மன்னர் அஞ்சும் மதுசூதனன் வாயிற்
குழலின் ஓசை செவியைப் பற்றி வாங்க
நன் நரம்பு உடைய தும்புருவோடு
நாரதனும் தம் தம் வீணை மறந்து
கின்னர மிதுனங்களும் தம் தம்
கின்னரம் தொடுகிலோம் என்றனரே (5)

280 செம் பெருந் தடங்- கண்ணன் திரள் தோளன்
தேவகி சிறுவன் தேவர்கள் சிங்கம்
நம் பரமன் இந்நாள் குழல் ஊதக்
கேட்டவர்கள் இடர் உற்றன கேளீர்
அம்பரம் திரியும் காந்தப்பர் எல்லாம்
அமுத கீத வலையால் சுருக்குண்டு
நம் பரம் அன்று என்று நாணி மயங்கி
நைந்து சோர்ந்து கைம்மறித்து நின்றனரே (6)

281 புவியுள் நான் கண்டது ஓர் அற்புதம் கேளீர்

பூணி மேய்க்கும் இளங்கோவலர் கூட்டத்து
 அவையுள் நாகத்து- அணையான் குழல் ஊத
 அமரலோகத்து அளவும் சென்று இசைப்ப
 அவியுணா மறந்து வானவர் எல்லாம்
 ஆயர்-பாடி நிறையப் புகுந்து ஈண்டிச்
 செவி-உணாவின் சுவை கொண்டு மகிழ்ந்து
 கோவிந்தனைத் தொடர்ந்து என்றும் விடாரே (7)

282 சிறுவிரல்கள் தடவிப் பரிமாறச்
 செங்கண் கோடச் செய்ய வாய் கொப்பளிப்பக
 குறுவெயர்ப் புருவம் குடிலிப்பக்
 கோவிந்தன் குழல்கொடு ஊதின போது
 பறவையின் கணங்கள் கூடு துறந்து
 வந்து சூழ்ந்து படுகாடு கிடப்பக்
 கறவையின் கணங்கள் கால் பரப்பிட்டுக்
 கவிழ்ந்து இறங்கிச் செவி ஆட்டகில்லாவே (8)

283 திரண்டு எழு தழை மழைமுகில் வண்ணன்
 செங்கமல மலர் சூழ் வண்டினம் போலே
 சுருண்டு இருண்ட குழல் தாழ்ந்த முகத்தான்
 ஊதுகின்ற குழல்-ஓசை வழியே
 மருண்டு மான்-கணங்கள் மேய்கை மறந்து
 மேய்ந்த புல்லும் கடைவாய் வழி சோர
 இரண்டு பாடும் துலுங்காப் புடைபெயரா
 எழுது சித்திரங்கள் போல நின்றனவே (9)

284 கருங்கண் தோகை மயிற் பீலி அணிந்து
 கட்டி நன்கு உடுத்த பீதக ஆடை
 அருங்கல உருவின் ஆயர் பெருமான்
 அவனொருவன் குழல் ஊதின போது
 மரங்கள் நின்று மது தாரைகள் பாயும்
 மலர்கள் வீழும் வளர் கொம்புகள் தாழும்
 இரங்கும் கூம்பும் திருமால் நின்ற நின்ற
 பக்கம் நோக்கி அவை செய்யும் குணமே (10)

285 குழல் இருண்டு சுருண்டு ஏறிய குஞ்சிக்

கோவிந்தனுடைய கோமள வாயிற்
 குழல் முழைஞ்சுகளின் ஊடு குமிழ்த்துக்
 கொழித்து இழிந்த அமுதப் புனல்தன்னைக்
 குழல் முழவம் விளம்பும் புதுவைக்கோன்
 விட்டுசித்தன் விரித்த தமிழ் வல்லார்
 குழலை வென்ற குளிர் வாயினராகிச்
 சாதுகோட்டியுள் கொள்ளப் படுவாரே (11)

நற்றாய் இரங்கல்

286 ஐய புழுதி உடம்பு அளைந்து இவள்
 பேச்சும் அலந்தலையாய்ச்
 செய்ய நூலின் சிற்றாடை செப்பன்
 உடுக்கவும் வல்லள் அல்லள்
 கையினில் சிறுதூதை யோடு இவள்
 முற்றில் பிரிந்தும் இலள்
 பை அரவணைப் பள்ளியானொடு
 கைவைத்து இவள்வருமே (1)

287 வாயிற் பல்லும் எழுந்தில மயி
 ரும் முடி கூடிற்றில
 சாய்வு இலாத குறுந்தலைச் சில
 பிள்ளைகளோடு இணங்கி
 தீ இணக்கு இணங்கு ஆடி வந்து இவள்
 தன் அன்ன செம்மை சொல்லி
 மாயன் மா மணிவண்ணன்மேல் இவள்
 மால் உறுகின்றாளே (2)

288 பொங்கு வெண்மணல் கொண்டு சிற்றிலும்
 முற்றத்து இழைக்கலுறில்
 சங்கு சக்கரம் தண்டு வாள் வில்லும்
 அல்லது இழைக்கலுறாள்
 கொங்கை இன்னம் குவிந்து எழுந்தில
 கோவிந்தனோடு இவளைச்
 சங்கை யாகி என் உள்ளம் நாள்தொறும்

தட்டுளுப்பு ஆகின்றதே (3)

289 ஏழை பேதை ஓர் பாலகன் வந்து என்
பெண்மகளை எள்கி
தோழிமார் பலர் கொண்டுபோய்ச் செய்த
சூழ்ச்சியை யார்க்கு உரைக்கேன்
ஆழியான் என்னும் ஆழ மோழையில்
பாய்ச்சி அகப்படுத்தி
மூழை உப்பு அறியாது என்னும்
மூதுரையும் இலளே (4)

290 நாடும் ஊரும் அறியவே போய்
நல்ல துழாய் அலங்கல்
சூடி நாரணன் போம் இடம் எல்லாம்
சோதித்து உழிதர்கின்றாள்
கேடு வேண்டுகின்றார் பலர் உள்
கேசவனோடு இவளைப்
பாடிகாவல் இடுமின் என்று என்று
பார் தடுமாறினதே (5)

291 பட்டம் கட்டிப் பொற்றோடு பெய்து இவள்
பாடகமும் சிலம்பும்
இட்ட மாக வளர்த்து எடுத்தேனுக்கு
என்னோடு இருக்கலுறாள்
பொட்டப் போய்ப் புறப்பட்டு நின்று இவள்
பூவைப் பூவண்ணா என்னும்
வட்ட வார் குழல் மங்கைமீர் இவள்
மால் உறுகின்றாளே (6)

292 பேசவும் தரியாத பெண்மையின்
பேதையேன் பேதை இவள்
கூசமின்றி நின்றார்கள் தம் எதிர்
கோல் கழிந்தான் மூழையாய்
கேசவா என்றும் கேடிலீ என்றும்
கிஞ்சக வாய் மொழியாள்
வாச வர்குழல் மங்கைமீர் இவள்

மால் உறுகின்றாளே 7

293 காறை பூணும் கண்ணாடி காணும் தன்
கையில் வளை குலுக்கும்
கூறை உடுக்கும் அயர்க்கும் தன்
கொவ்வைச் செவ்வாய் திருத்தும்
தேறித் தேறி நின்று ஆயிரம் பேர்த்
தேவன் திறம் பிதற்றும்
மாறில் மா மணிவண்ணன்மேல் இவள்
மால் உறுகின்றாளே (8)

294 கைத்தலத்து உள்ள மாடு அழியக்
கண்ணாலங்கள் செய்து இவளை-
வைத்து வைத்துக்கொண்டு என்ன வாணிபம்?
நம்மை வடுப்படுத்தும்-
செய்த்தலை எழு நாற்றுப் போல் அவன்
செய்வன செய்துகொள்ள
மைத் தடமுகில் வண்ணன் பக்கல்
வளர விடுமின்களே (9)

295 பெருப் பெருத்த கண்ணாலங்கள் செய்து
பேணி நம் இல்லத்துள்ளே
இருத்துவான் எண்ணி நாம் இருக்க
இவளும் ஒன்று எண்ணுகின்றாள்
மருத்துவப் பதம் நீங்கினாள் என்னும்
வார்த்தை படுவதன்முன்
ஒருப்படுத்து இடுமின் இவளை
உலகளந்தான் இடைக்கே (10)

296 ஞாலம் முற்றும் உண்டு ஆலிலைத் துயில்
நாராயணனுக்கு இவள்
மாலதாகி மகிழ்ந்தனள் என்று
தாய் உரை செய்ததனை
கோலம் ஆர் பொழில் சூழ் புதுவையர்கோன்
விட்டுசித்தன் சொன்ன
மாலை பத்தும் வல்லவர்கட்கு

இல்லை வரு துயரே (11)

தலைவன்பின் சென்ற மகளைக்குறித்துத் தாய் பலபடி உன்னி ஏங்குதல்

297 நல்லது ஓர் தாமரைப் பொய்கை
நாண்மலர் மேல் பனி சோர
அல்லியும் தாதும் உதிர்ந்திட்டு
அழகழிந்தால் ஒத்ததாலோ
இல்லம் வெறியோடிற்றாலோ
என்மகளை எங்கும் காணேன்
மல்லரை அட்டவன் பின்போய்
மதுரைப் புறம் புக்காள் கொல்லோ? (1)

298 ஒன்றும் அறிவு ஒன்று இல்லாத
உருவறைக் கோபாலர் தங்கள்
கன்று கால் மாறுமா போலே
கன்னி இருந்தாளைக் கொண்டு
நன்றும் கிறி செய்து போனான்
நாராயணன் செய்த தீமை
என்றும் எமர்கள் குடிக்கு ஓர்
ஏச்சுக்கொல்? ஆயிடுங் கொல்லோ? (2)

299 குமரி மணம் செய்து கொண்டு
கோலம் செய்து இல்லத்து இருத்தி
தமரும் பிறரும் அறியத்
தாமோதரற்கு என்று சாற்றி
அமரர் பதியுடைத் தேவி
அரசாணியை வழிபட்டு
துமிலம் எழப் பறை கொட்டித்
தோரணம் நாட்டிடுங் கொல்லோ? (3)

300 ஒரு மகள் தன்னை உடையேன்
உலகம் நிறைந்த புகழால்
திருமகள் போல வளர்த்தேன்
செங்கண் மால் தான் கொண்டு போனான்

பெரு மகளாய்க் குடி வாழ்ந்து
 பெரும்பிள்ளை பெற்ற அசோதை
 மருமகளைக் கண்டு உகந்து
 மணாட்டுப் புறம்செய்யுங் கொல்லோ? (4)

301 தம் மாமன் நந்தகோபாலன்
 தழீஇக் கொண்டு என் மகள் தன்னைச்
 செம்மாந்திரே என்று சொல்லி
 செழுங் கயற் கண்ணும் செவ்வாயும்
 கொம்மை முலையும் இடையும்
 கொழும்பணைத் தோள்களும் கண்டிட்டு
 இம் மகளைப் பெற்ற தாயர்
 இனித் தரியார் என்னுங் கொல்லோ? (5)

302 வேடர் மறக்குலம் போலே
 வேண்டிற்றுச் செய்து என்மகளைக்
 கூடிய கூட்டமே யாகக்
 கொண்டு குடி வாழுங் கொல்லோ?
 நாடும் நகரும் அறிய
 நல்லது ஓர் கண்ணாலம் செய்து
 சாடு இறப் பாய்ந்த பெருமான்
 தக்கவா கைப்பற்றுங் கொல்லோ? (6)

303 அண்டத்து அமரர் பெருமான்
 ஆழியான் இன்று என்மகளைப்
 பண்டப் பழிப்புக்கள் சொல்லிப்
 பரிசு அற ஆண்டிடுங் கொல்லோ?
 கொண்டு குடி- வாழ்க்கை வாழ்ந்து
 கோவலப் பட்டம் கவித்துப்
 பண்டை மணாட்டிமார் முன்னே
 பாதுகாவல் வைக்குங் கொல்லோ? (7)

304 குடியிற் பிறந்தவர் செய்யும்
 குணம் ஒன்றும் செய்திலன் அந்தோ
 நடை ஒன்றும் செய்திலன் நங்காய்
 நந்தகோபன் மகன் கண்ணன்

இடை இருபாலும் வணங்க

இளைத்து இளைத்து என்மகள் ஏங்கிக்
கடைகயிறே பற்றி வாங்கிக்

கை தழும்பு ஏறிடுங் கொல்லோ? (8)

305 வெண்ணிறத் தோய் தயிர் தன்னை

வெள்வரைப்பின் முன் எழுந்து
கண் உறங்காதே இருந்து

கடையவும் தான்வல்லள் கொல்லோ?

ஒண்ணிறத் தாமரைச் செங்கண்

உலகளந்தான் என்மகளைப்

பண் அறையாப் பணிகொண்டு

பரிசு அற ஆண்டிடுங் கொல்லோ? (9)

306 மாயவன் பின்வழி சென்று வழியிடை மாற்றங்கள் கேட்டு

ஆயர்கள் சேரியிலும் புக்கு அங்குத்தை மாற்றமும் எல்லாம்

தாயவள் சொல்லிய சொல்லைப் தண் புதுவைப் பட்டன் சொன்ன

தூய தமிழ் பத்தும் வல்லார் தூ மணிவண்ணனுக்கு ஆளரே (10)

உந்தி பறத்தல்

307 என் நாதன் தேவிக்கு அன்று இன்பப்பூ ஈயாதாள்

தன் நாதன் காணவே தண்பூ மரத்தினை

வன் நாதப் புள்ளால் வலியப் பறித்திட்ட

என் நாதன் வன்மையைப் பாடிப் பற

எம்பிரான் வன்மையைப் பாடிப் பற (1)

308 என் வில் வலி கண்டு போ என்று எதிர்வந்தான்

தன் வில்லினோடும் தவத்தை எதிர்வாங்கி

முன் வில் வலித்து முதுபெண் உயிருண்டான்

தன் வில்லின் வன்மையைப் பாடிப் பற

தாசரதி தன்மையைப் பாடிப் பற (2)

309 உருப்பிணி நங்கையைத் தேர் ஏற்றிக் கொண்டு

விருப்புற்று அங்கு ஏக விரைந்து எதிர் வந்து
செருக்கு உற்றான் வீரம் சிதையத் தலையைச்
சிரைத்திட்டான் வன்மையைப் பாடிப் பற
தேவகி சிங்கத்தைப் பாடிப் பற (3)

310 மாற்றுத்தாய் சென்று வனம்போகே என்றிட
ஈற்றுத்தாய் பின்தொடர்ந்து எம்பிரான் என்று அழ
கூற்றுத் தாய் சொல்லக் கொடிய வனம் போன
சீற்றம் இலாதானைப் பாடிப் பற
சீதை மணாளனைப் பாடிப் பற (4)

311 பஞ்சவர் தூதனாய்ப் பாரதம் கைசெய்து
நஞ்சு உமிழ் நாகம் கிடந்த நற் பொய்கை புக்கு
அஞ்சப் பணத்தின்மேல் பாய்ந்திட்டு அருள்செய்த
அஞ்சன வண்ணனைப் பாடிப் பற
அசோதைதன் சிங்கத்தைப் பாடிப் பற (5)

312 முடி ஒன்றி மூவுலகங்களும் ஆண்டு உன்
அடியேற்கு அருள் என்று அவன்பின் தொடர்ந்த
படியில் குணத்துப் பரத நம்பிக்கு அன்று
அடிநிலை ஈந்தானைப் பாடிப் பற
அயோத்தியர் கோமானைப் பாடிப் பற (6)

313 காளியன் பொய்கை கலங்கப் பாய்ந்திட்டு அவன்
நீள்முடி ஐந்திலும் நின்று நடம்செய்து
மீள அவனுக்கு அருள்செய்த வித்தகன்
தோள்-வலி வீரமே பாடிப் பற
தூ மணிவண்ணனைப் பாடிப் பற (7)

314 தார்க்கு இளந்தம்பிக்கு அரசு ஈந்து தண்டகம்
நூற்றவள் சொற்கொண்டு போகி நூடங்கு- இடைச்
சூர்ப்பணகாவைச் செவியொடு மூக்கு அவள்
ஆர்க்க அரிந்தானைப் பாடிப் பற
அயோத்திக்கு அரசனைப் பாடிப் பற (8)

315 மாயச் சகடம் உதைத்து மருது இறுத்து
ஆயர்களோடு போய் ஆநிரை காத்து அணி
வேயின் குழல் ஊதி வித்தகனாய் நின்ற
ஆயர்கள் ஏற்றினைப் பாடிப் பற
ஆநிரை மேய்த்தானைப் பாடிப் பற (9)

316 காரார் கடலை அடைத்திட்டு இலங்கை புக்கு
ஓராதான் பொன்முடி ஒன்பதோடு ஒன்றையும்
நேரா அவன்தம்பிக்கே நீள் அரசு ஈந்த
ஆராவமுதனைப் பாடிப் பற
அயோத்தியர் வேந்தனைப் பாடிப் பற (10)

317 நந்தன் மதலையைக் காசுத்த நைநவின்று
உந்தி பறந்த ஒளியிழை யார்கள்சொல்
செந்தமிழ்த் தென்புது வைவிட்டு சித்தன்சொல்
ஐந்தினோடு ஐந்தும்வல் லார்க்குஅல்லல் இல்லையே (11)

அனுமன் சீதைக்குக் கூறிய அடையாளம்

318 நெறிந்த கருங்குழல் மடவாய் நின் அடியேன் விண்ணப்பம்
செறிந்த மணி முடிச் சனகன் சிலை இறுத்து நினைக் கொணர்ந்தது
அறிந்து அரசு களைகட்ட அருந்தவத்தோன் இடை விலங்கச்
செறிந்த சிலைகொடு தவத்தைச் சிதைத்ததும் ஓர் அடையாளம் (1)

319 அல்லியம்பூ மலர்க்கோதாய் அடிபணிந்தேன் விண்ணப்பம்
சொல்லுகேன் கேட்டருளாய் துணைமலர்க் கண் மடமானே
எல்லியம் போது இனிதிருத்தல் இருந்தது ஓர் இட வகையில்
மல்லிகை மா மாலைகொண்டு அங்கு ஆர்த்ததும் ஓர் அடையாளம் (2)

320 கலக்கிய மா மனத்தனளாய்க் கைகேசி வரம் வேண்ட
மலக்கிய மா மனத்தனளாய் மன்னவனும் மறாது ஒழியக்
குலக்குமரா காடு உறையப் போ என்று விடை கொடுப்ப
இலக்குமணன் தன்னொடும் அங்கு ஏகியது ஓர் அடையாளம் (3)

321 வார் அணிந்த முலை மடவாய் வைதேவீ விண்ணப்பம்
தேர் அணிந்த அயோத்தியர்கோன் பெருந்தேவீ கேட்டருளாய்
கூர் அணிந்த வேல் வலவன் குகனோடும் கங்கைதன்னிற்
சீர் அணிந்த தோழமை கொண்டதும் ஓர் அடையாளம் (4)

322 மான் அமரும் மென்றோக்கி வைதேவீ விண்ணப்பம்
கான் அமரும் கல்-அதர் போய்க் காடு உறைந்த காலத்துத்
தேன் அமரும் பொழிற் சாரல் சித்திரகூடத்து இருப்பப்
பால்மொழியாய் பரதநம்பி பணிந்ததும் ஓர் அடையாளம் (5)

323 சித்திரகூடத்து இருப்பச் சிறுகாக்கை முலை தீண்ட
அத்திரமே கொண்டு எறிய அனைத்து உலகும் திரிந்து ஓடி
வித்தகனே இராமாவோ நின் அபயம் என்று அழைப்ப
அத்திரமே அதன்கண்ணை அறுத்ததும் ஓர் அடையாளம் (6)

324 மின் ஒத்த நுண்- இடையாய் மெய்- அடியேன் விண்ணப்பம்
பொன் ஒத்த மான் ஒன்று புகுந்து இனிது விளையாட
நின் அன்பின் வழிநின்று சிலை பிடித்து எம்பிரான் ஏகப்
பின்னே அங்கு இலக்குமணன் பிரிந்ததும் ஓர் அடையாளம் (7)

325 மைத் தகு மா மலர்க்குழலாய் வைதேவீ விண்ணப்பம்
ஒத்த புகழ் வானரக்கோன் உடன் இருந்து நினைத் தேட
அத்தகு சீர் அயோத்தியர்கோன் அடையாளம் இவை மொழிந்தான்
இத் தகையால் அடையாளம் ஈது அவன் கைம் மோதிரமே (8)

326 திக்கு நிறை புகழாளன் தீ வேள்விச் சென்ற நாள்
மிக்க பெரும் சபை நடுவே வில் இறுத்தான் மோதிரம் கண்டு
ஒக்குமால் அடையாளம் அனுமான் என்று உச்சிமேல்
வைத்துக்கொண்டு உகந்தனளால் மலர்க்குழலாள் சீதையுமே (9)

327 வார் ஆரும் முலை மடவாள் வைதேவி தனைக் கண்டு
சீர் ஆரும் திறல் அனுமன் தெரிந்து உரைத்த அடையாளம்
பார் ஆரும் புகழ்ப் புதுவைப் பட்டர்பிரான் பாடல் வல்லார்

ஏர் ஆரும் வைகுந்தத்து இமையவரோடு இருப்பாரே (10)

திருமாலைக் கண்ட சுவடு உரைத்தல்

328 கதிர் ஆயிரம் இரவி கலந்து எறித்தால் ஒத்த நீள்முடியன்
எதிர் இல் பெருமை இராமனை இருக்கும் இடம் நாடுதிரேல்
அதிரும் கழற் பொரு தோள் இரணியன் ஆகம் பிளந்து அரியாய்
உதிரம் அளைந்த கையோடு இருந்தானை உள்ளவா கண்டார் உளர் (1)

329 நாந்தகம் சங்கு தண்டு நாண் ஒலிச் சார்ங்கம் திருச்சக்கரம்
எந்து பெருமை இராமனை இருக்கும் இடம் நாடுதிரேல்
காந்தள் முகிழ் விரற் சீதைக்கு ஆகிக் கடுஞ்சிலை சென்று இறுக்க
வேந்தர் தலைவன் சனகராசன்தன் வேள்வியிற் கண்டார் உளர் (2)

330 கொலையானைக் கொம்பு பறித்துக் கூடலர் சேனை பொருது அழியச்
சிலையால் மராமரம் எய்த தேவனைச் சிக்கென நாடுதிரேல்
தலையால் குரக்கினம் தாங்கிச் சென்று தடவரை கொண்டு அடைப்ப
அலை ஆர் கடற்கரை வீற்றிருந்தானை அங்குத்தைக் கண்டார் உளர் (3)

331 தோயம் பரந்த நடுவு சூழலிற் தொல்லை வடிவு கொண்ட
மாயக் குழவி யதனை நாடுறில் வம்மின் சுவடு உரைக்கேன்
ஆயர் மடமகள் பின்னைக்கு ஆகி அடல் விடை ஏழினையும்
வீயப் பொருது வியர்த்து நின்றானை மெய்ம்மையே கண்டார் உளர் (4)

332 நீர் ஏறு செஞ்சடை நீலகண்டனும் நான்முகனும் முறையால்
சீர் ஏறு வாசகஞ் செய்ய நின்ற திருமாலை நாடுதிரேல்
வார் ஏறு கொங்கை உருப்பினியை வலியப் பிடித்துக்கொண்டு
தேர் ஏற்றிச் சேனை நடுவு போர் செய்யச் சிக்கெனக் கண்டார் உளர் (5)

333 பொல்லா வடிவு உடைப் பேய்ச்சி துஞ்சப் புணர்முலை வாய்மடுக்க
வல்லானை மா மணிவண்ணனை மருவும் இடம் நாடுதிரேல்
பல்லாயிரம் பெருந் தேவிமாரொடு பெளவம் எறி துவரை
எல்லாரும் சூழச் சிங்காசனத்தே இருந்தானைக் கண்டார் உளர் (6)

334 வெள்ளை விளிசங்கு வெஞ்சுடர்த் திருச்சக்கரம் ஏந்து கையன்
உள்ள இடம் வினவில் உமக்கு இறை வம்மின் சுவடு உரைக்கேன்
வெள்ளைப் புரவிக் குரக்கு வெல்கொடித் தேர்மிசை முன்புநின்று
கள்ளப் படைத்துணை ஆகிப் பாரதம் கைசெய்யக் கண்டார் உளர் (7)

335 நாழிகை கூறு இட்டுக் காத்து நின்ற அரசர்கள்தம் முகப்பே
நாழிகை போகப் படை பொருதவன் தேவகி தன் சிறுவன்
ஆழிகொண்டு அன்று இரவி மறைப்பச் சயத்திரதன் தலையைப்
பாழில் உருளப் படை பொருதவன் பக்கமே கண்டார் உளர் (8)

336 மண்ணும் மலையும் மறிகடல்களும் மற்றும் யாவும் எல்லாம்
திண்ணம் விழுங்கி உமிழ்ந்த தேவனைச் சிக்கென நாடுதிரேல்
எண்ணற்கு அரியது ஓர் ஏனம் ஆகி இருநிலம் புக்கு இடந்து
வண்ணக் கருங்குழல் மாதரோடு மணந்தானைக் கண்டார் உளர் (9)

337 கரிய முகில் புரை மேனி மாயனைக் கண்ட சுவடு உரைத்துப்
புரவி முகம்செய்து செந்நெல் ஓங்கி விளை கழனிப் புதுவைத்
திருவிற் பொலி மறைவாணன் பட்டர்பிரான் சொன்ன மாலை பத்தும்
பரவும் மனம் உடைப் பத்தர் உள்ளார் பரமன் அடி சேர்வர்களே (10)

திருமாலிருஞ்சோலை-1

338 அலம்பா வெருட்டாக் கொன்று திரியும் அரக்கரைக்
குலம் பாழ் படுத்துக் குலவிளக்காய் நின்ற கோன் மலை
சிலம்பு ஆர்க்க வந்து தெய்வ- மகளிர்கள் ஆடும் சீர்ச்
சிலம்பாறு பாயும் தென் திருமாலிருஞ் சோலையே (1)

339 வல்லாளன் தோளும் வாள் அரக்கன் முடியும் தங்கை
பொல்லாத மூக்கும் போக்குவித்தான் பொருந்தும் மலை
எல்லா இடத்திலும் எங்கும் பரந்து பல்லாண்டு ஒலி
செல்லா நிற்கும் சீர்த் தென் திருமாலிருஞ் சோலையே (2)

340 தக்கார் மிக்கார்களைச் சஞ்சலம் செய்யும் சலவரைத்
 தெக்கு ஆம் நெறியே போக்குவிக்கும் செல்வன் பொன்மலை
 எக் காலமும் சென்று சேவித்திருக்கும் அடியரை
 அக் கான் நெறியை மாற்றும் தண் மாலிருஞ் சோலையே (3)

341 ஆனாயர் கூடி அமைத்த விழவை அமரர்தம்
 கோனார்க்கு ஒழியக் கோவர்த்தனத்துச் செய்தான் மலை
 வான் நாட்டினின்று மாமலர்க் கற்பகத் தொத்து இழி
 தேன் ஆறு பாயும் தென் திருமாலிருஞ் சோலையே (4)

342 ஒரு வாரணம் பணி கொண்டவன் பொய்கையில் கஞ்சன்தன்
 ஒரு வாரணம் உயிர் உண்டவன் சென்று உறையும் மலை
 கரு வாரணம் தன் பிடி துறந்து ஓடக் கடல்வண்ணன்
 திருவாணை கூறத் திரியும் தண் மாலிருஞ் சோலையே (5)

343 ஏவிற்றுச் செய்வான் ஏன்று எதிர்ந்து வந்த மல்லரைச்
 சாவத் தகர்த்த சாந்து அணி தோள் சதுரன் மலை
 ஆவத்-தனம் என்று அமரர்களும் நன் முனிவரும்
 சேவித்திருக்கும் தென் திருமாலிருஞ் சோலையே (6)

344 மன்னர் மறுக மைத்துனன்மார்க்கு ஒரு தேரின்மேல்
 முன் அங்கு நின்று மோழை எழுவித்தவன் மலை
 கொல் நவில் கூர்வேற் கோன் நெடுமாறன் தென்கூடற் கோன்
 தென்னன் கொண்டாடும் தென் திருமாலிருஞ் சோலையே (7)

345 குறுகாத மன்னரைக் கூடு கலக்கி வெங் கானிடைச்
 சிறுகால் நெறியே போக்குவிக்கும் செல்வன் பொன்மலை
 அறுகால் வரி வண்டுகள் ஆயிர நாமம் சொல்லிச்
 சிறுகாலைப் பாடும் தென் திருமாலிருஞ் சோலையே (8)

346 சிந்தப் புடைத்துச் செங்குருதி கொண்டு பூதங்கள்
 அந்திப் பலி கொடுத்து ஆவத்-தனம் செய் அப்பன் மலை
 இந்திர-கோபங்கள் எம்பெருமான் கனி- வாய் ஒப்பான்

சிந்தும் புறவிற் தென் திருமாலிருஞ் சோலையே (9)

347 எட்டுத் திசையும் எண்- இறந்த பெருந் தேவிமார்
விட்டு விளங்க வீற்றிருந்த விமலன் மலை
பட்டிப் பிடிகள் பகடு உரிஞ்சிச் சென்று மாலைவாய்த்
தெட்டித் திளைக்கும் தென் திருமாலிருஞ் சோலையே (10)

348 மருதப் பொழில் அணி மாலிருஞ் சோலை மலைதன்னைக்
கருதி உறைகின்ற கார்க்கடல் வண்ணன் அம்மான் தன்னை
விரதம் கொண்டு ஏத்தும் வில்லிபுத்தூர் விட்டுசித்தன் சொல்
கருதி உரைப்பவர் கண்ணன் கழலிணை காண்பரே (11)

திருமாலிருஞ்சோலை-2

349 உருப்பிணி நங்கைதன்னை மீட்பான் தொடர்ந்து ஓடிச் சென்ற
உருப்பனை ஓட்டிக் கொண்டிட்டு உறைத்திட்ட உறைப்பன் மலை
பொருப்பிடைக் கொன்றை நின்று முறி ஆழியும் காசும் கொண்டு
விருப்பொடு பொன் வழங்கும் வியன் மாலிருஞ் சோலையதே (1)

350 கஞ்சனும் காளியனும் களிறும் மருதும் எருதும்
வஞ்சனையில் மடிய வளர்ந்த மணிவண்ணன் மலை
நஞ்சு உமிழ் நாகம் எழுந்து அணவி நளிர் மா மதியைச்
செஞ்சுடர் நா வளைக்கும் திருமாலிருஞ் சோலையதே (2)

351 மன்னு நரகன்தன்னைச் சூழ் போகி வளைத்து எறிந்து
கன்னி மகளிர் தம்மைக் கவர்ந்த கடல்வண்ணன் மலை
புன்னை செருந்தியொடு புன வேங்கையும் கோங்கும் நின்று
பொன்அரி மாலைகள் சூழ் பொழில் மாலிருஞ் சோலையதே (3)

352 மாவலி தன்னுடைய மகன் வாணன் மகள் இருந்த
காவலைக் கட்டழித்த தனிக் காளை கருதும் மலை
கோவலர் கோவிந்தனைக் குற மாதர்கள் பண் குறிஞ்சிப்

பா ஒலி பாடி நடம் பயில் மாலிருஞ் சோலையதே (4)

353 பல பல நாழம் சொல்லிப் பழித்த சிசுபாலன்தன்னை
அலைவலைமை தவிர்த்த அழகன் அலங்காரன் மலை
குல மலை கோல மலை குளிர் மா மலை கொற்ற மலை
நில மலை நீண்ட மலை திருமாலிருஞ் சோலையதே (5)

354 பாண்டவர் தம்முடைய பாஞ்சாலி மறுக்கம் எல்லாம்
ஆண்டு அங்கு நூற்றுவர்தம் பெண்டிர் மேல் வைத்த அப்பன் மலை
பாண் தகு வண்டினங்கள் பண்கள் பாடி மதுப் பருகத்
தோண்டல் உடைய மலை தொல்லை மாலிருஞ் சோலையதே (6)

355 கனங்குழையாள் பொருட்டாக் கணை பாரித்து அரக்கர் தங்கள்
இனம் கழு ஏற்றுவித்த ஏழிற் தோள் எம் இராமன் மலை
கனம் கொழி தெள் அருவி வந்து சூழ்ந்து அகல் ஞாலம் எல்லாம்
இனம் குழு ஆடும் மலை எழில் மாலிருஞ் சோலையதே (7)

356 எரி சிதறும் சரத்தால் இலங்கையினைத் தன்னுடைய
வரி சிலை வாயிற் பெய்து வாய்க் கோட்டம் தவிர்த்து உகந்த
அரையன் அமரும் மலை அமரரொடு கோனும் சென்று
திரிசுடர் சூழும் மலை திரு மாலிருஞ் சோலையதே (8)

357 கோட்டுமண் கொண்டு இடந்து குடங்கையில் மண் கொண்டு அளந்து
மீட்டும் அது உண்டு உமிழ்ந்து விளையாடும் விமலன் மலை
ஈட்டிய பல் பொருள்கள் எம்பிரானுக்கு அடியுறை என்று
ஓட்டரும் தண் சிலம்பாறு உடை மாலிருஞ் சோலையதே (9)

358 ஆயிரம் தோள் பரப்பி முடி ஆயிரம் மின் இலக
ஆயிரம் பைந்தலைய அனந்த சயனன் ஆளும் மலை
ஆயிரம் ஆறுகளும் சுனைகள் பல ஆயிரமும்
ஆயிரம் பூம் பொழிலும் உடை மாலிருஞ் சோலையதே (10)

359 மாலிருஞ்சோலை என்னும் மலையை உடைய மலையை
நாலிரு மூர்த்திதன்னை நால் வேதக்-கடல் அமுதை

மேல் இருங் கற்பகத்தை வேதாந்த விழுப் பொருளின்
மேல் இருந்த விளக்கை விட்டுசித்தன் விரித்தனனே (11)

திருக்கோட்டியூர்

360 நா அகாரியம் சொல் இலாதவர்
நாள்தொறும் விருந்து ஓம்புவார்
தேவ காரியம் செய்து வேதம்
பயின்று வாழ் திருக்கோட்டியூர்
மூவர்காரியமும் திருத்தும்
முதல்வனைச் சிந்தியாத அப்
பாவகாரிகளைப் படைத்தவன்
எங்ஙனம் படைத்தான் கொலோ (1)

361 குற்றம் இன்றிக் குணம் பெருக்கிக்
குருக்களுக்கு அனுகூலராய்ச்
செற்றம் ஒன்றும் இலாத வண்கையி
னார்கள் வாழ் திருக்கோட்டியூர்த்
துற்றி ஏழ் உலகு உண்ட தூ மணி
வண்ணன் தன்னைத் தொழாதவர்
பெற்ற தாயர் வயிற்றினைப் பெரு
நோய்செய்வான் பிறந்தார்களே (2)

362 வண்ண நல் மணியும் மரகதமும்
அழுத்தி நிழல் எழும்
திண்ணை சூழ் திருக்கோட்டியூர்த் திரு
மாலவன் திருநாமங்கள்
எண்ணக் கண்ட விரல்களால் இறைப்
போதும் எண்ணகிலாது போய்
உண்ணக் கண்ட தம் ஊத்தை வாய்க்குக்
கவளம் உந்துகின்றார்களே (3)

363 உரக மெல் அணையான் கையில் உறை

சங்கம் போல் மட அன்னங்கள்
 நிரைகணம் பரந்து ஏறும் செங்
 கமல வயற் திருக்கோட்டியூர்
 நரகநாசனை நாவிற் கொண்டு அழை
 யாத மானிட சாதியர்
 பருகு நீரும் உடுக்குங் கூறையும்
 பாவம் செய்தன தாம் கொலோ (4)

364 ஆமையின் முதுகத்திடைக் குதி
 கொண்டு தூ மலர் சாடிப் போய்த்
 தீமை செய்து இளவாளைகள் விளை
 யாடு நீர்த் திருக்கோட்டியூர்
 நேமி சேர் தடங்கையினானை
 நினைப்பு இலா வலி நெஞ்சு உடைப்
 பூமி-பாரங்கள் உண்ணும் சோற்றினை
 வாங்கிப் புல்லைத் திணிமினே (5)

365 பூதம் ஐந்தொடு வேள்வி ஐந்து
 புலன்கள் ஐந்து பொறிகளால்
 ஏதம் ஒன்றும் இலாத வண்கையி
 னார்கள் வாழ் திருக்கோட்டியூர்
 நாதனை நரசிங்கனை நவின்று
 ஏத்துவார்கள் உழக்கிய
 பாத தூளி படுதலால் இவ்
 உலகம் பாக்கியம் செய்ததே (6)

366 குருந்தம் ஒன்று ஒசித்தானொடும் சென்று
 கூடி ஆடி விழாச் செய்து
 திருந்து நான்மறையோர் இராப்பகல்
 ஏத்தி வாழ் திருக்கோட்டியூர்க்
 கருந் தடமுகில் வண்ணனைக் கடைக்
 கொண்டு கைதொழும் பத்தர்கள்
 இருந்த ஊரில் இருக்கும் மானிடர்
 எத்தவங்கள் செய்தார் கொலோ (7)

367 நளிர்ந்த சீலன் நயாசலன் அபி

மான துங்கனை நாள்தொறும்
 தெளிந்த செல்வனைச் சேவகங் கொண்ட
 செங்கண் மால் திருக்கோட்டியூர்க்
 குளிர்ந்து உறைகின்ற கோவிந்தன் குணம்
 பாடுவார் உள்ள நாட்டினுள்
 விளைந்த தானியமும் இராக்கதர்
 மீது கொள்ளகிலார்களே (8)

368 கொம்பின் ஆர் பொழில்வாய்க் குயிலினம்
 கோவிந்தன் குணம் பாடு சீர்ச்
 செம்பொன் ஆர் மதில் சூழ் செழுங் கழ
 னி உடைத் திருக்கோட்டியூர்
 நம்பனை நரசிங்கனை நவின்று
 ஏத்துவார்களைக் கண்டக்கால்
 எம்பிரான் தன சின்னங்கள் இவர்
 இவர் என்று ஆசைகள் தீர்வனே (9)

369 காசின் வாய்க் கரம் விற்கிலும் கர
 வாது மாற்று இலி சோறு இட்டுத்
 தேச வார்த்தை படைக்கும் வண்கையி
 னார்கள் வாழ் திருக்கோட்டியூர்க்
 கேசவா புருடோத்தமா கிளர்
 சோதியாய் குறளா என்று
 பேசுவார் அடியார்கள் எம்தம்மை
 விற்கவும் பெறுவார்களே (10)

370 சீத நீர் புடை சூழ் செழுங் கழனி உடைத் திருக்கோட்டியூர்
 ஆதியான் அடியாரையும் அடிமையின்றித் திரிவாரையும்
 கோதில் பட்டர்பிரான் குளிர் புதுவைமன் விட்டுசித்தன் சொல்
 ஏதம் இன்றி உரைப்பவர் இருடகேசனுக்கு ஆளரே (11)

பத்தராய் இறப்பார் பெறும் பேறு

371 ஆசைவாய்ச் சென்ற சிந்தையர் ஆகி
 அன்னை அத்தன் என் புத்திரர் பூமி

வாச வார் குழலாள் என்று மயங்கி
 மாளும் எல்லைக்கண் வாய் திறவாதே
 கேசவா புருடோத்தமா என்றும்
 கேழல் ஆகிய கேடிலீ என்றும்
 பேசுவார் அவர் எய்தும் பெருமை
 பேசுவான் புகில் நம் பரம் அன்றே (1)

372 சீயினால் செறிந்து ஏறிய புண்மேல்
 செற்றல் ஏறிக் குழம்பு இருந்து எங்கும்
 ஈயினால் அரிப்பு உண்டு மயங்கி
 எல்லைவாய்ச் சென்று சேர்வதன் முன்னம்
 வாயினால் நமோ நாரணா என்று
 மத்தகத்திடைக் கைகளைக் கூப்பிப்
 போயினால் பின்னை இத் திசைக்கு என்றும்
 பிணை கொடுக்கிலும் போக ஒட்டாரே (2)

373 சோர்வினால் பொருள் வைத்தது உண்டாகில்
 சொல்லு சொல் என்று சுற்றும் இருந்து
 ஆர் வினவிலும் வாய் திறவாதே
 அந்த காலம் அடைவதன் முன்னம்
 மார்வம் என்பது ஓர் கோயில் அமைத்து
 மாதவன் என்னும் தெய்வத்தை நாட்டி
 ஆர்வம் என்பது ஓர் பூ இட வல்லார்க்கு
 அரவ தண்டத்தில் உய்யலும் ஆமே (3)

374 மேல் எழுந்தது ஓர் வாயுக் கிளர்ந்து
 மேல் மிடற்றினை உள் எழ வாங்கிக்
 காலும் கையும் விதிர் விதிர்த்து ஏறிக்
 கண் உறக்கமது ஆவதன் முன்னம்
 மூலம் ஆகிய ஒற்றை எழுத்தை
 மூன்று மாத்திரை உள் எழ வாங்கி
 வேலை வண்ணனை மேவுதிர் ஆகில்
 விண்ணகத்தினில் மேவலும் ஆமே (4)

375 மடி வழி வந்து நீர் புலன்சோர
 வாயில் அட்டிய கஞ்சியும் மீண்டே

கடைவழி வாரக் கண்டம் அடைப்பக்
 கண் உறக்கமது ஆவதன் முன்னம்
 தொடை வழி உம்மை நாய்கள் கவரா
 சூலத்தால் உம்மைப் பாய்வதும் செய்யார்
 இடைவழியில் நீர் கூறையும் இழவீர்
 இருடகேசன் என்று ஏத்த வல்லீரே (5)

376 அங்கம் விட்டு அவை ஐந்தும் அகற்றி
 ஆவி மூக்கினிற் சோதித்த பின்னைச்
 சங்கம் விட்டு அவர் கையை மறித்துப்
 பையவே தலை சாய்ப்பதன் முன்னம்
 வங்கம் விட்டு உலவும் கடற் பள்ளி
 மாயனை மதுசூதனை மார்பில்
 தங்க விட்டுவைத்து ஆவது ஓர் கருமம்
 சாதிப்பார்க்கு என்றும் சாதிக்கலாமே (6)

377 தென்னவன் தமர் செப்பம் இலாதார்
 சே அதக்குவார் போலப் புகுந்து
 பின்னும் வன் கயிற்றால் பிணித்து ஏற்றிப்
 பின் முன் ஆக இழுப்பதன் முன்னம்
 இன்னவன் இனையான் என்று சொல்லி
 எண்ணி உள்ளத்து இருள் அற நோக்கி
 மன்னவன் மதுசூதனன் என்பார்
 வானகத்து மன்றாடிகள் தாமே (7)

378 கூடிக் கூடி உற்றார்கள் இருந்து
 குற்றம் நிற்க நற்றங்கள் பறைந்து
 பாடிப் பாடி ஓர் பாடையில் இட்டு
 நரிப் படைக்கு ஒரு பாகுடம் போலே
 கோடி மூடி எடுப்பதன் முன்னம்
 கௌத்துவம் உடைக் கோவிந்தனோடு
 கூடி ஆடிய உள்ளத்தர் ஆனால்
 குறிப்பிடம் கடந்து உய்யலும் ஆமே (8)

379 வாய் ஒரு பக்கம் வாங்கி வலிப்ப
 வார்ந்த நீர்க் குழிக் கண்கள் மிழற்றத்

தாய் ஒரு பக்கம் தந்தை ஒரு பக்கம்
 தாரமும் ஒரு பக்கம் அலற்ற
 தீ ஒரு பக்கம் சேர்வதன் முன்னம்
 செங்கண் மாலொடும் சிக்கெனச் சுற்றம்
 ஆய் ஒரு பக்கம் நிற்க வல்லார்க்கு
 அரவ தண்டத்தில் உய்யலும் ஆமே (9)

380 செத்துப் போவதோர் போது நினைந்து
 செய்யும் செய்கைகள் தேவபிரான்மேல்
 பத்தராய் இறந்தார் பெறும் பேற்றைப்
 பாழித் தோள் விட்டுசித்தன் புத்தூர்க்கோன்
 சித்தம் நன்கு ஒருங்கித் திருமாலைச்
 செய்த மாலை இவை பத்தும் வல்லார்
 சித்தம் நன்கு ஒருங்கித் திருமால் மேல்
 சென்ற சிந்தை பெறுவர்கள் தாமே (10)

திருமாலின் நாமம் இடுதல்

381 காசும் கறை உடைக் கூறைக்கும் அங்கு ஓர் கற்றைக்கும்
ஆசையினால் அங்கு அவத்தப் பேர் இடும் ஆதர்காள்
கேசவன் பேர் இட்டு நீங்கள் தேனித்து இருமினோ
நாயகன் நாரணன் தம் அன்னை நரகம் புகாள் (1)

382 அங்கு ஒரு கூறை அரைக்கு உடுப்பதன் ஆசையால்
மங்கிய மானிட சாதியின் பேர் இடும் ஆதர்காள்
செங்கண் நெடுமால் சிரீதரா என்று அழைத்தக்கால்
நங்கைகாள் நாரணன் தம் அன்னை நரகம் புகாள் (2)

383 உச்சியில் எண்ணெயும் சுட்டியும் வளையும் உகந்து
எச்சம் பொலிந்தீர்காள் என் செய்வான் பிறர் பேர் இட்டீர்?
பிச்சை புக்கு ஆகிலும் எம்பிரான் திருநாமமே
நச்சுமின் நாரணன் தம் அன்னை நரகம் புகாள் (3)

384 மானிட சாதியில் தோன்றிற்று ஓர் மானிட சாதியை
மானிட சாதியின் பேர் இட்டால் மறுமைக்கு இல்லை
வான் உடை மாதவா கோவிந்தா என்று அழைத்தக்கால்
நான் உடை நாரணன் தம் அன்னை நரகம் புகாள் (4)

385 மலம் உடை ஊத்தையில் தோன்றிற்று ஓர் மல ஊத்தையை
மலம் உடை ஊத்தையின் பேர் இட்டால் மறுமைக்கு இல்லை
குலம் உடைக் கோவிந்தா கோவிந்தா என்று அழைத்தக்கால்
நலம் உடை நாரணன் தம் அன்னை நரகம் புகாள் (5)

386 நாடும் நகரும் அறிய மானிடப் பேர் இட்டுக்
கூடி அழுங்கிக் குழியில் வீழ்ந்து வழக்காதே
சாடு இறப் பாய்ந்த தலைவா தாமோதரா என்று
நாடுமின் நாரணன் தம் அன்னை நரகம் புகாள் (6)

387 மண்ணிற் பிறந்து மண் ஆகும் மானிடப் பேர் இட்டு அங்கு
எண்ணம் ஒன்று இன்றி இருக்கும் ஏழை மனிசர்காள்

கண்ணுக்கு இனிய கருமுகில் வண்ணன் நாமமே
நண்ணுமின் நாரணன் தம் அன்னை நரகம் புகாள் (7)

388 நம்பி பிம்பி என்று நாட்டு மானிடப் பேர் இட்டால்
நம்பும் பிம்பும் எல்லாம் நாலு நாளில் அழுங்கிப் போம்
செம்பெருந் தாமரைக் கண்ணன் பேர் இட்டு அழைத்தக்கால்
நம்பிகாள் நாரணன் தம் அன்னை நரகம் புகாள் (8)

389 ஊத்தைக் குழியில் அமுதம் பாய்வது போல் உங்கள்
மூத்திரப் பிள்ளையை என் முகில் வண்ணன் பேர் இட்டு
கோத்துக் குழைத்துக் குணாலம் ஆடித் திரிமினோ
நாத் தகு நாரணன் தம் அன்னை நரகம் புகாள் (9)

390 சீர் அணி மால் திருநாமமே இடத் தேற்றிய
வீர் அணி தொல்புகழ் விட்டுசித்தன் விரித்த சொல்
ஓர் அணி ஒண் தமிழ் ஒன்பதோடு ஒன்றும் வல்லவர்
பேர் அணி வைகுந்தத்து என்றும் பேணி இருப்பரே (10)

கண்டம் என்னும் திருப்பதி

391 தங்கையை மூக்கும் தமையனைத் தலையும்
தடிந்த எம் தாசரதி போய்
எங்கும் தன் புகழா இருந்து அரசாண்ட
எம் புருடோத்தமன் இருக்கை
கங்கை கங்கை என்ற வாசகத்தாலே
கடு வினை களைந்திடுகிற்கும்
கங்கையின் கரைமேல் கைதொழ நின்ற
கண்டம் என்னும் கடிநகரே (1)

392 சலம் பொதி உடம்பின் தழல் உமிழ் பேழ்வாய்ச்
சந்திரன் வெங்கதிர் அஞ்ச
மலர்ந்து எழுந்து அணவும் மணிவண்ண உருவின்
மால் புருடோத்தமன் வாழ்வு
நலம் திகழ் சடையான் முடிக்கொன்றை மலரும்

நாரணன் பாதத் துழாயும்
கலந்து இழி புனலால் புகர் படு கங்கைக்
கண்டம் என்னும் கடிநகரே (2)

393 அதிர் முகம் உடைய வலம்புரி குமிழ்த்தி
அழல் உமிழ் ஆழிகொண்டு எறிந்து அங்கு
எதிர் முக அசுரர் தலைகளை இடறும்
எம் புருடோத்தமன் இருக்கை
சதுமுகன் கையிற் சதுப்புயன் தாளிற்
சங்கரன் சடையினிற் தங்கிக்
கதிர் முகம் மணிகொண்டு இழி புனற் கங்கைக்
கண்டம் என்னும் கடிநகரே (3)

394 இமையவர் இறுமாந்து இருந்து அரசாள
ஏற்று வந்து எதிர் பொரு சேனை
நமபுரம் நணுக நாந்தகம் விசிறும்
நம் புருடோத்தமன் நகர்தான்
இமவந்தம் தொடங்கி இருங்கடல் அளவும்
இரு கரை உலகு இரைத்து ஆடக்
கமை உடைப் பெருமைக் கங்கையின் கரைமேல்
கண்டம் என்னும் கடிநகரே (4)

395 உழுவது ஓர் படையும் உலக்கையும் வில்லும்
ஒண் சுடர் ஆழியும் சங்கும்
மழுவொடு வாளும் படைக்கலம் உடைய
மால் புருடோத்தமன் வாழ்வு
எழுமையும் கூடி ஈண்டிய பாவம் இறைப்
பொழுது அளவினில் எல்லாம்
கழுவிடும் பெருமைக் கங்கையின் கரைமேல்
கண்டம் என்னும் கடிநகரே (5)

396 தலைபெய்து குமுறிச் சலம் பொதி மேகம்
சலசல பொழிந்திடக் கண்டு
மலைப் பெரும் குடையால் மறைத்தவன் மதுரை
மால் புருடோத்தமன் வாழ்வு
அலைப்பு உடைத் திரைவாய் அருந்தவ முனிவர்

அவபிரதம் குடைந்து ஆடக்
கலப்பைகள் கொழிக்கும் கங்கையின் கரைமேல்
கண்டம் என்னும் கடிநகரே (6)

397 விற் பிடித்து இறுத்து வேழத்தை முறுக்கி
மேல் இருந்தவன் தலை சாடி
மற் பொருது எழப் பாய்ந்து அரையனை உதைத்த
மால் புருடோத்தமன் வாழ்வு
அற்புதம் உடைய ஐராவத மதமும்
அவர் இளம்படியர் ஒண் சாந்தும்
கற்பக மலரும் கலந்து இழி கங்கைக்
கண்டம் என்னும் கடிநகரே (7)

398 திரை பொரு கடல் சூழ் திண்மதிற் துவரை
வேந்து தன் மைத்துனன்மார்க்காய்
அரசினை அவிய அரசினை அருளும்
அரி புருடோத்தமன் அமர்வு
நிரை நிரையாக நெடியன யூபம்
நிரந்தரம் ஒழுக்குவிட்டு இரண்டு
கரை புரை வேள்விப் புகை கமழ் கங்கைக்
கண்டம் என்னும் கடிநகரே (8)

399 வட திசை மதுரை சாளக்கிராமம்
வைகுந்தம் துவரை அயோத்தி
இடம் உடை வதரி இடவகை உடைய
எம் புருடோத்தமன் இருக்கை
தடவரை அதிரத் தரணி விண்டு இடியத்
தலைப்பற்றிக் கரை மரம் சாடிக்
கடலினைக் கலங்கக் கடுத்து இழி கங்கைக்
கண்டம் என்னும் கடிநகரே (9)

400 மூன்று எழுத்து அதனை மூன்று எழுத்து அதனால்
மூன்று எழுத்து ஆக்கி மூன்று எழுத்தை
ஏன்று கொண்டு இருப்பார்க்கு இரக்கம் நன்கு உடைய
எம் புருடோத்தமன் இருக்கை
மூன்று அடி நிமிர்த்து மூன்றினிற் தோன்றி

மூன்றினில் மூன்று உரு ஆனான்
கான் தடம்பொழில் சூழ் கங்கையின் கரைமேல்
கண்டம் என்னும் கடிநகரே (10)

401 பொங்கு ஒலி கங்கைக் கரை மலி கண்டத்து
உறை புருடோத்தமன் அடிமேல்
வெங்கலி நலியா வில்லிபுத்தூர்க் கோன்
விட்டுசித்தன் விருப்பு உற்றுத்
தங்கிய அன்பால் செய் தமிழ்- மாலை
தங்கிய நா உடையார்க்குக்
கங்கையிற் திருமால் கழலிணைக் கீழே
குளித்திருந்த கணக்கு ஆமே (11)

திருவரங்கம் (1)

402 மா தவத்தோன் புத்திரன் போய்
மறிகடல்வாய் மாண்டானை
ஓதுவித்த தக்கணையா
உருவுருவே கொடுத்தான் ஊர்
தோதவத்தித் தூய் மறையோர்
துறைபடியத் துளும்பி எங்கும்
போதில் வைத்த தேன் சொரியும்
புனல் அரங்கம் என்பதுவே (1)

403 பிறப்பு அகத்தே மாண்டு ஒழிந்த
பிள்ளைகளை நால்வரையும்
இறைப் பொழுதில் கொணர்ந்து கொடுத்து
ஒருப்படுத்த உறைப்பன் ஊர்
மறைப் பெருந் தீ வளர்த்திருப்பார்
வருவிருந்தை அளித்திருப்பார்
சிறப்பு உடைய மறையவர் வாழ்
திருவரங்கம் என்பதுவே (2)

404 மருமகன் தன் சந்ததியை

உயிர்மீட்டு மைத்துனன்மார்
 உருமகத்தே வீழாமே
 குருமுகமாய்க் காத்தான் ஊர்
 திருமுகமாய்ச் செங்கமலம்
 திருநிறமாய்க் கருங்குவளை
 பொரு முகமாய் நின்று அலரும்
 புனல் அரங்கம் என்பதுவே (3)

405 கூன் தொழுத்தை சிதகு உரைப்பக்
 கொடியவள் வாய்க் கடியசொற்கேட்டு
 ஈன்று எடுத்த தாயரையும்
 இராச்சியமும் ஆங்கு ஒழிய
 கான் தொடுத்த நெறி போகிக்
 கண்டகரைக் களைந்தான் ஊர்
 தேன்தொடுத்த மலர்ச் சோலைத்
 திருவரங்கம் என்பதுவே (4)

406 பெருவரங்கள் அவைபற்றிப்
 பிழக்கு உடைய இராவணனை
 உரு அரங்கப் பொருது அழித்து இவ்
 உலகினைக் கண்பெறுத்தான் ஊர்
 குரவு அரும்பக் கோங்கு அலரக்
 குயில் கூவும் குளிர் பொழில் சூழ்
 திருவரங்கம் என்பதுவே
 என் திருமால் சேர்விடமே (5)

407 கீழ் உலகில் அசுரர்களைக்
 கிழங்கிருந்து கிளராமே
 ஆழி விடுத்து அவருடைய
 கரு அழித்த அழிப்பன் ஊர்
 தாழை- மடல் ஊடு உரிஞ்சித்
 தவள வண்ணப் பொடி அணிந்து
 யாழின் இசை வண்டினங்கள்
 ஆளம் வைக்கும் அரங்கமே (6)

408 கொழுப்பு உடைய செழுங்குருதி

கொழித்து இழிந்து குமிழ்த்து எறியப்
 பிழக்கு உடைய அசுரர்களைப்
 பிணம் படுத்த பெருமான் ஊர்
 தழுப்பு அரிய சந்தனங்கள்
 தடவரைவாய் ஈர்த்துக்கொண்டு
 தெழிப்பு உடைய காவிரி வந்து
 அடிதொழும் சீர் அரங்கமே (7)

409 வல் எயிற்றுக் கேழலுமாய்
 வாள்எயிற்றுச் சீயமுமாய்
 எல்லை இல்லாத் தரணியையும்
 அவுணனையும் இடந்தான் ஊர்
 எல்லியம் போது இருஞ்சிறை வண்டு
 எம்பெருமான் குணம் பாடி
 மல்லிகை வெண்சங்கு ஊதும்
 மதில் அரங்கம் என்பதுவே (8)

410 குன்று ஆடு கொழு முகில் போல்
 குவளைகள் போல் குரைகடல் போல்
 நின்று ஆடு கணமயில் போல்
 நிறம் உடைய நெடுமால் ஊர்
 குன்று ஊடு பொழில் நுழைந்து
 கொடி இடையார் முலை அணவி
 மன்று ஊடு தென்றல் உலாம்
 மதில் அரங்கம் என்பதுவே (9)

411 பரு வரங்கள் அவைபற்றிப் படை ஆலித்து எழுந்தாணைச்
 செரு அரங்கப் பொருது அழித்த திருவாளன் திருப்பதிமேல்
 திருவரங்கத் தமிழ்-மாலை விட்டுசித்தன் விரித்தன கொண்டு
 இருவர் அங்கம் எரித்தாணை ஏத்த வல்லார் அடியோமே (10)

திருவரங்கம் (2)

412 மரவடியைத் தம்பிக்கு வான்பணையம் வைத்துப்போய்

வானோர் வாழச்
 செரு உடைய திசைக்கருமம் திருத்திவந்து உலகாண்ட
 திருமால் கோயில்
 திருவடிதன் திருஉருவும் திருமங்கை மலர்க்கண்ணும்
 காட்டி நின்று
 உரு உடைய மலர்நீலம் காற்று ஆட்ட ஒலிசலிக்கும்
 ஒளி அரங்கமே (1)

413 தன் அடியார் திறத்தகத்துத் தாமரையாள் ஆகிலும்
 சிதகு உரைக்குமேல்
 என் அடியார் அது செய்யார் செய்தாரேல் நன்று செய்தார்
 என்பர் போலும்
 மன் உடைய விபீடணற்கா மதில் இலங்கைத் திசைநோக்கி
 மலர்க்கண் வைத்த
 என்னுடைய திருவரங்கற்கு அன்றியும் மற்று ஒருவர்க்கு
 ஆள் ஆவரே? (2)

414 கருள் உடைய பொழில் மருதும் கதக் களிறும் பிலம்பனையும்
 கடிய மாவும்
 உருள் உடைய சகடரையும் மல்லரையும் உடைய விட்டு
 ஓசை கேட்டான்
 இருள் அகற்றும் ஏறி கதிரோன் மண்டலத்தாடு ஏற்றி வைத்து
 ஏணி வாங்கி
 அருள் கொடுத்திட்டு அடியவரை ஆட்கொள்வான் அமரும் ஊர்
 அணி அரங்கமே (3)

415 பதினாறாம் ஆயிரவர் தேவிமார் பணிசெய்யத்
 துவரை என்னும்
 மதில் நாயகராகி வீற்றிருந்த மணவாளர்
 மன்னு கோயில்
 புது நாள்மலர்க் கமலம் எம்பெருமான் பொன் வயிற்றிற்
 பூவே போல்வான்
 பொது-நாயகம் பாவித்து இறுமாந்து பொன் சாய்க்கும்
 புனல் அரங்கமே (4)

416 ஆமையாய்க் கங்கையாய் ஆழ் கடலாய் அவனியாய்

அரு வரைகளாய்
நான்முகனாய் நான்மறையாய் வேள்வியாய்த் தக்கணையாய்த்
தானும் ஆனான்
சேமம் உடை நாரதனார் சென்று சென்று துதித்து இறைஞ்சக்
கிடந்தான் கோயில்
பூ மருவிப் புள் இனங்கள் புள் அரையன் புகழ் குழறும்
புனல் அரங்கமே (5)

417 மைத்துனன்மார் காதலியை மயிர் முடிப்பித்து அவர்களையே
மன்னர் ஆக்கி
உத்தரைதன் சிறுவனையும் உயக்கொண்ட உயிராளன்
உறையும் கோயில்
பத்தர்களும் பகவர்களும் பழமொழிவாய் முனிவர்களும்
பரந்த நாடும்
சித்தர்களும் தொழுது இறைஞ்சத் திசை-விளக்காய் நிற்கின்ற
திருவரங்கமே (6)

418 குறள் பிரமசாரியாய் மாவலியைக் குறும்பு அதக்கி
அரசுவாங்கி
இறைப்பொழுதில் பாதாளம் கலவிருக்கை கொடுத்து உகந்த
எம்மான் கோயில்
எறிப்பு உடைய மணிவரைமேல் இளஞாயிறு எழுந்தாற்போல்
அரவு-அணையின்
சிறப்பு உடைய பணங்கள்மிசைச் செழுமணிகள் விட்டு
எறிக்கும் திருவரங்கமே (7)

419 உரம் பற்றி இரணியனை உகிர்-நுதியால் ஒள்ளிய மார்வு
உறைக்க ஊன்றிச்
சிரம் பற்றி முடி இடியக் கண் பிதுங்க வாய் அலறத்
தெழித்தான் கோயில்
உரம் பெற்ற மலர்க்கமலம் உலகு அளந்த சேவடி போல்
உயர்ந்து காட்ட
வரம்பு உற்ற கதிர்ச்செந்நெல் தாள்சாய்த்துத் தலைவணக்கும்
தண் அரங்கமே (8)

420 தேவு உடைய மீனமாய் ஆமையாய் ஏனமரி

குறளும் ஆகி
 மூ-உருவில் இராமனாய்க் கண்ணனாய்க் கற்கியாய்
 முடிப்பான் கோயில்
 சேவலொடு பெடை அன்னம் செங்கமல மலர் ஏறி
 ஊசல் ஆடிப்
 பூ-அணைமேல் துதைந்து எழு செம்பொடி ஆடி விளையாடும்
 புனல் அரங்கமே (9)

421 செரு ஆளும் புள்ளாளன் மண்ணாளன் செருச்செயும்
 நாந்தம் என்னும்
 ஒரு வாளன் மறையாளன் ஓடாத படையாளன்
 விழுக்கை யாளன்
 இரவு ஆளன் பகலாளன் எனையாளன் ஏழு உலகப்
 பெரும் பேராளன்
 திருவாளன் இனிதாகத் திருக்கண்கள் வளர்கின்ற
 திருவரங்கமே (10)

422 கைந்நாகத்து இடர் கடிந்த கனல் ஆழிப் படை உடையான்
 கருதும் கோயில்
 தென்நாடும் வடநாடும் தொழநின்ற திருவரங்கத்
 திருப்பதியின் மேல்
 மெய்ந்நாவன் மெய் அடியான் விட்டுசித்தன் விரித்த தமிழ்
 உரைக்க வல்லார்
 எஞ்ஞான்றும் எம்பெருமான் இணையடக்கீழ் இணை பிரியாது
 இருப்பர் தாமே (11)

எம்பயம் நீக்கென அரங்கத்தரவணையானை வேண்டுதல்

423 துப்புடையாரை அடைவது எல்லாம்
 சோர்விடத்துத் துணை ஆவர் என்றே
 ஒப்பிலேன் ஆகிலும் நின் அடைந்தேன்
 ஆனைக்கு நீ அருள் செய்தமையால்
 எய்ப்பு என்னை வந்து நலியும்போது அங்கு
 ஏதும் நான் உன்னை நினைக்கமாட்டேன்
 அப்போதைக்கு இப்போதே சொல்லி வைத்தேன்

அரங்கத்து அரவணைப் பள்ளியானே (1)

424 சாம் இடத்து என்னைக் குறிக்கொள் கண்டாய்
 சங்கொடு சக்கரம் ஏந்தினானே
 நா மடித்து என்னை அனேக தண்டம்
 செய்வதா நிற்பர் நமன்தமர்கள்
 போம் இடத்து உன்திறத்து எத்தனையும்
 புகாவண்ணம் நிற்பதோர் மாயை வல்லை
 ஆம் இடத்தே உன்னைச் சொல்லி வைத்தேன்
 அரங்கத்து அரவணைப் பள்ளியானே (2)

425 எல்லையில் வாசல் குறுகச் சென்றால்
 எற்றி நமன்-தமர் பற்றும்போது
 நில்லுமின் என்னும் உபாயம் இல்லை
 நேமியும் சங்கமும் ஏந்தினானே
 சொல்லலாம் போதே உன் நாமம் எல்லாம்
 சொல்லினேன் என்னைக் குறிக்கொண்டு என்றும்
 அல்லற் படாவண்ணம் காக்க வேண்டும்
 அரங்கத்து அரவணைப் பள்ளியானே (3)

426 ஒற்றை விடையனும் நான்முகனும்
 உன்னை அறியாப் பெருமையோனே
 முற்ற உலகு எல்லாம் நீயே ஆகி
 மூன்று எழுத்து ஆய முதல்வனே!ஓ
 அற்றது வாழ்நாள் இவற்கு என்று எண்ணி
 அஞ்ச நமன்தமர் பற்றல் உற்ற
 அற்றைக்கு நீ என்னைக் காக்கவேண்டும்
 அரங்கத்து அரவணைப் பள்ளியானே (4)

427 பை அரவின் அணைப் பாற்கடலுள்
 பள்ளி கொள்கின்ற பரம முர்த்தி
 உய்ய உலகு படைக்க வேண்டி
 உந்தியிற் தோற்றினாய் நான்முகனை
 வைய மனிசரைப் பொய் என்று எண்ணிக்
 காலனையும் உடனே படைத்தாய்
 ஐய இனி என்னைக் காக்கவேண்டும்

அரங்கத்து அரவணைப் பள்ளியானே (5)

428 தண்ணனவு இல்லை நமன்தமர்கள்
சாலக் கொடுமைகள் செய்யாநிற்பர்
மண்ணொடு நீரும் எரியும் காலும்
மற்றும் ஆகாசமும் ஆகி நின்றாய்
எண்ணலாம் போதே உன் நாமம் எல்லாம்
எண்ணினேன் என்னைக் குறிக்கொண்டு என்றும்
அண்ணலே நீ என்னைக் காக்கவேண்டும்
அரங்கத்து அரவணைப் பள்ளியானே (6)

429 செஞ்சொல் மறைப்பொருள் ஆகி நின்ற
தேவர்கள் நாயகனே எம்மானே
எஞ்சலில் என்னுடை இன் அமுதே
ஏழ் உலகும் உடையாய் என் அப்பா
வஞ்ச உருவின் நமன்தமர்கள்
வலிந்து நலிந்து என்னைப் பற்றும்போது
அஞ்சலை என்று என்னைக் காக்கவேண்டும்
அரங்கத்து அரவணைப் பள்ளியானே (7)

430 நான் ஏதும் உன் மாயம் ஒன்று அறியேன்
நமன்தமர் பற்றி நலிந்திட்டு இந்த
ஊனே புகே என்று மோதும்போது அங்கு
உன்னை நான் ஒன்றும் நினைக்கமாட்டேன்
வான் ஏய வானவர் தங்கள் ஈசா
மதுரைப் பிறந்த மா மாயனே என்
ஆனாய் நீ என்னைக் காக்கவேண்டும்
அரங்கத்து அரவணைப் பள்ளியானே (8)

431 குன்று எடுத்து ஆநிரை காத்த ஆயா
கோநிரை மேய்த்தவனே எம்மானே
அன்று முதல் இன்று அறுதியாக ஆதி அஞ் சோதி மறந்து அறியேன்
நன்றும் கொடிய நமன்தமர்கள்
நலிந்து வலிந்து என்னைப் பற்றும்போது
அன்று அங்கு நீ என்னைக் காக்கவேண்டும்
அரங்கத்து அரவணைப் பள்ளியானே (9)

432 மாயவனை மதுசூதனனை
 மாதவனை மறையோர்கள் ஏத்தும்
 ஆயர்கள் ஏற்றினை அச்சுதனை
 அரங்கத்து அரவணைப் பள்ளியானை
 வேயர் புகழ் வில்லிபுத்தூர் மன்
 விட்டுசித்தன் சொன்ன மாலை பத்தும்
 தூய மனத்தினர் ஆகி வல்லார்
 தூ மணிவண்ணனுக்கு ஆளர் தாமே (10)

தன் தகவின்மையை அறிவித்தல்

433 வாக்குத் தூய்மை இலாமையினாலே
 மாதவா உன்னை வாய்க்கொள்ள மாட்டேன்
 நாக்கு நின்னை அல்லால் அறியாது
 நான் அது அஞ்சுவன் என்வசம் அன்று
 மூர்க்குப் பேசுகின்றான் இவன் என்று
 முனிவாயேலும் என் நாவினுக்கு ஆற்றேன்
 காக்கை வாயிலும் கட்டுரை கொள்வர்
 காரணா கருளக் கொடியானே (1)

434 சமூக்கு நாக்கொடு புன்கவி சொன்னேன்
 சங்கு சக்கரம் ஏந்து கையானே
 பிழைப்பர் ஆகிலும் தம் அடியார் சொல்
 பொறுப்பது பெரியோர் கடன் அன்றே
 விழிக்கும் கண்ணிலேன் நின் கண் மற்றல்லால்
 வேறு ஒருவரோடு என் மனம் பற்றாது
 உழைக்கு ஓர் புள்ளி மிகை அன்று கண்டாய்
 ஊழி ஏழ் உலகு உண்டு உமிழ்ந்தானே (2)

435 நன்மை தீமைகள் ஒன்றும் அறியேன்
 நாரணா என்னும் இத்தனை அல்லால்
 புன்மையால் உன்னைப் புள்ளுவம் பேசிப்
 புகழ்வான் அன்று கண்டாய் திருமாலே
 உன்னுமாறு உன்னை ஒன்றும் அறியேன்

ஓவாதே நமோ நாரணா என்பன்
வன்மை ஆவது உன் கோயிலில் வாழும்
வைட்டணவன் என்னும் வன்மை கண்டாயே (3)

436 நெடுமையால் உலகேழும் அளந்தாய்
நின்மலா நெடியாய் அடியேனைக்
குடிமை கொள்வதற்கு ஐயுற வேண்டா
கூறை சோறு இவை வேண்டுவதில்லை
அடிமை என்னும் அக் கோயின்மையாலே
அங்கங்கே அவை போதரும் கண்டாய்
கொடுமைக் கஞ்சனைக் கொன்று நின் தாதை
கோத்த வன் தளை கோள் விடுத்தானே (4)

437 தோட்டம் இல்லவள் ஆத் தொழு ஓடை
துடவையும் கிணறும் இவை எல்லாம்
வாட்டம் இன்றி உன் பொன்னடிக் கீழே
வளைப்பு-அகம் வகுத்துக்கொண்டு இருந்தேன்
நாட்டு மானிடத்தோடு எனக்கு அரிது
நச்சுவார் பலர் கேழல் ஒன்று ஆகிக்
கோட்டு மண் கொண்ட கொள்கையினானே
குஞ்சரம் விழக் கொம்பு ஒசித்தானே (5)

438 கண்ணா நான்முகனைப் படைத்தானே
காரணா கரியாய் அடியேன் நான்
உண்ணா நாள் பசி ஆவது ஒன்று இல்லை
ஓவாதே நமோ நாரணா என்று
எண்ணா நாளும் இருக்கு எக்சு சாம
வேத நாள்மலர் கொண்டு உன பாதம்
நண்ணா நாள் அவை தத்துறுமாகில்
அன்று எனக்கு அவை பட்டினி நாளே (6)

439 வெள்ளை வெள்ளத்தின் மேல் ஒரு பாம்பை
மெத்தையாக விரித்து அதன் மேலே
கள்ள நித்திரை கொள்கின்ற மார்க்கம்
காணலாங்கொல் என்று ஆசையினாலே
உள்ளம் சோர உகந்து எதிர் விம்மி

உரோம கூபங்களாய்க் கண்ண நீர்கள்
 துள்ளம் சோரத் துயில் அணை கொள்ளேன்
 சொல்லாய் யான் உன்னைத் தத்துறுமாறே (7)

440 வண்ண மால் வரையே குடையாக
 மாரி காத்தவனே மதுசூதா
 கண்ணனே கரி கோள் விடுத்தானே
 காரணா களிறு அட்ட பிரானே
 எண்ணுவார் இடரைக் களைவானே
 ஏத்தரும் பெருங் கீர்த்தியினானே
 நண்ணி நான் உன்னை நாள்தொறும் ஏத்தும்
 நன்மையே அருள்செய் எம்பிரானே (8)

441 நம்பனே நவின்று ஏத்த வல்லார்கள்
 நாதனே நரசிங்கமது ஆனாய்
 உம்பர்கோன் உலகு ஏழும் அளந்தாய்
 ஊழி ஆயினாய் ஆழி முன் ஏந்திக்
 கம்ப மா கரி கோள் விடுத்தானே
 காரணா கடலைக் கடைந்தானே
 எம்பிரான் என்னை ஆள் உடைத் தேனே
 ஏழையேன் இடரைக் களையாயே (9)

442 காமர் தாதை கருதலர் சிங்கம்
 காண இனிய கருங்குழற் குட்டன்
 வாமனன் என் மரகத வண்ணன்
 மாதவன் மதுசூதனன் தன்னைச்
 சேம நன்கு அமரும் புதுவையர் கோன்
 விட்டுசித்தன் வியன் தமிழ் பத்தும்
 நாமம் என்று நவின்று உரைப்பார்கள்
 நண்ணுவார் ஒல்லை நாரணன் உலகே (10)

பண்டன்று பட்டினம் காப்பே

443 நெய்க் குடத்தைப் பற்றி ஏறும்
 எறும்புகள் போல் நிரந்து எங்கும்

கைக் கொண்டு நிற்கின்ற நோய்காள்
காலம் பெற உய்யப் போமின்
மெய்க் கொண்டு வந்து புகுந்து
வேதப் பிரானார் கிடந்தார்
பைக் கொண்ட பாம்பு- அணையோடும்
பண்டு அன்று பட்டினம் காப்பே (1)

444 சித்திரகுத்தன் எழுத்தால்
தென்புலக் கோன் பொறி ஒற்றி
வைத்த இலச்சினை மாற்றித்
தூதுவர் ஓடி ஒளித்தார்
முத்துத் திரைக் கடற் சேர்ப்பன்
மூதறிவாளர் முதல்வன்
பத்தர்க்கு அமுதன் அடியேன்
பண்டு அன்று பட்டினம் காப்பே (2)

445 வயிற்றிற் தொழுவைப் பிரித்து
வன்புலச் சேவை அதக்கிக்
கயிற்றும் அக்கு ஆணி கழித்துக்
காலிடைப் பாசம் கழற்றி
எயிற்றிடை மண்கொண்ட எந்தை
இராப்பகல் ஓதுவித்து என்னைப்
பயிற்றிப் பணிசெய்யக் கொண்டான்
பண்டு அன்று பட்டினம் காப்பே (3)

446 மங்கிய வல்வினை நோய்காள்
உமக்கும் ஓர் வல்வினை கண்டீர்
இங்குப் புகேன்மின் புகேன்மின்
எளிது அன்று கண்டீர் புகேன்மின்
சிங்கப் பிரான் அவன் எம்மான்
சேரும் திருக்கோயில் கண்டீர்
பங்கப்படாது உய்யப் போமின்
பண்டு அன்று பட்டினம் காப்பே (4)

447 மாணிக் குறள் உரு ஆய
மாயனை என் மனத்துள்ளே

பேணிக் கொணர்ந்து புகுத
 வைத்துக் கொண்டேன் பிறிது இன்றி
 மாணிக்கப் பண்டாரம் கண்டீர்
 வலி வன் குறும்பர்கள் உள்ளீர்
 பாணிக்க வேண்டா நடமின்
 பண்டு அன்று பட்டினம் காப்பே (5)

448 உற்ற உறுபிணி நோய்காள்
 உமக்கு ஒன்று சொல்லுகேன் கேண்மின்
 பெற்றங்கள் மேய்க்கும் பிரானார்
 பேணும் திருக்கோயில் கண்டீர்
 அற்றம் உரைக்கின்றேன் இன்னம்
 ஆழ்வினைகாள் உமக்கு இங்கு ஓர்
 பற்றில்லை கண்டீர் நடமின்
 பண்டு அன்று பட்டினம் காப்பே (6)

449 கொங்கைச் சிறு வரை என்னும்
 பொதும்பினில் வீழ்ந்து வழக்கி
 அங்கு ஓர் முழையினில் புக்கிட்டு
 அழுந்திக் கிடந்து உழல்வேனை
 வங்கக் கடல் வண்ணன் அம்மான்
 வல்வினை ஆயின மாற்றிப்
 பங்கப் படாவண்ணம் செய்தான்
 பண்டு அன்று பட்டினம் காப்பே (7)

450 ஏதங்கள் ஆயின எல்லாம்
 இறங்கல் இடுவித்து என்னுள்ளே
 பீதக வாடைப் பிரனார்
 பிரம குருவாகி வந்து
 போதில் கமல வன் நெஞ்சம்
 புகுந்து என் சென்னித் திடரிற்
 பாத இலச்சினை வைத்தார்
 பண்டு அன்று பட்டினம் காப்பே (8)

451 உறகல் உறகல் உறகல்
 ஒண்கடர் ஆழியே சங்கே

அற எறி நாந்தக வாளே
 அழகிய சார்ங்கமே தண்டே
 இறவு படாமல் இருந்த
 எண்மர் உலோகபாலீர்கள்
 பறவை அரையா உறகல்
 பள்ளியறை குறிக்கொண்மின் (9)

452 அரவத்து அமளியினோடும்
 அழகிய பாற்கடலோடும்
 அரவிந்தப் பாவையும் தானும்
 அகம்படி வந்து புகுந்து
 பரவைத் திரை பல மோதப்
 பள்ளி கொள்கின்ற பிரானைப்
 பரவுகின்றான் விட்டுசித்தன்
 பட்டினம் காவற் பொருட்டே (10)

திருமாலிருஞ்சோலைப் பெருமானைப் போகவிடேன் எனல்

453 துக்கச் சூழலையைச் சூழ்ந்து கிடந்த
 வலையை அறப் பறித்துப்
 புக்கினிற் புக்கு உன்னைக் கண்டு கொண்டேன் இனிப்
 போக விடுவதுண்டே?
 மக்கள் அறுவரைக் கல்லிடை மோத
 இழந்தவள் தன்வயிற்றிற்
 சிக்கென வந்து பிறந்து நின்றாய்! திரு
 மாலிருஞ் சோலை எந்தாய் (1)

454 வளைத்து வைத்தேன் இனிப் போகலொட்டேன் உன் தன்
 இந்திர-ஞாலங்களால்
 ஒளித்திடில் நின் திருவாணை கண்டாய் நீ
 ஒருவர்க்கும் மெய்யன் அல்லை
 அளித்து எங்கும் நாடும் நகரமும் தம்முடைத்
 தீவினை தீர்க்கல் உற்றுத்
 தெளித்து வலஞ்செய்யும் தீர்த்தம் உடைத் திரு
 மாலிருஞ் சோலை எந்தாய் (2)

455 உனக்குப் பணி செய்திருக்கும் தவம் உடை

யேன் இனிப் போய் ஒருவன்
தனக்குப் பணிந்து கடைத்தலை நிற்கை நின்
சாயை அழிவு கண்டாய்
புனத்தினைக் கிள்ளிப் புது அவி காட்டி உன்
பொன்னடி வாழ்க என்று
இனத்துக் குறவர் புதியது உண்ணும் எழில்
மாலிருஞ் சோலை எந்தாய் (3)

456 காதம் பலவும் திரிந்து உழன்றேற்கு அங்கு ஓர்

நிழல் இல்லை நீர் இல்லை உன்
பாத நிழல் அல்லால் மற்றோர் உயிர்ப்பிடம்
நான் எங்கும் காண்கின்றிலேன்
தூது சென்றாய் குரு பாண்டவர்க்காய் அங்கு ஓர்
பொய்ச்சுற்றம் பேசிச் சென்று
பேதம் செய்து எங்கும் பிணம்படுத்தாய் திரு
மாலிருஞ் சோலை எந்தாய் (4)

457 காலும் எழா கண்ண நீரும் நில்லா உடல்

சோர்ந்து நடுங்கிக் குரல்
மேலும் எழா மயிர்க் கூச்சம் அறா என
தோள்களும் வீழ்வு ஒழியா
மால் உகளாநிற்கும் என் மனனே உன்னை
வாழத் தலைப்பெய்திட்டேன்
சேல் உகளாநிற்கும் நீள் சுனை சூழ் திரு
மாலிருஞ் சோலை எந்தாய் (5)

458 எருத்துக் கொடி உடையானும் பிரமனும்

இந்திரனும் மற்றும்
ஒருத்தரும் இப் பிறவி என்னும் நோய்க்கு
மருந்து அறிவாரும் இல்லை
மருத்துவனாய் நின்ற மா மணிவண்ணா
மறு பிறவி தவிரத்
திருத்தி உன் கோயிற் கடைப் புகப் பெய் திரு
மாலிருஞ் சோலை எந்தாய் (6)

459 அக்கரை என்னும் அனத்தக் கடலுள்
 அழுந்தி உன் பேர் அருளால்
 இக்கரை ஏறி இளைத்திருந்தேனை அஞ்
 சேல் என்று கை கவியாய்
 சக்கரமும் தடக்கைகளும் கண்களும்
 பீதக ஆடையொடும்
 செக்கர் நிறத்துச் சிவப்புடையாய் திரு
 மாலிருஞ் சோலை எந்தாய் (7)

460 எத்தனை காலமும் எத்தனை ஊழியும்
 இன்றொடு நாளை என்றே
 இத்தனை காலமும் போய்க் கிறிப்பட்டேன்
 இனி உன்னைப் போகலொட்டேன்
 மைத்துனன்மார்களை வாழ்வித்து மாற்றலர்
 நூற்றுவரைக் கெடுத்தாய்
 சித்தம் நிற்பாலது அறிதி அன்றே திரு
 மாலிருஞ் சோலை எந்தாய் (8)

461 அன்று வயிற்றிற் கிடந்திருந்தே அடி
 மை செய்யல் உற்றிருப்பன்
 இன்று வந்து இங்கு உன்னைக் கண்டுகொண்டேன் இனிப்
 போக விடுவதுண்டே?
 சென்று அங்கு வாணனை ஆயிரம் தோளும்
 திருச் சக்கரம் அதனால்
 தென்றித் திசை திசை வீழ்ச் செற்றாய் திரு
 மாலிருஞ் சோலை எந்தாய் (9)

462 சென்று உலகம் குடைந்தாடும் சுனைத் திரு
 மாலிருஞ் சோலை தன்னுள்
 நின்ற பிரான் அடிமேல் அடிமைத் திறம்
 நேர்பட விண்ணப்பஞ் செய்
 பொன் திகழ் மாடம் பொலிந்து தோன்றும் புது
 வைக்கோன் விட்டுசித்தன்
 ஒன்றினோடு ஒன்பதும் பாட வல்லார் உல
 கம் அளந்தான் தமரே (10)

அடிமைப்பட்டுத் தாம் பெற்ற நன்மைகளை நினைத்துக் களித்தல்

463 சென்னி ஓங்கு தண் திருவேங்
கடம் உடையாய் உலகு
தன்னை வாழ நின்ற நம்பீ
தாமோதரா சதிரா
என்னையும் என் உடைமையையும் உன்
சக்கரப் பொறி ஒற்றிக்கொண்டு
நின் அருளே புரிந்திருந்தேன்
இனி என் திருக்குறிப்பே? (1)

464 பறவை ஏறு பரமபுருடா
நீ என்னைக் கைக்கொண்டபின்
பிறவி என்னும் கடலும் வற்றிப்
பெரும்பதம் ஆகின்றதால்
இறவு செய்யும் பாவக் காடு
தீக்கொளீஇ வேகின்றதால்
அறிவை என்னும் அமுத-ஆறு
தலைப்பற்றி வாய்க்கொண்டதே (2)

465 எம்மனா என் குலதெய்வமே
என்னுடைய நாயகனே
நின்னுளேனாய்ப் பெற்ற நன்மை இவ்
உலகினில் ஆர் பெறுவார்?
நம்மன் போலே வீழ்த்து அமுக்கும்
நாட்டில் உள்ள பாவம் எல்லாம்
சும்மெனாதே கைவிட்டு ஓடித்
தூறுகள் பாய்ந்தனவே (3)

466 கடல் கடைந்து அமுதம் கொண்டு
கலசத்தை நிறைத்தாற்போல்
உடல் உருகி வாய் திறந்து
மடுத்து உன்னை நிறைத்துக்கொண்டேன்
கொடுமை செய்யும் கூற்றமும் என்

கோல்-ஆடி குறுகப் பெறா
 தட வரைத் தோள் சக்கரபாணி
 சார்ங்க விற் சேவகனே (4)

467 பொன்னைக் கொண்டு உரைகல் மீதே
 நிறம் எழ உரைத்தாற் போல்
 உன்னைக் கொண்டு என் நாவகம்பால்
 மாற்றின்றி உரைத்துக்கொண்டேன்
 உன்னைக் கொண்டு என்னுள் வைத்தேன்
 என்னையும் உன்னில் இட்டேன்
 என் அப்பா என் இருடிகேசா
 என் உயிர்க் காவலனே (5)

468 உன்னுடைய விக்கிரமம்
 ஒன்று ஒழியாமல் எல்லாம்
 என்னுடைய நெஞ்சகம்பால்
 சுவர்வழி எழுதிக்கொண்டேன்
 மன் அடங்க மழு வலங்கைக்
 கொண்ட இராம நம்பீ
 என்னிடை வந்து எம்பெருமான்
 இனி எங்குப் போகின்றதே? (6) 6

469 பருப்பதத்துக் கயல் பொறித்த
 பாண்டியர் குலபதி போல்
 திருப் பொலிந்த சேவடி என்
 சென்னியின் மேல் பொறித்தாய்
 மருப்பு ஒசித்தாய் மல் அடர்த்தாய்
 என்று என்று உன் வாசகமே
 உருப் பொலிந்த நாவினேனை
 உனக்கு உரித்து ஆக்கினையே (7)

470 அனந்தன்பாலும் கருடன்பாலும்
 ஐது நொய்தாக வைத்து என்
 மனந்தனுள்ளே வந்து வைகி
 வாழச் செய்தாய் எம்பிரான்
 நினைந்து என்னுள்ளே நின்று நெக்குக்

கண்கள் அசும்பு ஒழுக
நினைந்திருந்தே சிரமம் தீர்ந்தேன்
நேமி நெடியவனே (8)

471 பனிக் கடலில் பள்ளி- கோளைப்
பழகவிட்டு ஓடிவந்து என்
மனக் கடலில் வாழ வல்ல
மாய மணாள நம்பீ
தனிக் கடலே தனிச் சுடரே
தனி உலகே என்று என்று
உனக்கு இடமாய் இருக்க என்னை
உனக்கு உரித்து ஆக்கினையே (9)

472 தட வரைவாய் மிளிர்ந்து மின்னும்
தவள நெடுங்கொடி போல்
சுடர்- ஒளியாய் நெஞ்சின் உள்ளே
தோன்றும் என் சோதி நம்பீ
வட தடமும் வைகுந்தமும்
மதிற் துவராபதியும்
இட வகைகள் இகழ்ந்திட்டு என்பால்
இடவகை கொண்டனையே (10)

473 வேயர் தங்கள் குலத்து உதித்த
விட்டுசித்தன் மனத்தே
கோயில்கொண்ட கோவலனைக்
கொழுங்குளிர் முகில்வண்ணனை
ஆயர்-ஏற்றை அமரர் கோவை
அந்தணர்தம் அமுதத்தினைச்
சாயை போலப் பாட வல்லார்
தாமும் அணுக்கர்களே (11)

2. ஆண்டாள் - திருப்பாவை (474 -503)

474 மார்கழித் திங்கள் மதி நிறைந்த நன்னாளால்
நீராடப் போதுவீர் போதுமினோ நேரிழையீர்
சீர் மல்கும் ஆய்ப்பாடிச் செல்வச் சிறுமீர்காள்

கூர் வேற் கொடுந்தொழிலன் நந்தகோபன் குமரன்
 ஏர் ஆர்ந்த கண்ணி யசோதை இளஞ்சிங்கம்
 கார் மேனிச் செங்கண் கதிர்மதியம் போல் முகத்தான்
 நாராயணனே நமக்கே பறை தருவான்
 பாரோர் புகழ்ப் படிந்து-ஏலோர் எம்பாவாய் (1)

475 வையத்து வாழ்வீர்காள் நாமும் நம் பாவைக்குச்
 செய்யும் கிரிசைகள் கேளீரோ பாற்கடலுள்
 பையிற் துயின்ற பரமன் அடி பாடி
 நெய் உண்ணோம் பால் உண்ணோம் நாட்காலே நீராடி
 மையிட்டு எழுதோம் மலர் இட்டு நாம் முடியோம்
 செய்யாதன செய்யோம் தீக்குறளை சென்று ஓதோம்
 ஐயமும் பிச்சையும் ஆம்தனையும் கைகாட்டி
 உய்யுமாறு எண்ணி உகந்து-ஏலோர் எம்பாவாய் (2)

476 ஓங்கி உலகு அளந்த உத்தமன் பேர் பாடி
 நாங்கள் நம் பாவைக்குச் சாற்றி நீர் ஆடினால்
 தீங்கு இன்றி நாடு எல்லாம் திங்கள் மும்மாரி பெய்து
 ஓங்கு பெருஞ் செந்நெலாடு கயல் உகளப்
 பூங்குவளைப் போதில் பொறிவண்டு கண்படுப்பத்
 தேங்காதே புக்கு இருந்து சீர்த்த முலை பற்றி
 வாங்கக் குடம் நிறைக்கும் வள்ளற் பெரும் பசுக்கள்
 நீங்காத செல்வம் நிறைந்து- ஏலோர் எம்பாவாய் (3)

477 ஆழி மழைக் கண்ணா ஒன்று நீ கை கரவேல்
 ஆழியுள் புக்கு முகந்துகொடு ஆர்த்து ஏறி
 ஊழி முதல்வன் உருவம்போல் மெய் கறுத்து
 பாழியந் தோள் உடைப் பற்பநாபன் கையில்
 ஆழிபோல் மின்னி வலம்புரிபோல் நின்று அதிர்ந்து
 தாழாதே சார்ங்கம் உதைத்த சரமழைபோல்
 வாழ உலகினில் பெய்திடாய் நாங்களும்
 மார்கழி நீர் ஆட மகிழ்ந்து-ஏலோர் எம்பாவாய் (4)

478 மாயனை மன்னு வடமதுரை மைந்தனைத்
 தூய பெருநீர் யமுனைத் துறைவனை
 ஆயர் குலத்தினில் தோன்றும் அணி-விளக்கைத்

தாயைக் குடல் விளக்கம் செய்த தாமோதரனை
 தூயோமாய் வந்து நாம் தூமலர் தூவித் தொழுது
 வாயினால் பாடி மனத்தினால் சிந்திக்க
 போய பிழையும் புகுதருவான் நின்றனவும்
 தீயினில் தூசு ஆகும் செப்பு-ஏலோர் எம்பாவாய் (5)

479 புள்ளும் சிலம்பின காண் புள்-அரையன் கோயிலில்
 வெள்ளை விளி சங்கின் பேர்-அரவம் கேட்டிலையோ?
 பிள்ளாய் எழுந்திராய் பேய்முலை நஞ்சு உண்டு
 கள்ளச் சகடம் கலக்கு அழியக் கால் ஓச்சி
 வெள்ளத்து அரவிற் துயில் அமர்ந்த வித்தினை
 உள்ளத்துக் கொண்டு முனிவர்களும் யோகிகளும்
 மெள்ள எழுந்து அரி என்ற பேர்-அரவம்
 உள்ளம் புகுந்து குளிர்ந்து-ஏலோர் எம்பாவாய் (6)

480 கீசு கீசு என்று எங்கும் ஆனைச்சாத்தன் கலந்து
 பேசின பேச்சு- அரவம் கேட்டிலையோ? பேய்ப் பெண்ணே
 காசும் பிறப்பும் கலகலப்பக் கைபேர்த்து
 வாச நறுங் குழல் ஆய்ச்சியர் மத்தினால்
 ஓசை படுத்த தயிர்-அரவம் கேட்டிலையோ?
 நாயகப் பெண்பிள்ளாய் நாராயணன்மூர்த்தி
 கேசவனைப் பாடவும் நீ கேட்டே கிடத்தியோ?
 தேசம் உடையாய் திற-ஏலோர் எம்பாவாய் (7)

481 கீழ்வானம் வெள்ளென்று எருமை சிறு வீடு
 மேய்வான் பரந்தன காண் மிக்கு உள்ள பிள்ளைகளும்
 போவான் போகின்றாரைப் போகாமல் காத்து உன்னைக்
 கூவுவான் வந்து நின்றோம் கோதுகலம் உடைய
 பாவாய் எழுந்திராய் பாடிப் பறை கொண்டு
 மா வாய் பிளந்தானை மல்லரை மாட்டிய
 தேவாதி தேவனைச் சென்று நாம் சேவித்தால்
 ஆவா என்று ஆராய்ந்து அருள்- ஏலோர் எம்பாவாய் (8)

482 தூமணி மாடத்துச் சுற்றும் விளக்கு எரியத்
 தூமம் கமழத் துயில்-அணைமேல் கண்வளரும்

மாமான் மகளே மணிக் கதவம் தாள் திறவாய்
 மாமீர் அவளை எழுப்பீரோ? உன் மகள் தான்
 ஊமையோ? அன்றிச் செவிடோ? அனந்தலோ?
 ஏமப் பெருந்துயில் மந்திரப் பட்டாளோ?
 மா மாயன் மாதவன் வைகுந்தன் என்று என்று
 நாமம் பலவும் நவின்று ஏலோர் எம்பாவாய் (9)

483 நோற்றுச் சுவர்க்கம் புகுகின்ற அம்மனாய்
 மாற்றமும் தாராரோ வாசல் திறவாதார்?
 நாற்றத் துழாய் முடி நாராயணன் நம்மால்
 போற்றப் பறை தரும் புண்ணியனால் பண்டு ஒருநாள்
 கூற்றத்தின் வாய்வீழ்ந்த கும்பகரணனும்
 தோற்றும் உனக்கே பெருந்துயில்தான் தந்தானோ?
 ஆற்ற அனந்தல் உடையாய் அருங்கலமே
 தேற்றமாய் வந்து திற-ஏலோர் எம்பாவாய் (10)

484 கற்றுக் கறவைக் கணங்கள் பல கறந்து
 செற்றார் திறல் அழியச் சென்று செருச் செய்யும்
 குற்றம் ஒன்று இல்லாத கோவலர்தம் பொற்கொடியே
 புற்றரவு-அல்குற் புனமயிலே போதராய்
 சுற்றத்துத் தோழிமார் எல்லாரும் வந்து நின்
 முற்றம் புகுந்து முகில்வண்ணன் பேர் பாடச்
 சிற்றாதே பேசாதே செல்வப் பெண்டாட்டி நீ
 எற்றுக்கு உறங்கும் பொருள்?-ஏலோர் எம்பாவாய் (11)

485 கனைத்து இளங் கற்று- எருமை கன்றுக்கு இரங்கி
 நினைத்து முலை வழியே நின்று பால் சோர
 நனைத்து இல்லம் சேறு ஆக்கும் நற் செல்வன் தங்காய்
 பனித் தலை வீழ் நின் வாசற் கடை பற்றி
 சினத்தினால் தென் இலங்கைக் கோமாணைச் செற்ற
 மனத்துக்கு இனியானைப் பாடவும் நீ வாய் திறவாய்
 இனித் தான் எழுந்திராய் ஈது என்ன பேர் உறக்கம்
 அனைத்து இல்லத்தாரும் அறிந்து-ஏலோர் எம்பாவாய் (12)

486 புள்ளின் வாய் கீண்டானைப் பொல்லா அரக்கனைக்

கிள்ளிக் களைந்தானைக் கீர்த்திமைபாடிப் போய்
 பிள்ளைகள் எல்லாரும் பாவைக்-களம் புக்கார்
 வெள்ளி எழுந்து வியாழம் உறங்கிற்று
 புள்ளும் சிலம்பின காண் போது-அரிக் கண்ணினாய்
 குள்ளக் குளிரக் குடைந்து நீராடாதே
 பள்ளிக் கிடத்தியோ? பாவாய் நீ நன்னாளால்
 கள்ளம் தவிர்ந்து கலந்து-ஏலோர் எம்பாவாய் (13)

487 உங்கள் புழைக்கடைத் தோட்டத்து வாவியுள்
 செங்கழுநீர் வாய் நெகிழ்ந்து ஆம்பல் வாய் கூம்பின காண்
 செங்கற்பொடிக் கூறை வெண்பற் தவத்தவர்
 தங்கள் திருக்கோயிற் சங்கிடுவான் போதந்தார்
 எங்களை முன்னம் எழுப்புவான் வாய் பேசும்
 நங்காய் எழுந்திராய் நாணாதாய் நாவுடையாய்
 சங்கொடு சக்கரம் ஏந்தும் தடக்கையன்
 பங்கயக் கண்ணானைப் பாடு-ஏலோர் எம்பாவாய் (14)

488 எல்லே இளங்கிளியே இன்னம் உறங்குதியோ
 சில் என்று அழையேன்மின் நங்கைமீர் போதர்கின்றேன்
 வல்லை உன் கட்டுரைகள் பண்டே உன் வாய் அறிதும்
 வல்லீர்கள் நீங்களே நானே தான் ஆயிடுக
 ஒல்லை நீ போதாய் உனக்கு என்ன வேறு உடையை?
 எல்லாரும் போந்தாரோ? போந்தார் போந்து எண்ணிக்கொள்
 வல் ஆனை கொன்றானை மாற்றாரை மாற்று அழிக்க
 வல்லானை மாயனைப் பாடு-ஏலோர் எம்பாவாய் (15)

489 நாயகனாய் நின்ற நந்தகோபனுடைய
 கோயில் காப்பானே கொடித் தோன்றும் தோரண
 வாயில் காப்பானே மணிக்கதவம் தாள் திறவாய்
 ஆயர் சிறுமியரோமுக்கு அறை பறை
 மாயன் மணிவண்ணன் நென்னலே வாய்நேர்ந்தான்
 தூயோமாய் வந்தோம் துயிலெழப் பாடுவான்
 வாயால் முன்னமுன்னம் மாற்றாதே அம்மா நீ
 நேய நிலைக் கதவம் நீக்கு-ஏலோர் எம்பாவாய் (16)

490 அம்பரமே தண்ணீரே சோறே அறஞ் செய்யும்
 எம்பெருமான் நந்தகோபாலா எழுந்திராய்
 கொம்பனார்க்கு எல்லாம் கொழுந்தே குல விளக்கே
 எம்பெருமாட்டி யசோதாய் அறிவுறாய்
 அம்பரம் ஊடு அறுத்து ஓங்கி உலகு அளந்த
 உம்பர் கோமானே உறங்காது எழுந்திராய்
 செம்பொற் கழலடிச் செல்வா பலதேவா
 உம்பியும் நீயும் உகந்து-ஏலோர் எம்பாவாய் (17)

491 உந்து மத களிற்றன் ஓடாத தோள்-வலியன்
 நந்த கோபாலன் மருமகளே நப்பின்னாய்
 கந்தம் கமழும் குழலீ கடை திறவாய்
 வந்து எங்கும் கோழி அழைத்தன காண் மாதவிப்
 பந்தர்மேல் பல்கால் குயில்-இனங்கள் கூவின காண்
 பந்தார் விரலி உன் மைத்துனன் பேர் பாடச்
 செந்தாமரைக் கையால் சீர் ஆர் வளை ஒலிப்ப
 வந்து திறவாய் மகிழ்ந்து-ஏலோர் எம்பாவாய் (18)

492 குத்து விளக்கு எரியக் கோட்டுக்காற் கட்டில்மேல்
 மெத்தென்ற பஞ்ச-சயனத்தின் மேல் ஏறிக்
 கொத்து அலர் பூங்குழல் நப்பின்னை கொங்கைமேல்
 வைத்துக் கிடந்த மலர் மார்பா வாய்திறவாய்
 மைத் தடங்கண்ணினாய் நீ உன் மணாளனை
 எத்தனை போதும் துயில் எழ ஒட்டாய் காண்
 எத்தனை யேலும் பிரிவு ஆற்றகில்லாயால்
 தத்துவம் அன்று தகவு-ஏலோர் எம்பாவாய் (19)

493 முப்பத்து மூவர் அமரர்க்கு முன் சென்று
 கப்பம் தவிர்க்கும் கலியே துயில் எழாய்
 செப்பம் உடையாய் திறல் உடையாய் செற்றார்க்கு
 வெப்பம் கொடுக்கும் விமலா துயில் எழாய்
 செப்பு அன்ன மென் முலைச் செவ்வாய்ச் சிறு மருங்குல்
 நப்பின்னை நங்காய் திருவே துயில் எழாய்
 உக்கமும் தட்டொளியும் தந்து உன் மணாளனை
 இப்போதே எம்மை நீர் ஆட்டுஏலோர் எம்பாவாய் (20)

494 ஏற்ற கலங்கள் எதிர் பொங்கி மீது அளிப்ப
 மாற்றாதே பால் சொரியும் வள்ளற் பெரும் பசுக்கள்
 ஆற்றப் படைத்தான் மகனே அறிவுறாய்
 ஊற்றம் உடையாய் பெரியாய் உலகினில்
 தோற்றமாய் நின்ற சுடரே துயில் எழாய்
 மாற்றார் உனக்கு வலி தொலைந்து உன் வாசற்கண்
 ஆற்றாது வந்து உன் அடிபணியுமா போலே
 போற்றி யாம் வந்தோம் புகழ்ந்து-ஏலோர் எம்பாவாய் (21)

495 அங்கண் மா ஞாலத்து அரசர் அபிமான
 பங்கமாய் வந்து நின் பள்ளிக்கட்டிற் கீழே
 சங்கம் இருப்பார் போல் வந்து தலைப்பெய்தோம்
 கிங்கினிவாய்ச் செய்த தாமரைப் பூப் போலே
 செங்கண் சிறுச் சிறிதே எம்மேல் விழியாவோ?
 திங்களும் ஆதித்தியனும் எழுந்தாற்போல்
 அங்கண் இரண்டும் கொண்டு எங்கள்மேல் நோக்குதியேல்
 எங்கள்மேல் சாபம் இழிந்து-ஏலோர் எம்பாவாய் (22)

496 மாரி மலை முழைஞ்சில் மன்னிக் கிடந்து உறங்கும்
 சீரிய சிங்கம் அறிவுற்றுத் தீ விழித்து
 வேரி மயிர் பொங்க எப்பாடும் பேர்ந்து உதறி
 மூரி நிமிர்ந்து முழங்கிப் புறப்பட்டுப்
 போதருமா போலே நீ பூவைப்பூ வண்ணா உன்
 கோயில் நின்று இங்ஙனே போந்தருளி கோப்பு உடைய
 சீரிய சிங்காசனத்து இருந்து யாம் வந்த
 காரியம் ஆராய்ந்து அருள்-ஏலோர் எம்பாவாய் (23)

497 அன்று இவ் உலகம் அளந்தாய் அடி போற்றி
 சென்று அங்குத் தென்னிலங்கை செற்றாய் திறல் போற்றி
 பொன்றச் சகடம் உதைத்தாய் புகழ் போற்றி
 கன்று குணிலா எறிந்தாய் கழல் போற்றி
 குன்று குடையா எடுத்தாய் குணம் போற்றி
 வென்று பகை கெடுக்கும் நின்கையில் வேல் போற்றி
 என்று என்று உன் சேவகமே ஏத்திப் பறை கொள்வான்
 இன்று யாம் வந்தோம் இரங்கு-ஏலோர் எம்பாவாய் (24)

498 ஒருத்தி மகனாய்ப் பிறந்து ஓர் இரவில்
 ஒருத்தி மகனாய் ஒளித்து வளரத்
 தரிக்கிலான் ஆகித் தான் தீங்கு நினைந்த
 கருத்தைப் பிழைப்பித்துக் கஞ்சன் வயிற்றில்
 நெருப்பு என்ன நின்ற நெடுமாலே உன்னை
 அருத்தித்து வந்தோம் பறை தருதி யாகில்
 திருத் தக்க செல்வமும் சேவகமும் யாம் பாடி
 வருத்தமுந் தீர்ந்து மகிழ்ந்து-ஏலோர் எம்பாவாய் (25)

499 மாலே மணிவண்ணா மார்கழி நீர் ஆடுவான்
 மேலையார் செய்வனகள் வேண்டுவன கேட்டியேல்
 ஞாலத்தை எல்லாம் நடுங்க முரல்வன
 பால் அன்ன வண்ணத்து உன் பாஞ்சசன்னியமே
 போல்வன சங்கங்கள் போய்ப்பாடு உடையனவே
 சாலப் பெரும் பறையே பல்லாண்டு இசைப்பாரே
 கோல விளக்கே கொடியே விதானமே
 ஆலின் இலையாய் அருள்-ஏலோர் எம்பாவாய் (26)

500 கூடாரை வெல்லும் சீர்க் கோவிந்தா உன்தன்னைப்
 பாடிப் பறைகொண்டு யாம் பெறு சம்மானம்
 நாடு புகழும் பரிசினால் நன்றாகச்
 சூடகமே தோள்வளையே தோடே செவிப் பூவே
 பாடகமே என்று அனைய பல் கலனும் யாம் அணிவோம்
 ஆடை உடுப்போம் அதன் பின்னே பாற் சோறு
 மூட நெய் பெய்து முழங்கை வழிவாரக்
 கூடியிருந்து குளிர்ந்து-ஏலோர் எம்பாவாய் (27)

501 கறவைகள் பின் சென்று கானம் சேர்ந்து உண்போம்
 அறிவு ஒன்றும் இல்லாத ஆய்க் குலத்து உன்தன்னைப்
 பிறவி பெறுந்தனைப் புண்ணியம் யாம் உடையோம்
 குறைவு ஒன்றும் இல்லாத கோவிந்தா உன்தன்னோடு
 உறவேல் நமக்கு இங்கு ஒழிக்க ஒழியாது
 அறியாத பிள்ளைகளோம் அன்பினால் உன்தன்னைச்
 சிறுபேர் அழைத்தனவும் சீறியருளாதே
 இறைவா நீ தாராய் பறை- ஏலோர் எம்பாவாய் (28)

502 சிற்றஞ் சிறுகாலே வந்து உன்னைச் சேவித்து உன்
 பொற்றாமரை அடியே போற்றும் பொருள் கேளாய்
 பெற்றம் மேய்த்து உண்ணும் குலத்திற் பிறந்து நீ
 குற்றேவல் எங்களைக் கொள்ளாமல் போகாது
 இற்றைப் பறைகொள்வான் அன்று காண் கோவிந்தா
 எற்றைக்கும் ஏழ் ஏழ் பிறவிக்கும் உன்தன்னோடு
 உற்றோமே ஆவோம் உனக்கே நாம் ஆட்செய்வோம்
 மற்றை நம் காமங்கள் மாற்று-ஏலோர் எம்பாவாய் (29)

503 வங்கக் கடல் கடைந்த மாதவனைக் கேசவனைத்
 திங்கள்-திருமுகத்துச் சேயிழையார் சென்று இறைஞ்சி
 அங்குப் பறைகொண்ட-ஆற்றை அணி புதுவைப்
 பைங்கமலத் தண் தெரியல் பட்டர்பிரான் கோதை சொன்ன
 சங்கத் தமிழ்மாலை முப்பதும் தப்பாமே
 இங்கு இப் பரிசு உரைப்பார் ஈரிரண்டு மால் வரைத் தோள்
 செங்கண்-திருமுகத்துச் செல்வத் திருமாலால்
 எங்கும் திருவருள் பெற்று இன்புறுவர் எம்பாவாய் (30)

-----

3. ஆண்டாள் அருளிச்செய்த நாச்சியார் திருமொழி (504-646)

தைத்திங்களில் காமனை வழிபடல்

504 தை ஒரு திங்களும் தரை விளக்கித்
 தண் மண்டலம் இட்டு மாசி முன்னாள்
 ஐய நுண் மணல் கொண்டு தெரு அணிந்து
 அழகினுக்கு அலங்கரித்து அனங்கதேவா
 உய்யவும் ஆம்கொலோ? என்று சொல்லி
 உன்னையும் உம்பியையும் தொழுதேன்
 வெய்யது ஓர் தழல் உமிழ் சக்கரக் கை
 வேங்கடவற்கு என்னை விதிக்கிறியே (1)

505 வெள்ளை நுண் மணல்கொண்டு தெரு அணிந்து
 வெள்வரைப்பதன் முன்னம் துறை படிந்து
 முள்ளும் இல்லாச் சுள்ளி எரி மடுத்து
 முயன்று உன்னை நோற்கின்றேன் காமதேவா
 கள் அவிழ் பூங்கணை தொடுத்துக்கொண்டு
 கடல்வண்ணன் என்பது ஓர் பேர் எழுதி
 புள்ளினை வாய் பிளந்தான் எனபது ஓர்
 இலக்கினிற் புக என்னை எய்கிறியே (2)

506 மத்த நன் நறுமலர் முருக்க மலர்
 கொண்டு முப்போதும் உன் அடி வணங்கித்
 தத்துவம் இலி என்று நெஞ்சு எரிந்து
 வாசகத்து அழித்து உன்னை வைதிடாமே
 கொத்து அலர் பூங்கணை தொடுத்துக்கொண்டு
 கோவிந்தன் என்பது ஓர் பேர் எழுதி
 வித்தகன் வேங்கட வாணன் என்னும்
 விளக்கினிற் புக என்னை விதிக்கிறியே (3)

507 சுவரில் புராண நின் பேர் எழுதிச்
 சுறவ நற் கொடிக்களும் தூரங்கங்களும்
 கவரிப் பிணாக்களும் கருப்பு வில்லும்
 காட்டித் தந்தேன் கண்டாய் காமதேவா
 அவரைப் பிராயம் தொடங்கி என்றும்

ஆதரித்து எழுந்த என் தட முலைகள்
 துவரைப் பிரானுக்கே சங்கற்பித்துத்
 தொழுது வைத்தேன் ஒல்லை விதிக்கிறியே (4)

508 வானிடை வாழும் அவ் வானவர்க்கு
 மறையவர் வேள்வியில் வகுத்த அவி
 கானிடைத் திரிவது ஓர் நரி புகுந்து
 கடப்பதும் மோப்பதும் செய்வது ஒப்ப
 ஊனிடை ஆழி சங்கு உத்தமர்க்கு என்று
 உன்னித்து எழுந்த என் தட முலைகள்
 மானிடவர்க்கு என்று பேச்சுப் படில்
 வாழகில்லேன் கண்டாய் மன்மதனே (5)

509 உருவு உடையார் இளையார்கள் நல்லார்
 ஓத்து வல்லார்களைக் கொண்டு வைகல்
 தெருவிடை எதிர்கொண்டு பங்குனி நாள்
 திருந்தவே நோற்கின்றேன் காமதேவா
 கருவுடை முகில் வண்ணன் காயாவண்ணன்
 கருவிளை போல் வண்ணன் கமல வண்ணத்
 திரு உடை முகத்தினிற் திருக் கண்களால்
 திருந்தவே நோக்கு எனக்கு அருளு கண்டாய் (6)

510 காய் உடை நெல்லொடு கரும்பு அமைத்து
 கட்டி அரிசி அவல் அமைத்து
 வாய் உடை மறையவர் மந்திரத்தால்
 மன்மதனே உன்னை வணங்குகின்றேன்
 தேயம் முன் அளந்தவன் திரிவிக்கிரமன்
 திருக்கைகளால் என்னைத் தீண்டும் வண்ணம்
 சாய் உடை வயிறும் என் தட முலையும்
 தரணியில்-தலைப்புகழ் தரக்கிறியே (7)

511 மாசு உடை உடம்பொடு தலை உலறி
 வாய்ப்புறம் வெளுத்து ஒருபோதும் உண்டு
 தேசு உடைத் திறல் உடைக் காமதேவா
 நோற்கின்ற நோன்பினைக் குறிக்கொள் கண்டாய்
 பேசுவது ஒன்று உண்டு இங்கு எம்பெருமான்

பெண்மையைத் தலை உடைத்து ஆக்கும் வண்ணம்
கேசவ நம்பியைக் கால் பிடிப்பாள்
என்னும் இப் பேறு எனக்கு அருளு கண்டாய் (8)

512 தொழுது முப்போதும் உன் அடி வணங்கித்
தாமலர் தூய்த் தொழுது ஏத்துகின்றேன்
பழுது இன்றிப் பாற்கடல் வண்ணனுக்கே
பணிசெய்து வாழப் பெறாவிடில் நான்
அழுது அழுது அலமந்து அம்மா வழங்க
ஆற்றவும் அது உனக்கு உறைக்கும் கண்டாய்
உழுவதோர் எருத்தினை நுகங்கொடு பாய்ந்து
ஊட்டம் இன்றித் துரந்தால் ஒக்குமே (9)

513 கருப்பு வில் மலர்க் கணைக் காமவேளைக்
கழலிணை பணிந்து அங்கு ஓர் காரி அலற
மருப்பினை ஒசித்துப் புள் வாய்பிளந்த
மணிவண்ணற்கு என்னை வகுத்திடு என்று
பொருப்பு அன்ன மாடம் பொலிந்து தோன்றும்
புதுவையர்கோன் விட்டுசித்தன் கோதை
விருப்பு உடை இன்தமிழ் மாலை வல்லார்
விண்ணவர் கோன் அடி நண்ணுவரே (10)

சிற்றில் சிதையேல் எனல்

514 நாமம் ஆயிரம் ஏத்த நின்ற
நாராயணா நரனே உன்னை
மாமி தன் மகன் ஆகப் பெற்றால்
எமக்கு வாதை தவிருமே
காமன் போதரு காலம் என்று பங்
குனி நாள் கடை பாரித்தோம்
தீமை செய்யும் சிரீதரா எங்கள்
சிற்றில் வந்து சிதையேலே (1)

515 இன்று முற்றும் முதுகு நோவ
இருந்து இழைத்த இச் சிற்றிலை

நன்றும் கண் உற நோக்கி நாம் கொளும்
 ஆர்வந்தன்னைத் தணிகிடாய்
 அன்று பாலகன் ஆகி ஆலிலை
 மேல் துயின்ற எம் ஆதியாய்
 என்றும் உன் தனக்கு எங்கள்மேல் இரக்
 கம் எழாதது எம் பாவமே (2)

516 குண்டு நீர் உறை கோளரீ மத
 யானை கோள் விடுத்தாய் உன்னைக்
 கண்டு மால் உறுவோங்களைக் கடைக்
 கண்களால் இட்டு வாதியேல்
 வண்டல் நுண் மணல் தெள்ளி யாம் வளைக்
 கைகளால் சிரமப் பட்டோம்
 தெண் திரைக்கடற் பள்ளியாய் எங்கள்
 சிற்றில் வந்து சிதையேலே (3)

517 பெய்யு மா முகில்போல் வண்ணா உன்தன்
 பேச்சும் செய்கையும் எங்களை
 மையல் ஏற்றி மயக்க உன் முகம்
 மாய மந்திரம் தான் கொலோ?
 நொய்யர் பிள்ளைகள் என்பதற்கு உன்னை
 நோவ நாங்கள் உரைக்கிலோம்
 செய்ய தாமரைக் கண்ணினாய் எங்கள்
 சிற்றில் வந்து சிதையேலே (4)

518 வெள்ளை நுண் மணல் கொண்டு சிற்றில்
 விசித்திரப் பட வீதி வாய்த்
 தெள்ளி நாங்கள் இழைத்த கோலம்
 அழித்தி யாகிலும் உன் தன் மேல்
 உள்ளம் ஓடி உருகலல்லால்
 உரோடம் ஒன்றும் இலோம் கண்டாய்
 கள்ள மாதவா கேசவா உன்
 முகத்தன கண்கள் அல்லவே (5)

519 முற்று இலாத பிள்ளைகளோம் முலை
 போந்திலாதோமை நாள்தொறும்

சிற்றில் மேல் இட்டுக் கொண்டு நீ சிறிது
 உண்டு திண்ணென நாம் அது
 கற்றிலோம் கடலை அடைத்து அரக்
 கர் குலங்களை முற்றவும்
 செற்று இலங்கையைப் பூசல் ஆக்கிய
 சேவகா எம்மை வாதியேல் (6)

520 பேதம் நன்கு அறிவார்களோடு இவை
 பேசினால் பெரிது இன் சுவை
 யாதும் ஒன்று அறியாத பிள்ளைக
 ளோமை நீ நலிந்து என் பயன்?
 ஓத மா கடல்வண்ணா உன் மண
 வாட்டிமாரொடு சூளறும்
 சேது-பந்தம் திருத்தினாய் எங்கள்
 சிற்றில் வந்து சிதையேலே (7)

521 வட்ட வாய்ச் சிறுதூதையோடு
 சிறுசுளகும் மணலும் கொண்டு
 இட்டமா விளையாடுவோங்களைச்
 சிற்றில் ஈடழித்து என் பயன்?
 தொட்டு உதைத்து நலியேல் கண்டாய்
 சுடர்ச் சக்கரம் கையில் ஏந்தினாய்
 கட்டியும் கைத்தால் இன்னாமை
 அறிதியே கடல்வண்ணனே (8)

522 முற்றத்து ஊடு புகுந்து நின் முகம் காட்டிப் புன்முறுவல் செய்து
 சிற்றிலோடு எங்கள் சிந்தையும் சிதைக்
 கக் கடவையோ? கோவிந்தா
 முற்ற மண்ணிடம் தாவி விண் உற
 நீண்டு அளந்து கொண்டாய் எம்மைப்
 பற்றி மெய்ப்பிணக்கு இட்டக்கால் இந்தப்
 பக்கம் நின்றவர் என் சொல்லார்? (9)

523 சீதை வாயமுதம் உண்டாய் எங்கள்
 சிற்றில் நீ சிதையேல் என்று

வீதிவாய் விளையாடும் ஆயர்
 சிறுமியர் மழலைச் சொல்லை
 வேத வாய்த் தொழிலார்கள் வாழ் வில்லி
 புத்தூர் மன் விட்டு சித்தன்தன்
 கோதை வாய்த் தமிழ் வல்லவர் குறைவு
 இன்றி வைகுந்தம் சேர்வரே (10)

துகிலைப் பணித்தருள் எனல்

524 கோழி அழைப்பதன் முன்னம்
 குடைந்து நீராடுவான் போந்தோம்
 ஆழியஞ் செல்வன் எழுந்தான்
 அரவு-அணைமேல் பள்ளி கொண்டாய்
 ஏழைமை ஆற்றவும் பட்டோம்
 இனி என்றும் பொய்கைக்கு வாரோம்
 தோழியும் நானும் தொழுதோம்
 துகிலைப் பணித்தருளாயே (1)

525 இது என் புகுந்தது இங்கு? அந்தோ
 இப் பொய்கைக்கு எவ்வாறு வந்தாய்?
 மதுவின் துழாய் முடி மாலே
 மாயனே எங்கள் அமுதே
 விதி இன்மையால் அது மாட்டோம்
 வித்தகப் பிள்ளாய் விரையேல்
 குதிகொண்டு அரவில் நடித்தாய்
 குருந்திடைக் கூறை பணியாய் (2)

526 எல்லே ஈது என்ன இளமை?
 எம் அனைமார் காணில் ஒட்டார்
 பொல்லாங்கு ஈது என்று கருதாய்
 பூங்குருந்து ஏறி இருத்தி
 வில்லால் இலங்கை அழித்தாய்
 வேண்டியது எல்லாம் தருவோம்
 பல்லாரும் காணாமே போவோம்
 பட்டைப் பணித்தருளாயே (3)

527 பரக்க விழித்து எங்கும் நோக்கிப்
 பலர் குடைந்து ஆடும் சுனையில்
 அரக்க நிலலா கண்ண நீர்கள்
 அலமருகின்றவா பாராய்
 இரக்கமேல் ஒன்றும் இலாதாய்
 இலங்கை அழித்த பிரானே
 குரக்கு-அரசு ஆவது அறிந்தோம்
 குருந்திடைக் கூறை பணியாய் 4

528 காலைக் கதுவிடுகின்ற
 கயலொடு வாளை விரவி
 வேலைப் பிடித்து என்னைமார்கள்
 ஓட்டில் என்ன விளையாட்டோ?
 கோலச் சிற்றாடை பலவும்
 கொண்டு நீ ஏறியிராதே
 கோலம் கரிய பிரானே
 குருந்திடைக் கூறை பணியாய் (5)

529 தடத்து அவிழ் தாமரைப் பொய்கைத்
 தாள்கள் எம் காலைக் கதுவ
 விடத் தேள் எறிந்தாலே போல
 வேதனை ஆற்றவும் பட்டோம்
 குடத்தை எடுத்து ஏறவிட்டுக்
 கூத்தாட வல்ல எம் கோவே
 படிற்றை எல்லாம் தவிர்ந்து எங்கள்
 பட்டைப் பணித்தருளாயே (6)

530 நீரிலே நின்று அயர்க்கின்றோம்
 நீதி-அல்லாதன செய்தாய்
 ஊரகம் சாலவும் சேய்த்தால்
 ஊழி எல்லாம் உணர்வானே
 ஆர்வம் உனக்கே உடையோம்
 அம்மனைமார் காணில் ஒட்டார்
 போர விடாய் எங்கள் பட்டைப்
 பூங்குருந்து ஏறியிராதே (7)

531 மாமிமார் மக்களே அல்லோம்
 மற்றும் இங்கு எல்லாரும் போந்தார்
 தூமலர்க் கண்கள் வளரத்
 தொல்லை இராத் துயில்வானே
 சேமமேல் அன்று இது சால
 சிக்கென நாம் இது சொன்னோம்
 கோமள ஆயர் கொழுந்தே
 குருந்திடைக் கூறை பணியாய் (8)

532 கஞ்சன் வலைவைத்த அன்று
 காரிருள் எல்லிற் பிழைத்து
 நெஞ்சு துக்கம் செய்யப் போந்தாய்
 நின்ற இக் கன்னியரோமை
 அஞ்ச உரப்பாள் அசோதை
 ஆணாட விட்டிட்டு இருக்கும்
 வஞ்சகப் பேய்ச்சிபால் உண்ட
 மசிமையிலீ கூறை தாராய் (9)

533 கன்னியரோடு எங்கள் நம்பி
 கரிய பிரான் விளையாட்டைப்
 பொன் இயல் மாடங்கள் சூழ்ந்த
 புதுவையர்கோன் பட்டன் கோதை
 இன்னிசையால் சொன்ன மாலை
 ஈரைந்தும் வல்லவர் தாம் போய்
 மன்னிய மாதவனோடு
 வைகுந்தம் புக்கு இருப்பாரே (10)

கூடல் இழைத்தல்

534 தெள்ளியார் பலர் கைதொழும் தேவனார்
 வள்ளல் மாலிருஞ்சோலை மணாளனார்
 பள்ளி கொள்ளும் இடத்து அடி கொட்டிடக்
 கொள்ளுமாகில் நீ கூடிடு கூடலே (1)

535 காட்டில் வேங்கடம் கண்ணபுர நகர்
வாட்டம் இன்றி மகிழ்ந்து உறை வாமனன்
ஓட்டரா வந்து என் கைப் பற்றித் தன்னொடும்
கூட்டு மாகில் நீ கூடிடு கூடலே (2)

536 பூ மகன் புகழ் வானவர் போற்றுதற்கு
ஆமகன் அணி வாணுதல் தேவகி
மா மகன் மிகு சீர் வசுதேவர்தம்
கோமகன் வரில் கூடிடு கூடலே (3)

537 ஆய்ச்சிமார்களும் ஆயரும் அஞ்சிட
பூத்த நீள் கடம்பு ஏறிப் புகப் பாய்ந்து
வாய்த்த காளியன்மேல் நடம் ஆடிய
கூத்தனார் வரில் கூடிடு கூடலே (4)

538 மாட மாளிகை சூழ் மதுரைப் பதி
நாடி நம் தெருவின் நடுவே வந்திட்டு
ஓடை மா மத யானை உதைத்தவன்
கூடுமாகில் நீ கூடிடு கூடலே (5)

539 அற்றவன் மருதம் முறிய நடை
கற்றவன் கஞ்சனை வஞ்சனையிற்
செற்றவன் திகழும் மதுரைப் பதிக்
கொற்றவன் வரில் கூடிடு கூடலே (6)

540 அன்று இன்னாதன செய் சிசுபாலனும்
நின்ற நீள் மருதும் எருதும் புள்ளும்
வென்றி வேல் விறல்-கஞ்சனும் வீழ முன்
கொன்றவன் வரில் கூடிடு கூடலே (7)

541 ஆவல் அன்பு உடையார் தம் மனத்து அன்றி
மேவலன் விரை சூழ் துவராபதிக்
காவலன் கன்று மேய்த்து விளையாடும்

கோவலன் வரில் கூடிடு கூடலே (8)

542 கொண்ட கோலக் குறள் உருவாய்ச் சென்று
பண்டு மாவலிதன் பெரு வேள்வியில்
அண்டமும் நிலனும் அடி ஒன்றினால்
கொண்டவன் வரில் கூடிடு கூடலே (9)

543 பழகு நான்மறையின் பொருளாய் மதம்
ஒழுகு வாரணம் உய்ய அளித்த எம்
அழகனார் அணி ஆய்ச்சியர் சிந்தையுள்
குழகனார் வரில் கூடிடு கூடலே (10)

544 ஊடல் கூடல் உணர்தல் புணர்தலை
நீடு நின்ற நிறை புகழ் ஆய்ச்சியர்
கூடலைக் குழற் கோதை முன் கூறிய
பாடல் பத்தும் வல்லார்க்கு இல்லை பாவமே (11)

குயிற் பத்து

545 மன்னு பெரும்புகழ் மாதவன் மா மணி
வண்ணன் மணி-முடி மைந்தன்
தன்னை உகந்தது காரணமாக என்
சங்கு இழக்கும் வழக்கு உண்டே?
புன்னை குருக்கத்தி ஞாழல் செருந்திப்
பொதும்பினில் வாழும் குயிலே
பன்னி எப்போதும் இருந்து விரைந்து என்
பவள-வாயன் வரக் கூவாய் (1)

546 வெள்ளை விளிசங்கு இடங்கையில் கொண்ட
விமலன் எனக்கு உருக் காட்டான்
உள்ளம் புகுந்து என்னை நைவித்து நாளும்
உயிர்ப்பெய்து கூத்தாட்டுக் காணும்
கள் அவிழ் செண்பகப்பூ மலர் கோதிக்
களித்து இசை பாடும் குயிலே

மெள்ள இருந்து மிழற்றி மிழற்றாது என்
வேங்கடவன் வரக் கூவாய் (2)

547 மாதலி தேர் முன்பு கோல்கொள்ள மாயன்
இராவணன் மேல் சர-மாரி
தாய் தலை அற்று அற்று வீழத் தொடுத்த
தலைவன் வர எங்கும் கானேன்
போது அலர் காவிற் புதுமணம் நாறப்
பொறி வண்டின் காமரம் கேட்டு உன்
காதலியோடு உடன் வாழ் குயிலே என்
கருமாணிக்கம் வரக் கூவாய் (3)

548 என்பு உருகி இன வேல் நெடுங் கண்கள்
இமை பொருந்தா பல நாளும்
துன்பக் கடல் புக்கு வைகுந்தன் என்பது ஓர்
தோணி பெறாது உழல்கின்றேன்
அன்பு உடையாரைப் பிரிவு உறு நோயது
நீயும் அறிதி குயிலே
பொன் புரை மேனிக் கருளக் கொடி உடைப்
புண்ணியனை வரக் கூவாய் (4)

549 மென்னடை அன்னம் பரந்து விளையாடும்
வில்லிபுத்தூர் உறைவான் தன்
பொன்னடி காண்பது ஓர் ஆசையினால் என்
பொரு கயற் கண்ணினை துஞ்சா
இன் அடிசிலொடு பால்-அமுது ஊட்டி
எடுத்த என் கோலக் கிளியை
உன்னொடு தோழமைக் கொள்ளுவன் குயிலே
உலகு அளந்தான் வரக் கூவாய் (5)

550 எத் திசையும் அமரர் பணிந்து ஏத்தும்
இருடகேசன் வலி செய்ய
முத்து அன்ன வெண் முறுவல் செய்ய வாயும்
முலையும் அழகு அழிந்தேன் நான்
கொத்து அலர் காவில் மணித்தடம் கண்படை
கொள்ளும் இளங் குயிலே என்

தத்துவனை வரக் கூகிறிறியாகில்
தலை அல்லால் கைம்மாறு இலேனே (6)

551 பொங்கிய பாற்கடல் பள்ளிகொள்வானைப்
புணர்வது ஓர் ஆசையினால் என்
கொங்கை கிளர்ந்து குமைத்துக் குதுகலித்து
ஆவியை ஆகுலம் செய்யும்
அம் குயிலே உனக்கு என்ன மறைந்து உறைவு?
ஆழியும் சங்கும் ஒண் தண்டும்
தங்கிய கையவனை வரக் கூவில் நீ
சாலத் தருமம் பெறுதி (7)

552 சார்ங்கம் வளைய வலிக்கும் தடக்கைச்
சதுரன் பொருத்தம் உடையன்
நாங்கள் எம் இல்லிருந்து ஒட்டிய கச்சங்கம்
நானும் அவனும் அறிதும்
தேம் கனி மாம் பொழில் செந்தளிர் கோதும்
சிறு குயிலே திருமாலை
ஆங்கு விரைந்து ஒல்லைக் கூகிறிறியாகில்
அவனை நான் செய்வன காணே (8)

553 பைங்கிளி வண்ணன் சிரீதரன் என்பது ஓர்
பாசத்து அகப்பட்டிருந்தேன்
பொங்கு ஒளி வண்டு இரைக்கும் பொழில் வாழ் குயி
லே குறிக்கொண்டு இது நீ கேள்
சங்கொடு சக்கரத்தான் வரக் கூவுதல்
பொன்வளை கொண்டு தருதல்
இங்கு உள்ள காவினில் வாழக் கருதில்
இரண்டத்து ஒன்றேல் திண்ணம் வேண்டும் (9)

554 அன்று உலகம் அளந்தானை உகந்து
அடிமைக்கண் அவன் வலி செய்ய
தென்றலும் திங்களும் ஊடறுத்து என்னை
நலியும் முறைமை அறியேன்
என்றும் இக் காவில் இருந்திருந்து என்னைத்
ததைத்தாதே நீயும் குயிலே

இன்று நாராயணனை வரக் கூவாயேல்
இங்குத்தை நின்றும் துரப்பன் (10)

555 விண் உற நீண்டு அடி தாவிய மைந்தனை
வேற்கண் மடந்தை விரும்பிக்
கண்ணுற என் கடல்-வண்ணனைக் கூவு
கருங்குயிலே என்ற மாற்றம்
பண் உறு நான்மறையோர் புதுவைமன்னன்
பட்டர்பிரான் கோதை சொன்ன
நண் உறு வாசக மாலை வல்லார் நமோ
நாராயணாய என்பாரே (11)

திருமணக் கனவை உரைத்தல்

556 வாரணம் ஆயிரம் சூழ வலஞ்செய்து
நாரணன் நம்பி நடக்கின்றான் என்று எதிர்
பூரண பொற்குடம் வைத்துப் புறம் எங்கும்
தோரணம் நாட்டக் கனாக் கண்டேன் தோழி நான் (1)

557 நாளை வதுவை-மணம் என்று நாள் இட்டு
பாளைக் கழுகு பரிசு உடைப் பந்தற் கீழ்
கோளரி மாதவன் கோவிந்தன் என்பான் ஓர்
காளை புகுதக் கனாக் கண்டேன் தோழி நான் (2)

558 இந்திரன் உள்ளிட்ட தேவர்-குழாம் எல்லாம்
வந்திருந்து என்னை மகட் பேசி மந்திரித்து
மந்திரக் கோடி உடுத்தி மண-மாலை
அந்தரி சூட்டக் கனாக் கண்டேன் தோழி நான் (3)

559 நால்-திசைத் தீர்த்தம் கொணர்ந்து நனி நல்கி
பார்ப்பனச் சிட்டர்கள் பல்லார் எடுத்து ஏத்தி
பூப் புனை கண்ணிப் புனிதனோடு என்தன்னைக்
காப்பு-நாண் கட்டக் கனாக் கண்டேன் தோழி நான் (4)

560 கதிர்-ஒளித் தீபம் கலசம் உடன் ஏந்திச்
சதிர் இள மங்கையர் தாம் வந்து எதிர்கொள்ள
மதுரையார் மன்னன் அடிநிலை தொட்டு எங்கும்
அதிரப் புகுதக் கனாக் கண்டேன் தோழி நான் (5)

561 மத்தளம் கொட்ட வரி-சங்கம் நின்று ஊத
முத்து உடைத் தாமம் நிரை தாழ்ந்த பந்தற் கீழ்
மைத்துனன் நம்பி மதுகுதன் வந்து என்னைக்
கைத்தலம் பற்றக் கனாக் கண்டேன் தோழி நான் (6)

562 வாய் நல்லார் நல்ல மறை ஓதி மந்திரத்தால்
பாசிலை நாணல் படுத்துப் பரிதி வைத்து
காய் சின மா களிறு அன்னான் என் கைப்பற்றி
தீ வலஞ் செய்யக் கனாக் கண்டேன் தோழி நான் (7)

563 இம்மைக்கும் ஏழ் ஏழ் பிறவிக்கும் பற்று ஆவான்
நம்மை உடையவன் நாராயணன் நம்பி
செம்மை உடைய திருக்கையால் தாள் பற்றி
அம்மி மிதிக்கக் கனாக் கண்டேன் தோழி நான் (8)

564 வரிசிலை வாள் முகத்து என்னைமார் தாம் வந்திட்டு
எரிமுகம் பாரித்து என்னை முன்னே நிறுத்தி
அரிமுகன் அச்சுதன் கைம்மேல் என் கை வைத்துப்
பொரிமுகந்து அட்டக் கனாக் கண்டேன் தோழி நான் (9)

565 குங்குமம் அப்பிக் குளிர் சாந்தம் மட்டித்து
மங்கல வீதி வலஞ் செய்து மா மண நீர்
அங்கு அவனோடும் உடன் சென்று அங்கு ஆனைமேல்
மஞ்சனம் ஆட்டக் கனாக் கண்டேன் தோழி நான் (10)

566 ஆயனுக்காகத் தான் கண்ட கனாவினை
வேயர் புகழ் வில்லிபுத்தூர்க்கோன் கோதை சொல்
தூய தமிழ்மாலை ஈரைந்தும் வல்லவர்

வாயும் நன் மக்களைப் பெற்று மகிழ்வரே (11)

வலம்புரிக்குக் கிடைத்த பேறு

567 கருப்பூரம் நாறுமோ? கமலப் பூ நாறுமோ?
திருப் பவளச் செவ்வாய்தான் தித்தித்திருக்குமோ?
மருப்பு ஒசித்த மாதவன் தன் வாய்ச்சுவையும் நாற்றமும்
விருப்புற்றுக் கேட்கின்றேன் சொல் ஆழி-வெண்சங்கே (1)

568 கடலிற் பிறந்து கருதாது பஞ்சசனன்
உடலில் வளர்ந்துபோய் ஊழியான் கைத்தலத்
திடரிற் குடியேறி தீய அசுரர்
நடலைப் பட முழங்கும் தோற்றத்தாய் நற் சங்கே (2)

569 தட வரையின் மீதே சரற்கால சந்திரன்
இடை உவாவில் வந்து எழுந்தாலே போல் நீயும்
வட மதுரையார்-மன்னன் வாசுதேவன் கையில்
குடியேறி வீற்றிருந்தாய் கோலப் பெருஞ் சங்கே (3)

570 சந்திர-மண்டலம் போல் தாமோதரன் கையில்
அந்தரம் ஒன்று இன்றி ஏறி அவன் செவியில்
மந்திரம் கொள்வாயே போலும் வலம்புரியே
இந்திரனும் உன்னோடு செல்வத்துக்கு ஏலானே (4)

571 உன்னோடு உடனே ஒரு கடலில் வாழ்வாரை
இன்னார் இனையார் என்று எண்ணுவார் இல்லை காண்
மன் ஆகி நின்ற மதுகுதன் வாயமுதம்
பன்னாளும் உண்கின்றாய் பாஞ்சசன்னியமே (5)

572 போய்த் தீர்த்தம் ஆடாதே நின்ற புணர் மருதம்
சாய்த்து ஈர்த்தான் கைத்தலத்தே ஏறிக் குடிகொண்டு
சேய்த் தீர்த்தமாய் நின்ற செங்கண் மால்தன்னுடைய

வாய்த் தீர்த்தம் பாய்ந்து ஆட வல்லாய் வலம்புரியே (6)

573 செங்கமல நாள்-மலர்மேல் தேன் நுகரும் அன்னம் போல்
செங்கண் கருமேனி வாசுதேவனுடைய
அங்கைத் தலம் ஏறி அன்ன-வசஞ் செய்யும்
சங்கு-அரையா உன் செல்வம் சால அழகியதே (7)

574 உண்பது சொல்லில் உலகு அளந்தான் வாயமுதம்
கண்படை கொள்ளில் கடல்வண்ணன் கைத்தலத்தே
பெண் படையார் உன் மேல் பெரும் பூசல் சாற்றுகின்றார்
பண் பல செய்கின்றாய் பாஞ்சசன்னியமே (8)

575 பதினாறாம் ஆயிரவர் தேவிமார் பார்த்திருப்ப
மது வாயிற் கொண்டாற்போல் மாதவன் தன் வாயமுதம்
பொதுவாக உண்பதனைப் புக்கு நீ உண்டக்கால்
சிதையாரோ உன்னோடு? செல்வப் பெருஞ்சங்கே (9)

576 பாஞ்சசன்னியத்தைப் பற்பநாபனோடும்
வாய்ந்த பெருஞ் சுற்றம் ஆக்கிய வண்புதுவை
ஏய்ந்த புகழ்ப் பட்டர்பிரான் கோதை தமிழ் ஈரைந்தும்
ஆய்ந்து ஏத்த வல்லார் அவரும் அணுக்கரே (10)

மேகவிடு தூது

577 விண் நீல மேலாப்பு
விரித்தாற்போல் மேகங்காள்
தெண் நீர் பாய் வேங்கடத்து என்
திருமாலும் போந்தானே?
கண்ணீர்கள் முலைக்குவட்டிற்
துளி சோரச் சோர்வேனைப்
பெண் நீர்மை ஈடழிக்கும்
இது தமக்கு ஓர் பெருமையே? (1)

578 மா முத்தநிதி சொரியும்
 மா முகில்காள் வேங்கடத்துச்
 சாமத்தின் நிறங்கொண்ட
 தாளாளன் வார்த்தை என்னே?
 காமத்தீ உள்புகுந்து
 கதுவப்பட்டு இடைக் கங்குல்
 ஏமத்து ஓர் தென்றலுக்கு
 இங்கு இலக்காய் நான் இருப்பேனே? (2)

579 ஒளி வண்ணம் வளை சிந்தை
 உறக்கத்தோடு இவை எல்லாம்
 எளிமையால் இட்டு என்னை
 ஈடழியப் போயினவால்
 குளிர் அருவி வேங்கடத்து என்
 கோவிந்தன் குணம் பாடி
 அளியத்த மேகங்காள்
 ஆவி காத்து இருப்பேனே? (3)

580 மின் ஆகத்து எழுகின்ற
 மேகங்காள் வேங்கடத்துத்
 தன் ஆகத் திருமங்கை
 தங்கிய சீர் மார்வற்கு
 என் ஆகத்து இளங்கொங்கை
 விரும்பித் தாம் நாள்தோறும்
 பொன் ஆகம் புல்குதற்கு என்
 புரிவுடைமை செப்புமினே (4)

581 வான் கொண்டு கிளர்ந்து எழுந்த
 மா முகில்காள் வேங்கடத்துத்
 தேன் கொண்ட மலர் சிதறத்
 திரண்டு ஏறிப் பொழிவீர்காள்
 ஊன் கொண்ட வள்-உகிரால்
 இரணியனை உடல் இடந்தான்
 தான் கொண்ட சரி-வளைகள்
 தருமாகிற் சாற்றுமினே (5)

582 சலங் கொண்டு கிளர்ந்து எழுந்த
 தண் முகில்காள் மாவலியை
 நிலங் கொண்டான் வேங்கடத்தே
 நிரந்து ஏறிப் பொழிவீர்காள்
 உலங்கு உண்ட விளங்கனி போல்
 உள் மெலியப் புகுந்து என்னை
 நலங் கொண்ட நாரணற்கு என்
 நடலை-நோய் செப்புமினே (6)

583 சங்க மா கடல் கடைந்தான்
 தண் முகில்காள் வேங்கடத்துச்
 செங்கண் மால் சேவடிக் கீழ்
 அடி-வீழ்ச்சி விண்ணப்பம்
 கொங்கை மேல் குங்குமத்தின்
 குழம்பு அழியப் புகுந்து ஒருநாள்
 தங்குமேல் என் ஆவி
 தங்கும் என்று உரையீரே (7)

584 கார் காலத்து எழுகின்ற
 கார்முகில்காள் வேங்கடத்துப்
 போர் காலத்து எழுந்தருளிப்
 பொருதவனார் பேர் சொல்லி
 நீர் காலத்து எருக்கின் அம்
 பழ இலை போல் வீழ்வேனை
 வார் காலத்து ஒருநாள் தம்
 வாசகம் தந்தருளாரே (8)

585 மத யானை போல் எழுந்த
 மா முகில்காள் வேங்கடத்தைப்
 பதியாக வாழ்வீர்காள்
 பாம்பு-அணையான் வார்த்தை என்னே
 கதி என்றும் தான் ஆவான்
 கருதாது ஓர் பெண்-கொடியை
 வதை செய்தான் என்னும் சொல்
 வையகத்தார் மதியாரே? (9)

586 நாகத்தின் அணையானை
 நன்னுதலாள் நயந்து உரை செய்
 மேகத்தை வேங்கடக்கோன்
 விடு தூதில் விண்ணப்பம்
 போகத்தில் வழுவாத
 புதுவையர்கோன் கோதை தமிழ்
 ஆகத்து வைத்து உரைப்பார்
 அவர் அடியார் ஆகுவரே (10)

திருமாலிருஞ்சோலைப் பிராணை வழிபடல்

587 சிந்தூரச் செம்பொடிப் போல்
 திருமாலிருஞ்சோலை எங்கும்
 இந்திர கோபங்களே
 எழுந்தும் பரந்திட்டனவால்
 மந்தரம் நாட்டி அன்று
 மதுரக் கொழுஞ்சாறு கொண்ட
 சுந்தரத்தோளுடையான்
 சுழலையினின்று உய்துங் கொலோ? (1)

588 போர்க்களிறு பொரும்
 மாலிருஞ்சோலை அம் பூம்புறவில்
 தார்க்கொடி முல்லைகளும்
 தவள நகை காட்டுகின்ற
 கார்க்கொள் பிடாக்கள் நின்று
 கழறிச் சிரிக்கத் தரியேன்
 ஆர்க்கு இடுகோ? தோழீ
 அவன் தார் செய்த பூசலையே (2)

589 கருவிளை ஒண்மலர்காள்
 காயா மலர்காள் திருமால்
 உரு-ஒளி காட்டுகின்றீர்
 எனக்கு உய் வழக்கு ஒன்று உரையீர்
 திரு விளையாடு திண் தோள்
 திருமாலிருஞ்சோலை நம்பி

வரிவளை இற் புகுந்து
வந்திபற்றும் வழக்கு உளதே? (3)

590 பைம்பொழில் வாழ் குயில்காள்
மயில்காள் ஒண் கருவிளைகாள்
வம்பக் களங்கனிகாள்
வண்ணப் பூவை நறுமலர்காள்
ஐம் பெரும் பாதகர்காள்
அணி மாலிருஞ்சோலை நின்ற
எம்பெருமானுடைய
நிறம் உங்களுக்கு என் செய்வதே? (4)

591 துங்க மலர்ப் பொழில் சூழ்
திருமாலிருஞ்சோலை நின்ற
செங்கண் கருமுகிலின்
திருவுருப் போல் மலர்மேல்
தொங்கிய வண்டினங்காள்
தொகு பூஞ்சனைகாள் சுனையிற்
தங்கு செந்தாமரைகாள்
எனக்கு ஓர் சரண் சாற்றுமினே (5)

592 நாறு நறும் பொழில்
மாலிருஞ்சோலை நம்பிக்கு நான்
நூறு தடாவில் வெண்ணெய்
வாய்நேர்ந்து பராவி வைத்தேன்
நூறு தடா நிறைந்த
அக்கார அடிசில் சொன்னேன்
ஏறு திருவுடையான்
இன்று வந்து இவை கொள்ளுங் கொலோ? (6)

593 இன்று வந்து இத்தனையும்
அமுது செய்திடப் பெறில் நான்
ஒன்று நூறாயிரமாக்
கொடுத்துப் பின்னும் ஆளும் செய்வன்
தென்றல் மணம் கமழும்
திருமாலிருஞ்சோலை தன்னுள்

நின்றபிரான் அடியேன்
மனத்தே வந்து நேர்படிலே (7)

594 காலை எழுந்திருந்து
கரிய குருவிக் கணங்கள்
மாலின் வரவு சொல்லி
மருள் பாடுதல் மெய்ம்மைகொலோ?
சோலைமலைப் பெருமான்
துவாராபதி எம்பெருமான்
ஆலின் இலைப் பெருமான்
அவன் வார்த்தை உரைக்கின்றதே (8)

595 கோங்கு அலரும் பொழில்
மாலிருஞ்சோலையிற் கொன்றைகள்மேல்
தூங்கு பொன் மாலைகளோடு
உடனாய் நின்று தூங்குகின்றேன்
பூங்கொள் திருமுகத்து
மடுத்து ஊதிய சங்கு ஒலியும்
சார்ங்க வில் நாண்-ஒலியும்
தலைப்பெய்வது எஞ்ஞான்று கொலோ? (9)

596 சந்தொடு காரகிலும்
சுமந்து தடங்கள் பொருது
வந்திழியும் சிலம்பாறு
உடை மாலிருஞ்சோலை நின்ற
சுந்தரனைச் சுரும்பு ஆர்
குழற் கோதை தொகுத்து உரைத்த
செந்தமிழ் பத்தும் வல்லார்
திருமாலடி சேர்வர்களே (10)

காதல்-நோய் செய்த பரிசு

597 கார்க்கோடற் பூக்காள் கார்க்கடல் வண்ணன் என்மேல் உம்மைப்
போர்க் கோலம் செய்து போர விடுத்தவன் எங்கு உற்றான்?

ஆர்க்கோ இனி நாம் பூசல் இடுவது? அணி துழாய்த்
தார்க்கு ஓடும் நெஞ்சந் தன்னைப் படைக்க வல்லேன் அந்தோ (1)

598 மேல்-தோன்றிப் பூக்காள் மேல்-உலகங்களின் மீது போய்
மேல் தோன்றும் சோதி வேத முதல்வர் வலங்கையில்
மேல் தோன்றும் ஆழியின் வெஞ்சுடர் போலச் சுடாது எம்மை
மாற்றோலைப் பட்டவர் கூட்டத்து வைத்துக்கொள்கிறிறே? (2)

599 கோவை மணாட்டி நீ உன் கொழுங்கனி கொண்டு எம்மை
ஆவி தொலைவியேல் வாயழகர்தம்மை அஞ்சுதும்
பாவியேன் தோன்றிப் பாம்பு-அணையார்க்கும் தம் பாம்புபோல்
நாவும் இரண்டு உள ஆய்த்து நாணிலியேனுக்கே (3)

600 முல்லைப் பிராட்டி நீ உன் முறுவல்கள் கொண்டு எம்மை
அல்லல் விளைவியேல் ஆழி நங்காய் உன் அடைக்கலம்
கொல்லை அரக்கியை மூக்கு அரிந்திட்ட குமரனார்
சொல்லும் பொய்யானால் நானும் பிறந்தமை பொய் அன்றே? (4)

601 பாடும் குயில்காள் ஈது என்ன பாடல்? நல் வேங்கட-
நாடர் நமக்கு ஒரு வாழ்வு தந்தால் வந்து பாடுமின்
ஆடும் கருளக் கொடி உடையார் வந்து அருள்செய்து
கூடுவராயிடில் கூவி நும் பாட்டுக்கள் கேட்டுமே (5)

602 கண மா மயில்காள் கண்ணபிரான் திருக்கோலம் போன்று
அணி மா நடம் பயின்று ஆடுகின்றீர்க்கு அடி வீழ்கின்றேன்
பணம் ஆடு அரவணைப் பற்பல காலமும் பள்ளிகொள்
மணவாளர் நம்மை வைத்த பரிசு இது காண்மினே (6)

603 நடம் ஆடித் தோகை விரிக்கின்ற மா மயில்காள் உம்மை
நடம்-ஆட்டம் காணப் பாவியேன் நான் ஓர் முதல் இலேன்
குடம் ஆடு கூத்தன் கோவிந்தன் கோ-மிறை செய்து எம்மை
உடை மாடு கொண்டான் உங்களுக்கு இனி ஒன்று போதுமே? (7)

604 மழையே மழையே மண் புறம் பூசி உள்ளாய் நின்று
மெழுகு ஊற்றினாற் போல் ஊற்று நல் வேங்கடத்து உள் நின்ற
அழகப்பிரானார் தம்மை என் நெஞ்சத்து அகப்படத்
தழுவ நின்று என்னைத் ததைத்துக்கொண்டு ஊற்றவும் வல்லையே? (8)

605 கடலே கடலே உன்னைக் கடைந்து கலக்கு-உறுத்து
உடலுள் புகுந்துநின்ற ஊறல் அறுத்தவற்கு என்னையும்
உடலுள் புகுந்துநின்று ஊறல் அறுக்கின்ற மாயற்கு என்
நடலைகள் எல்லாம் நாகணைக்கே சென்று உரைத்தியே? (9)

606 நல்ல என் தோழி நாகணைமிசை நம்பரர்
செல்வர் பெரியர் சிறு மானிடவர் நாம் செய்வதென்?
வில்லி புதுவை விட்டுசித்தர் தங்கள் தேவரை
வல்ல பரிசு வருவிப்பரேல் அது காண்டுமே (10)

திருவரங்கத்துச் செல்வனைக் காழறல்

607 தாம் உகக்கும் தம் கையிற் சங்கமே போலாவோ
யாம் உகக்கும் எம் கையில் சங்கமும்? ஏந்திழையீர்
தீ முகத்து நாகணைமேல் சேரும் திருவரங்கர்
ஆ முகத்தை நோக்காரால் அம்மனே அம்மனே (1)

608 எழில் உடைய அம்மனைமீர் என் அரங்கத்து இன்னமுதர்
குழல் அழகர் வாய் அழகர் கண் அழகர் கொப்பூழில்
எழு கமலப் பூ அழகர் எம்மானார் என்னுடைய
கழல் வளையைத் தாமும் கழல் வளையே ஆக்கினரே (2)

609 பொங்கு ஓதம் சூழ்ந்த புவனியும் விண்-உலகும்
அங்கு ஆதும் சோராமே ஆள்கின்ற எம்பெருமான்
செங்கோல் உடைய திருவரங்கச் செல்வனார்
எம் கோல்-வளையால் இடர் தீர்வர் ஆகாதே? (3)

610 மச்சு அணி மாட மதில் அரங்கர் வாமனனார்

பச்சைப் பசுந் தேவர் தாம் பண்டு நீர் ஏற்ற
பிச்சைக் குறையாகி என்னுடைய பெய்வளை மேல்
இச்சை உடையரேல் இத் தெருவே போதாரே? (4)

611 பொல்லாக் குறள் உருவாய்ப் பொற் கையில் நீர் ஏற்று
எல்லா உலகும் அளந்து கொண்ட எம்பெருமான்
நல்லார்கள் வாழும் நளிர் அரங்க நாகணையான்
இல்லாதோம் கைப்பொருளும் எய்துவான் ஒத்து உளனே (5)

612 கைப் பொருள்கள் முன்னமே கைக்கொண்டார் காவிரி நீர்
செய்ப் புரள ஓடும் திருவரங்கச் செல்வனார்
எப் பொருட்கும் நின்று ஆர்க்கும் எய்தாது நான் மறையின்
சொற்பொருளாய் நின்றார் என் மெய்ப்பொருளும் கொண்டாரே (6)

613 உண்ணாது உறங்காது ஒலிகடலை ஊடறுத்துப்
பெண் ஆக்கை யாப்புண்டு தாம் உற்ற பேது எல்லாம்
திண்ணார் மதில் சூழ் திருவரங்கச் செல்வனார்
எண்ணாதே தம்முடைய நன்மைகளே எண்ணுவரே (7)

614 பாசி தூர்த்தக் கிடந்த பார்-மகட்குப் பண்டு ஒரு நாள்
மாசு உடம்பில் சீர் வாரா மானம் இலாப் பன்றி ஆம்
தேசு உடைய தேவர் திருவரங்கச் செல்வனார்
பேசியிருப்பனகள் பேர்க்கவும் பேராவே (8)

615 கண்ணாலம் கோடித்துக் கன்னிதன்னைக் கைப்பிடிப்பான்
திண் ஆர்ந்து இருந்த சிசுபாலன் தேசு அழிந்து
அண்ணாந்து இருக்கவே ஆங்கு அவளைக் கைப்பிடித்த
பெண்ணாளன் பேணும் ஊர் பேரும் அரங்கமே (9)

616 செம்மை உடைய திருவரங்கர் தாம் பணித்த
மெய்ம்மைப் பெரு வார்த்தை விட்டுசித்தர் கேட்டிருப்பர்
தம்மை உகப்பாரைத் தாம் உகப்பர் என்னும் சொல்
தம்மிடையே பொய்யானால் சாதிப்பார் ஆர் இனியே? (10)

கண்ணன் இருக்கும் இடத்துக் கொண்டுசெல்க எனல்

617 மற்று இருந்தீர்கட்கு அறியலாகா
 மாதவன் என்பது ஓர் அன்புதன்னை
 உற்று இருந்தேனுக்கு உரைப்பது எல்லாம்
 ஊமையரோடு செவிடர் வார்த்தை
 பெற்றிருந்தாளை ஒழியவே போய்ப்
 பேர்த்து ஒரு தாய் இல் வளர்ந்த நம்பி
 மற் பொருந்தாமற் களம் அடைந்த
 மதுரைப் புறத்து என்னை உய்த்திடுமின். (1)

618 நாணி இனி ஓர் கருமம் இல்லை
 நால்-அயலாரும் அறிந்தொழிந்தார்
 பாணியாது என்னை மருந்து செய்து
 பண்டு பண்டு ஆக்க உறுதிராகில்
 மாணி உருவாய் உலகு அளந்த
 மாயனைக் காணிற் தலைமறியும்
 ஆணையால் நீர் என்னைக் காக்க வேண்டில்
 ஆய்ப்பாடிக்கே என்னை உய்த்திடுமின். (2)

619 தந்தையும் தாயும் உற்றாரும் நிற்கத்
 தனிவழி போயினாள் என்னும் சொல்லு
 வந்த பின்னைப் பழி காப்பு அரிது
 மாயவன் வந்து உருக் காட்டுகின்றான்
 கொந்தளம் ஆக்கிப் பரக்கழித்துக்
 குறும்பு செய்வான் ஓர் மகனைப் பெற்ற
 நந்தகோபாலன் கடைத்தலைக்கே
 நள்-இருட்கண் என்னை உய்த்திடுமின் (3)

620 அங்கைத் தலத்திடை ஆழி கொண்டான்
 அவன்முகத்து அன்றி விழியேன் என்று
 செங்கச்சுக் கொண்டு கண் ஆடை ஆர்த்துச்
 சிறு மானிடவரைக் காணில் நானும்
 கொங்கைத்தலம் இவை நோக்கிக் காணீர்
 கோவிந்தனுக்கு அல்லால் வாயில் போகா
 இங்குத்தை வாழ்வை ஒழியவே போய்

யமுனைக் கரைக்கு என்னை உய்த்திடுமின். (4)

621 ஆர்க்கும் என் நோய் இது அறியலாகாது

அம்மனைமீர் துழதிப் படாதே

கார்க்கடல் வண்ணன் என்பான் ஒருவன்

கைகண்ட யோகம் தடவத் தீரும்

நீர்க் கரை நின்ற கடம்பை ஏறிக்

காளியன் உச்சியில் நடடம் பாய்ந்து

போர்க்களமாக நிருத்தம் செய்த

பொய்கைக் கரைக்கு என்னை உய்த்திடுமின். (5)

622 கார்த் தண் முகிலும் கருவிளையும்

காயா மலரும் கமலப் பூவும்

ஈர்த்திடுகின்றன என்னை வந்திட்டு

இருடகேசன் பக்கல் போகே என்று

வேர்த்துப் பசித்து வயிறு அசைந்து

வேண்டு அடிசில் உண்ணும் போது ஈது என்று

பார்த்திருந்து நெடு நோக்குக் கொள்ளும்

பத்தவிலோசனத்து உய்த்திடுமின் (6)

623 வண்ணம்-திரிவும் மனம்-குழைவும்

மானம் இலாமையும் வாய்வெளுப்பும்

உண்ண லுறாமையும் உள்மெலிவும்

ஓத நீர் வண்ணன் என்பான் ஒருவன்

தண்ணந் துழாய் என்னும் மாலை கொண்டு

சூட்டத் தணியும் பிலம்பன் தன்னைப்

பண் அழியப் பலதேவன் வென்ற

பாண்டிவடத்து என்னை உய்த்திடுமின் (7)

624 கற்றினம் மேய்க்கிலும் மேய்க்கப் பெற்றான்

காடு வாழ் சாதியும் ஆகப் பெற்றான்

பற்றி உரலிடை யாப்பும் உண்டான்

பாவிதான் உங்களுக்கு ஏச்சுக் கொலோ?

கற்றன பேசி வசவு உணாதே

காலிகள் உய்ய மழை தடுத்துக்

கொற்றக் குடையாக ஏந்தி நின்ற

கோவர்த்தனத்து என்னை உய்த்திடுமின் (8)

625 கூட்டில் இருந்து கிளி எப்போதும்
கோவிந்தா கோவிந்தா என்று அழைக்கும்
ஊட்டக் கொடாது செறுப்பனாகில்
உலகு-அளந்தான் என்று உயரக் கூவு1ம்
நாட்டில் தலைப்பழி எய்தி உங்கள்
நன்மை இழந்து தலையிடாதே
சூட்டு உயர் மாடங்கள் சூழ்ந்துதோன்றும்
துவராபதிக்கு என்னை உய்த்திடுமின். (9)

626 மன்னு மதுரை தொடக்கமாக
வண் துவராபதிதன் அளவும்
தன்னைத் தமர் உய்த்துப் பெய்ய வேண்டித்
தாழ்குழலாள் துணிந்த துணியை
பொன் இயல் மாடம் பொலிந்து தோன்றும்
புதுவையர்கோன் விட்டுசித்தன் கோதை
இன்னிசையால் சொன்ன செஞ்சொல் மாலை
ஏத்தவல்லார்க்கு இடம் வைகுந்தமே. (10)

கண்ணன் உகந்த பொருள்கொண்டு காதல்நோய் தணிமின் எனல்

627 கண்ணன் என்னும் கருந்தெய்வம்
காட்சிப் பழகிக் கிடப்பேனைப்
புண்ணிற் புளிப் பெய்தாற் போலப்
புறம் நின்று அழகு பேசாதே
பெண்ணின் வருத்தம் அறியாத
பெருமான் அரையிற் பீதக
வண்ண ஆடை கொண்டு என்னை
வாட்டம் தணிய வீசீரே (1)

628 பால்-ஆலிலையில் துயில் கொண்ட
பரமன் வலைப்பட்டு இருந்தேனை
வேலால் துன்னம் பெய்தாற் போல்
வேண்டிற்று எல்லாம் பேசாதே
கோலால் நிரைமேய்த்து ஆயனாய்க்

குடந்தைக் கிடந்த குடம்-ஆடி
நீலார் தண்ணந் துழாய் கொண்டு என்
நெறி மென் குழல்மேல் சூட்டிரே (2)

629 கஞ்சைக் காய்ந்த கருவில்லி
கடைக்கண் என்னும் சிறைக்கோலால்
நெஞ்ச ஊடுருவ வேவுண்டு
நிலையும் தளர்ந்து நைவேனை
அஞ்சேல் என்னான் அவன் ஒருவன்
அவன் மார்வு அணிந்த வனமாலை
வஞ்சியாதே தருமாகில்
மார்விற் கொணர்ந்து புரட்டிரே (3)

630 ஆரே உலகத்து ஆற்றுவார்?
ஆயர்-பாடி கவர்ந்து உண்ணும்
காரேறு உழக்க உழக்குண்டு
தளர்ந்தும் முறிந்தும் கிடப்பேனை
ஆராவமுதம் அனையான் தன்
அமுத வாயில் ஊறிய
நீர்தான் கொணர்ந்து புலராமே
பருக்கி இளைப்பை நீக்கீரே (4)

631 அழிலும் தொழிலும் உருக் காட்டான்
அஞ்சேல் என்னான் அவன் ஒருவன்
தழுவி முழுசிப் புகுந்து என்னைச்
சுற்றிச் சுழன்று போகானால்
தழையின் பொழில்வாய் நிரைப் பின்னே
நெடுமால் ஊதி வருகின்ற
குழலின் தொளைவாய் நீர் கொண்டு
குளிர முகத்துத் தடவீரே (5)

632 நடை ஒன்று இல்லா உலகத்து
நந்தகோபன் மகன் என்னும்
கொடிய கடிய திருமாலால்
குளப்புக்கூறு கொளப்பட்டு
புடையும் பெயரகில்லேன் நான்

போழ்க்கன் மிதித்த அடிப்பாட்டில்
 பொடித்தான் கொணர்ந்து பூசீர்கள்
 போகா உயிர் என் உடம்பையே (6)

633 வெற்றிக் கருளக் கொடியான்தன்
 மீமீது ஆடா உலகத்து
 வெற்ற வெறிதே பெற்ற தாய்
 வேம்பே ஆக வளர்த்தாளே
 குற்றம் அற்ற முலைதன்னைக்
 குமரன் கோலப் பணைத்தோளோடு
 அற்ற குற்றம் அவை தீர
 அணைய அமுக்கிக் கட்டிரே (7)

634 உள்ளே உருகி நைவேனை
 உள்ளோ இலளோ என்னாத
 கொள்ளை கொள்ளிக் குறும்பனைக்
 கோவர்த்தனைகை கண்டக்கால்
 கொள்ளும் பயன் ஒன்று இல்லாத
 கொங்கைதன்னைக் கிழங்கோடும்
 அள்ளிப் பறித்திட்டு அவன் மார்வில்
 எறிந்து என் அழலைத் தீர்வேனே (8)

635 கொம்மை முலைகள் இடர் தீரக்
 கோவிந்தற்கு ஓர் குற்றேவல்
 இம்மைப் பிறவி செய்யாதே
 இனிப் போய்ச் செய்யும் தவம்தான் என்?
 செம்மை உடைய திருமார்வில்
 சேர்த்தானேனும் ஒரு ஞான்று
 மெய்மை சொல்லி முகம் நோக்கி
 விடைதான் தருமேல் மிக நன்றே (9)

636 அல்லல் விளைத்த பெருமானை
 ஆயர்பாடிக்கு அணி-விளக்கை
 வில்லி புதுவைநகர் நம்பி
 விட்டுசித்தன் வியன் கோதை
 வில்லைத் தொலைத்த புருவத்தாள்

வேட்கை உற்று மிக விரும்பும்
 சொல்லைத் துதிக்க வல்லார்கள்
 துன்பக் கடலுள் துவளாரே (10)

விருந்தாவனத்துக் கண்ணனைக் கண்டமை

637 பட்டி மேய்ந்து ஓர் காரேறு
 பலதேவற்கு ஓர் கீழ்க்-கன்றாய்
 இட்டெறு இட்டு விளையாடி
 இங்கே போதக் கண்டிரே?
 இட்டமான பசுக்களை
 இனிது மறித்து நீர் ஊட்டி
 விட்டுக் கொண்டு விளையாட
 விருந்தாவனத்தே கண்டோமே (1)

638 அனுங்க என்னைப் பிரிவு செய்து
 ஆயர்பாடி கவர்ந்து உண்ணும்
 குணங்கு நாறிக் குட்டேற்றைக்
 கோவர்த்தனைக் கண்டிரே?
 கணங்களோடு மின் மேகம்
 கலந்தாற் போல வனமாலை
 மினுங்க நின்று விளையாட
 விருந்தாவனத்தே கண்டோமே (2)

639 மாலாய்ப் பிறந்த நம்பியை
 மாலே செய்யும் மணாளனை
 ஏலாப் பொய்கள் உரைப்பானை
 இங்கே போதக் கண்டிரே?
 மேலால் பரந்த வெயில்காப்பான்
 வினதை-சிறுவன் சிறகு என்னும்
 மேலாப்பின் கீழ் வருவானை
 விருந்தாவனத்தே கண்டோமே (3)

640 கார்த் தண் கமலக் கண் என்னும்
 நெடுங்கயிறு படுத்தி என்னை

ஈர்த்துக் கொண்டு விளையாடும்
 ஈசன்தன்னைக் கண்டிரே?
 போர்த்த முத்தின் குப்பாயப்
 புகர் மால் யானைக் கன்றே போல்
 வேர்த்து நின்று விளையாட
 விருந்தாவனத்தே கண்டோமே (4)

641 மாதவன் என் மணியினை
 வலையிற் பிழைத்த பன்றி போல்
 ஏதும் ஒன்றும் கொளத் தாரா
 ஈசன்தன்னைக் கண்டிரே?
 பீதக-ஆடை உடை தாழ்
 பெருங் கார்மேகக் கன்றே போல்
 வீதி ஆர வருவாளை
 விருந்தாவனத்தே கண்டோமே (5)

642 தருமம் அறியாக் குறும்பனைத்
 தன் கைச் சார்ங்கம் அதுவே போல்
 புருவ வட்டம் அழகிய
 பொருத்தம் இலியைக் கண்டிரே?
 உருவு கரிதாய் முகம் சேய்தாய்
 உதயப் பருப்பதத்தின்மேல்
 விரியும் கதிரே போல்வாளை
 விருந்தாவனத்தே கண்டோமே (6)

643 பொருத்தம் உடைய நம்பியைப்
 புறம்போல் உள்ளும் கரியானைக்
 கருத்தைப் பிழைத்து நின்ற அக்
 கரு மா முகிலைக் கண்டிரே?
 அருத்தித் தாரா-கணங்களால்
 ஆரப் பெருகு வானம் போல்
 விருத்தம் பெரிதாய் வருவாளை
 விருந்தாவனத்தே கண்டோமே (7)

644 வெளிய சங்கு ஒன்று உடையானைப்

பீதக-ஆடை உடையாணை
 அளி நன்கு உடைய திருமாலை
 ஆழியாணைக் கண்டரே?
 களி வண்டு எங்கும் கலந்தாற்போல்
 கமழ் பூங்குழல்கள் தடந்தோள் மேல்
 மிளிர நின்று விளையாட
 விருந்தாவனத்தே கண்டோமே (8)

645 நாட்டைப் படை என்று அயன் முதலாத்
 தந்த நளிர் மா மலர் உந்தி
 வீட்டைப் பண்ணி விளையாடும்
 விமலன்தன்னைக் கண்டரே?
 காட்டை நாடித் தேனுகனும்
 களிறும் புள்ளும் உடன் மடிய
 வேட்டையாடி வருவானை
 விருந்தாவனத்தே கண்டோமே (9)

646 பருந்தாள்-களிற்றுக்கு அருள்செய்த
 பரமன்தன்னைப் பாரின் மேல்
 விருந்தாவனத்தே கண்டமை
 விட்டுசித்தன் கோதை சொல்
 மருந்தாம் என்று தம் மனத்தே
 வைத்துக் கொண்டு வாழ்வார்கள்
 பெருந்தாள் உடைய பிரான் அடிக் கீழ்ப்
 பிரியாது என்றும் இருப்பாரே (10)

-----

4. குலசேகராழ்வார் அருளிச்செய்த பெருமாள் திருமொழி (647-751)

அரங்கப்பெருமானை என்று கண்டு மகிழ்வேன் எனல்

647 இருள் இரியச் சுடர்-மணிகள் இமைக்கும் நெற்றி
 இனத்துத்தி அணி பணம் ஆயிரங்கள் ஆர்ந்த
 அரவு-அரசப் பெருஞ் சோதி அனந்தன் என்னும்
 அணி விளங்கும் உயர் வெள்ளை-அணையை மேவித்

திருவரங்கப் பெரு நகருள் தெண்ணீர்ப் பொன்னி
 திரைக் கையால் அடி வருடப் பள்ளிகொள்ளும்
 கருமணியைக் கோமளத்தைக் கண்டுகொண்டு என்
 கண்ணிணைகள் என்கொலோ களிக்கும் நாளே (1)

648 வாய் ஓர் ஈரைஞ்ஞாறு துதங்கள் ஆர்ந்த
 வளை உடம்பின் அழல் நாகம் உமிழ்ந்த செந்தீ
 வீயாத மலர்ச் சென்னி விதானமே போல்
 மேன்மேலும் மிக எங்கும் பரந்ததன் கீழ்
 காயாம்பூ மலர்ப் பிறங்கல் அன்ன மாலை
 கடி-அரங்கத்து அரவணையிற் பள்ளிகொள்ளும்
 மாயோனை மணத்தானே பற்றி நின்று என்
 வாயார என்கொலோ வாழ்த்தும் நாளே! (2)

649 எம் மாண்பின் அயன் நான்கு நாவினாலும்
 எடுத்து ஏத்தி ஈரிரண்டு முகமும் கொண்டு
 எம்மாடும் எழிற்கண்கள் எட்டினோடும்
 தொழுது ஏத்தி இனிது இறைஞ்ச நின்ற செம்பொன்-
 அம்மான்தன் மலர்க் கமலக் கொப்பூழ் தோன்ற
 அணி-அரங்கத்து அரவணையிற் பள்ளிகொள்ளும்
 அம்மான்தன் அடியிணைக் கீழ் அலர்கள் இட்டு அங்கு
 அடியவரோடு என்கொலோ அணுகும் நாளே (3)

650 மாவினை வாய் பிளந்து உகந்த மாலை வேலை
 வண்ணனை என் கண்ணனை வன் குன்றம் ஏந்தி
 ஆவினை அன்று உயக் கொண்ட ஆயர்-ஏற்றை
 அமரர்கள் தம் தலைவனை அந் தமிழின் இன்பப்
 பாவினை அவ் வடமொழியை பற்று-அற்றார்கள்
 பயில் அரங்கத்து அரவணையிற் பள்ளிகொள்ளும்
 கோவினை நா உற வழுத்தி என் தன் கைகள்
 கொய்ம்மலர் தூய் என்கொலோ கூப்பும் நாளே (4)

651 இணையில்லா இன்னிசை யாழ் கெழுமி இன்பத்
 தும்புருவும் நாரதனும் இறைஞ்சி ஏத்த
 துணையில்லாத் தொல் மறை நூல்-தோத்திரத்தால்
 தொல் மலர்க்கண் அயன் வணங்கி ஓவாது ஏத்த

மணி மாட மாளிகைகள் மல்கு செல்வ
 மதில்-அரங்கத்து அரவணையிற் பள்ளிகொள்ளும்
 மணிவண்ணன் அம்மாணைக் கண்டுகொண்டு என்
 மலர்ச் சென்னி என்கொலோ வணங்கும் நாளே (5)

652 அளி மலர்மேல் அயன் அரன் இந்திரனோடு ஏனை
 அமரர்கள்தம் குழுவும் அரம்பையரும் மற்றும்
 தெளி மதி சேர் முனிவர்கள்தம் குழுவும் உந்தித்
 திசை திசையில் மலர் தூவிச் சென்று சேரும்
 களி மலர் சேர் பொழில்-அரங்கத்து உரகம் ஏறிக்
 கண்வளரும் கடல்வண்ணர் கமலக் கண்ணும்
 ஒளி மதி சேர் திருமுகமும் கண்டுகொண்டு என்
 உள்ளம் மிக என்கொலோ உருகும் நாளே (6)

653 மறம் திகழும் மனம் ஒழித்து வஞ்சம் மாற்றி
 வன் புலன்கள் அடக்கி இடர்ப் பாரத் துன்பம்
 துறந்து இரு முப்பொழுது ஏத்தி எல்லை இல்லாத்
 தொல் நெறிக்கண் நிலைநின்ற தொண்டரான
 அறம் திகழும் மனத்தவர்தம் கதியை பொன்னி
 அணி அரங்கத்து அரவணையிற் பள்ளிகொள்ளும்
 நிறம் திகழும் மாயோனை கண்டு என் கண்கள்
 நீர் மல்க என்கொலோ நிற்கும் நாளே (7)

654 கோல் ஆர்ந்த நெடுஞ்சார்ங்கம் கூனற் சங்கம்
 கொலையாழி கொடுந்தண்டு கொற்ற ஒள் வாள்
 கால் ஆர்ந்த கதிக் கருடன் என்னும் வென்றிக்
 கடும்பறவை இவை அனைத்தும் புறஞ்சூழ் காப்ப
 சேல் ஆர்ந்த நெடுங்கழனி சோலை சூழ்ந்த
 திருவரங்கத்து அரவணையிற் பள்ளிகொள்ளும்
 மாலோனைக் கண்டு இன்பக் கலவி எய்தி
 வல்வினையேன் என்கொலோ வாழும் நாளே (8)

655 தூராத மனக்காதல்-தொண்டர் தங்கள்
 குழாம் குழுமித் திருப்புகழ்கள் பலவும் பாடி
 ஆராத மனக் களிப்போடு அழுத கண்ணீர்
 மழை சோர நினைந்து உருகி ஏத்தி நாளும்

சீர் ஆர்ந்த முழவு-ஓசை பரவை காட்டும்
 திருவரங்கத்து அரவணையிற் பள்ளிகொள்ளும்
 போர் ஆழி அம்மாணைக் கண்டு துள்ளிப்
 பூதலத்தில் என்கொலோ புரளும் நாளே! (9)

656 வன் பெரு வானகம் உய்ய அமரர் உய்ய
 மண் உய்ய மண்-உலகில் மனிசர் உய்ய
 துன்பம் மிகு துயர் அகல அயர்வு ஒன்று இல்லாச்
 சுகம் வளர அகம் மகிழும் தொண்டர் வாழ
 அன்பொடு தென்திசை நோக்கிப் பள்ளிகொள்ளும்
 அணி-அரங்கன் திருமுற்றத்து அடியார் தங்கள்
 இன்ப மிகு பெருங் குழுவு கண்டு யானும்
 இசைந்து உடனே என்கொலோ இருக்கும் நாளே (10)

657 திடர் விளங்கு கரைப் பொன்னி நடுவுபாட்டுத்
 திருவரங்கத்து அரவணையிற் பள்ளிகொள்ளும்
 கடல் விளங்கு கருமேனி அம்மான் தன்னைக்
 கண்ணாரக் கண்டு உகக்கும் காதல்தன்னால்
 குடை விளங்கு விறல்-தானைக் கொற்ற ஒள் வாள்
 கூடலர்கோன் கொடைக் குலசேகரன் சொற் செய்த
 நடை விளங்கு தமிழ்-மாலை பத்தும் வல்லார்
 நலந்திகழ் நாரணன்-அடிக் கீழ் நண்ணுவாரே (11)

அரங்கநாதனது அடியார்க்கு அடியேன்

658 தேட்டு அருந் திறல்-தேனினைத் தென்
 அரங்கனைத் திருமாது வாழ்
 வாட்டம் இல் வனமாலை மார்வனை
 வாழ்த்தி மால் கொள் சிந்தையராய்
 ஆட்டம் மேவி அலந்து அழைத்து அயர்வு-
 எய்தும் மெய்யடியார்கள்தம்
 ஈட்டம் கண்டிடக் கூடுமேல் அது
 காணும் கண் பயன் ஆவதே (1)

659 தோடு உலா மலர்-மங்கை தோளினை
 தோய்ந்ததும் சுடர்-வாளியால்
 நீடு மா மரம் செற்றதும் நிரை

மேய்த்ததும் இவையே நினைந்து
 ஆடிப் பாடி அரங்க ஓ என்று
 அழைக்கும் தொண்டர் அடிப்-பொடி
 ஆட நாம் பெறில் கங்கை நீர் குடைந்து
 ஆடும் வேட்கை என் ஆவதே? (2)

660 ஏறு அடர்த்ததும் ஏனமாய் நிலம்
 கீண்டதும் முன் இராமனாய்
 மாறு அடர்த்ததும் மண் அளந்ததும்
 சொல்லிப் பாடி வண் பொன்னிப் பேர்-
 ஆறு போல் வரும் கண்ண நீர் கொண்டு
 அரங்கன் கோயில்-திருமுற்றம்
 சேறு செய் தொண்டர் சேவடிச் செழுஞ்
 சேறு என் சென்னிக்கு அணிவனே (3)

661 தோய்த்த தண் தயிர் வெண்ணெய் பாலுடன்
 உண்டலும் உடன்று ஆய்ச்சி கண்டு
 ஆர்த்த தோள் உடை எம்பிரான் என்
 அரங்கனுக்கு அடியார்களாய்
 நாத்த தழும்பு எழ நாரணா என்று
 அழைத்து மெய் தழும்பத் தொழுது
 ஏத்தி இன்பு உறும் தொண்டர் சேவடி
 ஏத்தி வாழ்த்தும் என் நெஞ்சமே (4)

662 பொய் சிலைக் குரல் ஏற்று-எருத்தம்
 இறுத்தப் போர்-அரவு ஈர்த்த கோன்
 செய் சிலைச் சுடர் சூழ் ஒளித் திண்ண
 மா மதில்-தென் அரங்கனாம்
 மெய் சிலைக் கருமேகம் ஒன்று தம்
 நெஞ்சில் நின்று திகழப் போய்
 மெய் சிலிர்ப்பவர் தம்மையே நினைந்து
 என் மனம் மெய் சிலிர்க்குமே (5)

663 ஆதி அந்தம் அனந்தம் அற்புதம்
 ஆன வானவர் தம்பிரான்
 பாத மா மலர் சூடும் பத்தி

இலாத பாவிகள் உய்ந்திடத்
 தீதில் நன்னெறி காட்டி எங்கும்
 திரிந்து அரங்கன் எம்மானுக்கே
 காதல் செய் தொண்டர்க்கு எப் பிறப்பிலும்
 காதல் செய்யும் என் நெஞ்சமே (6)

664 கார்-இனம் புரை மேனி நற் கதிர்
 முத்த வெண்ணகைச் செய்ய வாய்
 ஆர-மார்வன் அரங்கன் என்னும்
 அரும் பெருஞ்சுடர் ஒன்றினைச்
 சேரும் நெஞ்சினர் ஆகிச் சேர்ந்து
 கசிந்து இழிந்த கண்ணீர்களால்
 வார நிற்பவர் தாளிணைக்கு ஒரு
 வாரம் ஆகும் என் நெஞ்சமே (7)

665 மாலை உற்ற கடற் கிடந்தவன்
 வண்டு கிண்டு நறுந்துழாய்
 மாலை உற்ற வரைப் பெருந் திரு
 மார்வனை மலர்க் கண்ணனை
 மாலை உற்று எழுந்து ஆடிப்பாடித்
 திரிந்து அரங்கன் எம்மானுக்கே
 மாலை உற்றிடும் தொண்டர் வாழ்வுக்கு
 மாலை உற்றது என் நெஞ்சமே (8)

666 மொய்த்துக் கண் பனி சோர மெய்கள்
 சிலிர்ப்ப ஏங்கி இளைத்து நின்று
 எய்த்துக் கும்பிடு நட்டம் இட்டு எழுந்து
 ஆடிப் பாடி இறைஞ்சி என்
 அத்தன் அச்சன் அரங்கனுக்கு அடி
 யார்கள் ஆகி அவனுக்கே
 பித்தராம் அவர் பித்தர் அல்லர்கள்
 மற்றையார் முற்றும் பித்தரே (9)

667 அல்லி மா மலர்-மங்கை நாதன்
 அரங்கன் மெய்யடியார்கள் தம்
 எல்லை இல் அடிமைத் திறத்தினில்

என்றும் மேவு மனத்தனாம்
கொல்லி-காவலன் கூடல்-நாயகன்
கோழிக்கோன் குலசேகரன்
சொல்லின் இன்தமிழ் மாலை வல்லவர்
தொண்டர் தொண்டர்கள் ஆவரே (10)

அழகிய மணவாளன்பால் பித்தன் எனல்

668 மெய் இல் வாழ்க்கையை மெய் எனக் கொள்ளும் இவ்
வையம்தன்னொடும் கூடுவது இல்லை யான்
ஐயனே அரங்கா என்று அழைக்கின்றேன்
மையல் கொண்டொழிந்தேன் என் தன் மாலுக்கே (1)

669 நூலின் நேர்-இடையார் திறத்தே நிற்கும்
நூலம் தன்னொடும் கூடுவது இல்லை யான்
ஆலியா அழையா அரங்கா என்று
மால் எழுந்தொழிந்தேன் என் தன் மாலுக்கே (2)

670 மாரனார் வரி வெஞ் சிலைக்கு ஆட்செய்யும்
பாரினாரொடும் கூடுவது இல்லை யான்
ஆர-மார்வன் அரங்கன் அனந்தன் நல்
நாரணன் நரகாந்தகன் பித்தனே (3)

671 உண்டியே உடையே உகந்து ஓடும் இம்
மண்டலத்தொடும் கூடுவது இல்லை யான்
அண்டவாணன் அரங்கன் வன் பேய்-முலை
உண்ட வாயன்தன் உன்மத்தன் காண்மினே (4)

672 தீதில் நன்னெறி நிற்க அல்லாது செய்
நீதியாரொடும் கூடுவது இல்லை யான்
ஆதி ஆயன் அரங்கன் அந் தாமரைப்
பேதை மா மணவாளன்தன் பித்தனே (5)

673 எம் பரத்தர் அல்லாரொடும் கூடலன்

உம்பர் வாழ்வை ஒன்றாகக் கருதலன்
தம்பிரான் அமரர்க்கு அரங்க நகர்
எம்பிரானுக்கு எழுமையும் பித்தனே (6)

674 எத் திறத்திலும் யாரொடும் கூடும் அச்
சித்தந்தன்னைத் தவிர்த்தனன் செங்கண் மால்
அத்தனே அரங்கா என்று அழைக்கின்றேன்
பித்தனாய் ஒழிந்தேன் எம்பிரானுக்கே (7)

675 பேயரே எனக்கு யாவரும் யானும் ஓர்
பேயனே எவர்க்கும் இது பேசி என்
ஆயனே அரங்கா என்று அழைக்கின்றேன்
பேயனாய் ஒழிந்தேன் எம்பிரானுக்கே (8)

676 அங்கை-ஆழி அரங்கன் அடியிணை
தங்கு சிந்தைத் தனிப் பெரும் பித்தனாய்க்
கொங்கர்கோன் குலசேகரன் சொன்ன சொல்
இங்கு வல்லவர்க்கு ஏதம் ஒன்று இல்லையே (9)

திருவேங்கடத்தில் பிறத்தலும் இருத்தலும் போதியது எனல்

677 ஊன் ஏறு செல்வத்து உடற்பிறவி யான் வேண்டேன்
ஆனேறு ஏழ் வென்றான் அடிமைத் திறம் அல்லால்
கூன் ஏறு சங்கம் இடத்தான் தன் வேங்கடத்துக்
கோனேரி வாழும் குருகாய்ப் பிறப்பேனே (1)

678 ஆனாத செல்வத்து அரம்பையர்கள் தற் சூழ
வான் ஆளும் செல்வமும் மண்-அரசும் யான் வேண்டேன்
தேன் ஆர் பூஞ்சோலைத் திருவேங்கடச் சுனையில்
மீனாய்ப் பிறக்கும் விதி உடையேன் ஆவேனே (2)

679 பின் இட்ட சடையானும் பிரமனும் இந்திரனும்
துன்னிட்டுப் புகல் அரிய வைகுந்த நீள் வாசல்

மின் வட்டச் சுடர்-ஆழி வேங்கடக்கோன் தான் உமிழும்
பொன்-வட்டில் பிடித்து உடனே புகப் பெறுவேன் ஆவேனே (3)

680 ஒண் பவள வேலை உலவு தன் பாற்கடலுள்
கண் துயிலும் மாயோன் கழலிணைகள் காண்பதற்கு
பண் பகரும் வண்டினங்கள் பண் பாடும் வேங்கடத்துச்
செண்பகமாய் நிற்கும் திரு உடையேன் ஆவேனே (4)

681 கம்ப மத யானைக் கழுத்தகத்தின்மேல் இருந்து
இன்பு அமரும் செல்வமும் இவ் அரசும் யான் வேண்டேன்
எம்பெருமான் ஈசன் எழில் வேங்கட மலைமேல்
தம்பகமாய் நிற்கும் தவம் உடையேன் ஆவேனே (5)

682 மின் அனைய நுண்ணிடையார் உருப்பசியும் மேனகையும்
அன்னவர்தம் பாடலொடும் ஆடல் அவை ஆதரியேன்
தென்ன என வண்டினங்கள் பண் பாடும் வேங்கடத்துள்
அன்னனைய பொற்குவடு ஆம் அருந்தவத்தேன் ஆவேனே (6)

683 வான் ஆளும் மா மதி போல் வெண் குடைக்கீழ் மன்னவர்தம்
கோன் ஆகி வீற்றிருந்து கொண்டாடும் செல்வு அறியேன்
தேன் ஆர் பூஞ்சோலைத் திருவேங்கட மலைமேல்
கானாறாய்ப் பாயும் கருத்து உடையேன் ஆவேனே (7)

684 பிறை ஏறு சடையானும் பிரமனும் இந்திரனும்
முறையாய் பெரு வேள்விக் குறை முடிப்பான் மறை ஆனான்
வெறியார் தண் சோலைத் திருவேங்கட மலைமேல்
நெறியாய்க் கிடக்கும் நிலை உடையேன் ஆவேனே (8)

685 செடியாய் வல்வினைகள் தீர்க்கும் திருமாலே
நெடியானே வேங்கடவா நின் கோயிலின் வாசல்
அடியாரும் வானவரும் அரம்பையரும் கிடந்து இயங்கும்
படியாய்க் கிடந்து உன் பவளவாய் காண்பேனே (9)

686 உம்பர் உலகு ஆண்டு ஒருகுடைக்கீழ் உருப்பசிதன்

அம்பொற் கலை அல்குல் பெற்றாலும் ஆதரியேன்
செம் பவள-வாயான் திருவேங்கடம் என்னும்
எம்பெருமான் பொன்மலைமேல் ஏதேனும் ஆவேனே (10)

687 மன்னிய தண் சாரல் வட வேங்கடத்தான்தன்
பொன் இயலும் சேவடிகள் காண்பான் புரிந்து இறைஞ்சிக்
கொல் நவிலும் கூர்வேற் குலசேகரன் சொன்ன
பன்னிய நூற் தமிழ்-வல்லார் பாங்காய பத்தர்களே (11)

வித்துவக்கோட்டு அம்மானையே வேண்டி நின்றல்

688 தரு துயரம் தடாயேல் உன் சரண் அல்லால் சரண் இல்லை
விரை குழுவும் மலர்ப் பொழில் சூழ் வித்துவக்கோட்டு அம்மானே
அரி சினத்தால் ஈன்ற தாய் அகற்றிடினும் மற்று அவள்தன்
அருள் நினைந்தே அழும் குழவி அதுவே போன்று இருந்தேனே (1)

689 கண்டார் இகழ்வனவே காதலன்தான் செய்திடினும்
கொண்டாணை அல்லால் அறியாக் குலமகள் போல்
விண் தோய் மதில் புடை சூழ் வித்துவக்கோட்டு அம்மா நீ
கொண்டாளாயாகிலும் உன் குரைகழலே கூறுவனே (2)

690 மீன் நோக்கும் நீள் வயல் சூழ் வித்துவக்கோட்டு அம்மா என்-
பால் நோக்காயாகிலும் உன் பற்று அல்லால் பற்று இலேன்
தான் நோக்காது எத்துயரம் செய்திடினும் தார்-வேந்தன்
கோல் நோக்கி வாழும் குடி போன்று இருந்தேனே (3)

691 வாளால் அறுத்துச் சுடினும் மருத்துவன்பால்
மாளாத காதல் நோயாளன் போல் மாயத்தால்
மீளாத் துயர் தரினும் வித்துவக்கோட்டு அம்மா நீ
ஆளா உனது அருளே பார்ப்பன் அடியேனே (4)

692 வெங்கண்-திண்களிறு அடர்த்தாய் வித்துவக்கோட்டு அம்மானே
எங்குப் போய் உய்கேன்? உன் இணையடியே அடையல் அல்லால்
எங்கும் போய்க் கரை காணாது எறிகடல்வாய் மீண்டு ஏயும்

வங்கத்தின் கூம்பு ஏறும் மாப் பறவை போன்றேனே (5)

693 செந்தழலே வந்து அழலைச் செய்திடினும் செங்கமலம்
அந்தரம் சேர் வெங்கதிரோற்கு அல்லால் அலராவால்
வெந்துயர் வீட்டாவிடினும் வித்துவக்கோட்டு அம்மா உன்
அந்தமில் சீர்க்கு அல்லால் அகம் குழைய மாட்டேனே (6)

694 எத்தனையும் வான் மறந்த காலத்தும் பைங்கூழ்கள்
மைத்து எழுந்த மா முகிலே பார்த்திருக்கும் மற்று அவை போல்
மெய்த் துயர் வீட்டாவிடினும் வித்துவக்கோட்டு அம்மா என்
சித்தம் மிக உன்பாலே வைப்பன் அடியேனே (7)

695 தொக்கு இலங்கி யாறெல்லாம் பரந்து ஓடித் தொடுகடலே
புக்கு அன்றிப் புறம்நிற்க மாட்டாத மற்று அவை போல்
மிக்கு இலங்கு முகில்-நிறத்தாய் வித்துவக்கோட்டு அம்மா உன்
புக்கு இலங்கு சீர் அல்லால் புக்கிலன் காண் புண்ணியனே (8)

696 நின்னையே தான் வேண்டி நீள் செல்வம் வேண்டாதான்
தன்னையே தான் வேண்டும் செல்வம்போல் மாயத்தால்
மின்னையே சேர் திகிரி வித்துவக்கோட்டு அம்மானே
நின்னையே தான் வேண்டி நிற்பன் அடியேனே (9)

697 வித்துவக்கோட்டு அம்மா நீ வேண்டாயே ஆயிடினும்
மற்று ஆரும் பற்று இலேன் என்று அவனைத் தாள் நயந்து
கொற்ற வேல்-தானைக் குலசேகரன் சொன்ன
நற்றமிழ் பத்தும் வல்லார் நண்ணார் நரகமே (10)

கன்னியர் ஊடிக் கண்ணனை எள்குதல்

698 ஏர் மலர்ப் பூங்குழல் ஆயர் மாதர்
எனைப் பலர் உள்ள இவ் ஊரில் உன்தன்
மார்வு தழுவுதற்கு ஆசையின்மை
அறிந்தறிந்தே உன்தன் பொய்யைக் கேட்டு

கூர் மழை போல் பனிக் கூதல் எய்திக்
 கூசி நடுங்கி யமுனை யாற்றில்
 வார் மணற் குன்றிற் புலர நின்றேன்
 வாசுதேவா உன் வரவு பார்த்தே (1)

699 கெண்டை ஒண் கண் மடவாள் ஒருத்தி
 கீழை அகத்துத் தயிர் கடையக்
 கண்டு ஒல்லை நானும் கடைவன் என்று
 கள்ள-விழியை விழித்துப் புக்கு
 வண்டு அமர் பூங்குழல் தாழ்ந்து உலாவ
 வாள்முகம் வேர்ப்ப செவ்வாய் துடிப்ப
 தண் தயிர் நீ கடைந்திட்ட வண்ணம்
 தாமோதரா மெய் அறிவன் நானே (2)

700 கருமலர்க் கூந்தல் ஒருத்திதன்னைக்
 கடைக்கணித்து ஆங்கே ஒருத்திதன்பால்
 மருவி மனம் வைத்து மற்றொருத்திக்கு
 உரைத்து ஒரு பேதைக்குப் பொய் குறித்து
 புரிசுழல் மங்கை ஒருத்திதன்னைப்
 புணர்தி அவளுக்கும் மெய்யன் அல்லை
 மருது இறுத்தாய் உன் வளர்த்தியூடே
 வளர்கின்றதால் உன்தன் மாயை தானே. (3)

701 தாய்-முலைப் பாலில் அமுதிருக்கத்
 தவழ்ந்து தளர்நடையிட்டுச் சென்று
 பேய்-முலை வாய்வைத்து நஞ்சை உண்டு
 பித்தன் என்றே பிறர் ஏச நின்றாய்
 ஆய்மிகு காதலோடு யான் இருப்ப
 யான் விட வந்த என் தூதியோடே
 நீ மிகு போகத்தை நன்கு உகந்தாய்
 அதுவும் உன் கோரம்புக்கு ஏற்கும் அன்றே. (4)

702 மின்னொத்த நுண்ணிடையாளைக் கொண்டு
 வீங்கு இருள்வாய் என்நன் வீதியூடே
 பொன்னொத்த ஆடை குக்கூடலிட்டுப்
 போகின்ற போது நான் கண்டு நின்றேன்

கண்ணுற்றவளை நீ கண்ணாலிட்டுக்
கை விளிக்கின்றதும் கண்டே நின்றேன்
என்னுக்கு அவளை விட்டு இங்கு வந்தாய்?
இன்னம் அங்கே நட நம்பி நீயே. (5)

703 மற் பொரு தோள் உடை வாசுதேவா
வல்வினையேன் துயில் கொண்டவாறே
இற்றை இரவிடை ஏமத்து என்னை
இன்னணைமேல் இட்டு அகன்று நீ போய்
அற்றை இரவும் ஓர் பிற்றை நாளும்
அரிவையரோடும் அணைந்து வந்தாய்
எற்றுக்கு நீ என் மருங்கில் வந்தாய்?
எம்பெருமான் நீ எழுந்தருளே (6)

704 பையரவின் அணைப் பள்ளியினாய்
பண்டையோம் அல்லோம் நாம் நீ உகக்கும்
மையரி ஒண் கண்ணினாரும் அல்லோம்
வைகி எம் சேரி வரவு ஒழி நீ
செய்ய உடையும் திருமுகமும்
செங்கனிவாயும் குழலும் கண்டு
பொய் ஒரு நாள் பட்டதே அமையும்
புள்ளுவம் பேசாதே போகு நம்பீ (7)

705 என்னை வருக எனக் குறித்திட்டு
இனமலர் முல்லையின் பந்தர்-நீழல்
மன்னி அவளைப் புணரப் புக்கு
மற்று என்னைக் கண்டு உழறா நெகிழ்ந்தாய்
பொன்னிற ஆடையைக் கையிற் தாங்கிப்
பொய்-அச்சம் காட்டி நீ போதியேலும்
இன்னம் என் கையகத்து ஈங்கு ஒரு நாள்
வருதியேல் என் சினம் தீர்வன் நானே (8)

706 மங்கல நல் வனமாலை மார்வில்
இலங்க மயில்-தழைப் பீலி சூடி
பொங்கு இள ஆடை அரையிற் சாத்தி
பூங்கொத்துக் காதிற் புணரப் பெய்து

கொங்கு நறுங் குழலார்களோடு
 குழைந்து குழல் இனிது ஊதி வந்தாய்
 எங்களுக்கே ஒருநாள் வந்து ஊத
 உன் குழலின் இசை போதராதே? (9)

707 அல்லி மலர்த் திருமங்கை கேள்வன்
 தன்னை நயந்து இள ஆய்ச்சிமார்கள்
 எல்லிப் பொழுதினில் ஏமத்து ஊடி
 எள்கி உரைத்த உரையதனைக்
 கொல்லி நகர்க்கு இறை கூடற்கோமான்
 குலசேகரன் இன்னிசையில் மேவிச்
 சொல்லிய இன் தமிழ் மாலை பத்தும்
 சொல்ல வல்லார்க்கு இல்லை துன்பந் தானே. (10)

தேவகியின் புலம்பல்

708 ஆலை நீள் கரும்பு அன்னவன் தாலோ
 அம்புயத் தடங் கண்ணினன் தாலோ
 வேலை நீர் நிறத்து அன்னவன் தாலோ
 வேழப் போதகம் அன்னவன் தாலோ
 ஏல வார் குழல் என்மகன் தாலோ
 என்று என்று உன்னை என் வாயிடை நிறையத்
 தால் ஒலித்திடும் திருவினை இல்லாத்
 தாயரிற் கடை ஆயின தாயே (1)

709 வடிக் கொள் அஞ்சனம் எழுது செம் மலர்க்கண்
 மருவி மேல் இனிது ஒன்றினை நோக்கி
 முடக்கிச் சேவடி மலர்ச் சிறு கருந்தாள்
 பொலியும் நீர்-முகிற் குழவியே போல
 அடக்கியாரச் செஞ் சிறு விரல் அனைத்தும்
 அங்கையோடு அணைந்து ஆணையிற் கிடந்த
 கிடக்கை கண்டிடப் பெற்றிலன் அந்தோ
 கேசவா கெடுவேன் கெடுவேனே (2)

710 முந்தை நன்முறை அன்பு உடை மகளிர்

முறை முறை தம் தம் குறங்கிடை இருத்தி
 எந்தையே எந்தன் குலப் பெருஞ் சுடரே
 எழு முகிற் கணத்து எழில் கவர் ஏறே
 உந்தை யாவன் என்று உரைப்ப நின் செங்கேழ்
 விரலினும் கடைக்கண்ணினும் காட்ட
 நந்தன் பெற்றனன் நல்வினை யில்லா
 நங்கள்கோன் வசுதேவன் பெற்றிலனே. (3)

711 களி நிலா எழில் மதிபுரை முகமும்
 கண்ணனே திண்கை மார்வும் திண்தோளும்
 தளிர் மலர்க் கருங் குழற் பிறையதுவும்
 தடங்கொள் தாமரைக் கண்களும் பொலிந்த
 இளமை-இன்பத்தை இன்று எந்தன் கண்ணால்
 பருகுவேற்கு இவள் தாயென நினைந்த
 அளவில் பிள்ளைமை-இன்பத்தை இழந்த
 பாவியேன் எனது ஆவி நில்லாதே (4)

712 மருவும் நின் திருநெற்றியிற் சுட்டி
 அசைதர மணிவாயிடை முத்தம்
 தருதலும் உந்தன் தாதையைப் போலும்
 வடிவு கண்டுகொண்டு உள்ளம் உள் குளிர
 விரலைச் செஞ் சிறுவாயிடைச் சேர்த்து
 வெகுளியாய் நின்று உரைக்கும் அவ் உரையும்
 திருவிலேன் ஒன்றும் பெற்றிலேன் எல்லாம்
 தெய்வ நங்கை யசோதை பெற்றாளே (5)

713 தண் அந் தாமரைக் கண்ணனே கண்ணா
 தவழ்ந்து தளர்ந்ததோர் நடையால்
 மண்ணிற் செம்பொடி ஆடி வந்து எந்தன்
 மார்வில் மன்னிடப் பெற்றிலேன் அந்தோ
 வண்ணச் செஞ்சிறு கைவிரல் அனைத்தும்
 வாரி வாய்க்கொண்ட அடிசிலின் மிச்சில்
 உண்ணப் பெற்றிலேன் ஓ கொடு வினையேன்
 என்னை என் செய்யப் பெற்றது எம் மோயே (6)

714 குழகனே எந்தன் கோமளப் பிள்ளாய்

கோவிந்தா என் குடங்கையில் மன்னி
 ஒழுகு பேர் எழில் இளஞ்சிறு தளிர்போல்
 ஒரு கையால் ஒரு முலை-முகம் நெருடா
 மழலை மென்னகை இடையிடை அருளா
 வாயிலே முலை இருக்க என் முகத்தே
 எழில் கொள் நின் திருக் கண்ணினை நோக்கந்
 தன்னையும் இழந்தேன் இழந்தேனே! (7)

715 முழுதும் வெண்ணெய் அளைந்து தொட்டு உண்ணும்
 முகிழ் இளஞ் சிறுத் தாமரைக் கையும்
 எழில்கொள் தாம்பு கொண்டு அடிப்பதற்கு எள்கு
 நிலையும் வெண் தயிர் தோய்ந்த செவ்வாயும்
 அழகையும் அஞ்சி நோக்கும் அந் நோக்கும்
 அணிகொள் செஞ் சிறுவாய் நெளிப்பதுவும்
 தொழுகையும் இவை கண்ட அசோதை
 தொல்லை-இன்பத்து இறுதி கண்டாளே (8)

716 குன்றினால் குடை கவித்ததும் கோலக்
 குரவை கோத்ததுவும் குடமாட்டும்
 கன்றினால் விளவு எறிந்ததும் காலால்
 காளியன் தலை மிதித்ததும் முதலா
 வென்றி சேர் பிள்ளை நல் விளையாட்டம்
 அனைத்திலும் அங்கு என் உள்ளம் உள்குளிர
 ஒன்றும் கண்டிடப் பெற்றிலேன் அடியேன்
 காணுமாறு இனி உண்டெனில் அருளே. (9)

717 வஞ்சம் மேவிய நெஞ்சு உடைப் பேய்ச்சி
 வரண்டு நார் நரம்பு எழக் கரிந்து உக்க
 நஞ்சம் ஆர்தரு சுழிமுலை அந்தோ
 சுவைத்து நீ அருள்செய்து வளர்ந்தாய்
 கஞ்சன் நாள் கவர் கருமுகில் எந்தாய்
 கடைப்பட்டேன் வறிதே முலை சுமந்து
 தஞ்ச மேல் ஒன்றிலேன் உய்ந்திருந்தேன்
 தக்கதே நல்ல தாயைப் பெற்றாயே (10)

718 மல்லை மா நகர்க்கு இறையவன்தன்னை

வான் செலுத்தி வந்து ஈங்கு அணை மாயத்து
 எல்லையில் பிள்ளை செய்வன காணாத்
 தெய்வத் தேவகி புலம்பிய புலம்பல்
 கொல்லி காவலன் மால் அடி முடிமேல்
 கோலமாம் குலசேகரன் சொன்ன
 நல்லிசைத் தமிழ் மாலை வல்லார்கள்
 நண்ணுவார் ஒல்லை நாரணன் உலகே (11)

தாலாட்டு

719 மன்னு புகழ்க் கௌசலைதன் மணிவயிறு வாய்த்தவனே
 தென் இலங்கைக் கோன் முடிகள் சிந்துவித்தாய் செம்பொன் சேர்
 கன்னி நன் மா மதில் புடைசூழ் கண்புரத்து என் கருமணியே
 என்னுடைய இன்னமுதே இராகவனே தாலேலோ (1)

720 புண்டரிக மலரதன்மேல் புவனி எல்லாம் படைத்தவனே
 திண் திறலாள் தாடகைதன் உரம் உருவச் சிலை வளைத்தாய்
 கண்டவர்தம் மனம் வழங்கும் கண்புரத்து என் கருமணியே
 எண் திசையும் ஆளுடையாய் இராகவனே தாலேலோ (2)

721 கொங்கு மலி கருங்குழலாள் கௌசலைதன் குல மதலாய்
 தங்கு பெரும் புகழ்ச்சனகன் திரு மருகா தாசரதீ
 கங்கையிலும் தீர்த்த மலி கண்புரத்து என் கருமணியே
 எங்கள் குலத்து இன்னமுதே இராகவனே தாலேலோ (3)

722 தாமரை மேல் அயனவனைப் படைத்தவனே தயரதன்தன்
 மா மதலாய் மைதிலிதன் மணவாளா வண்டினங்கள்
 காமரங்கள் இசைபாடும் கண்புரத்து என் கருமணியே
 ஏமருவும் சிலை வலவா இராகவனே தாலேலோ (4)

723 பார் ஆளும் படர் செல்வம் பரத நம்பிக்கே அருளி
 ஆரா அன்பு இளையவனோடு அருங்கானம் அடைந்தவனே
 சீர் ஆளும் வரை மார்பா திருக் கண்ணபுரத்து அரசே
 தார் ஆரும் நீண் முடி என் தாசரதீ தாலேலோ (5)

724 சுற்றம் எல்லாம் பின் தொடரத் தொல் கானம் அடைந்தவனே
அற்றவர்கட்கு அருமருந்தே அயோத்தி நகர்க்கு அதிபதியே
கற்றவர்கள்தாம் வாழும் கணபுரத்து என் கருமணியே
சிற்றவைதன் சொற் கொண்ட சீராமா தாலேலோ (6)

725 ஆலின் இலைப் பாலகனாய் அன்று உலகம் உண்டவனே
வாலியைக் கொன்று அரசு இளைய வானரத்துக்கு அளித்தவனே
காலின் மணி கரை அலைக்கும் கணபுரத்து என் கருமணியே
ஆலி நகர்க்கு அதிபதியே அயோத்திமனே தாலேலோ (7)

726 மலையதனால் அணை கட்டி மதில்-இலங்கை அழித்தவனே
அலை கடலைக் கடைந்து அமரர்க்கு அமுது அருளிச் செய்தவனே
கலை வலவர்தாம் வாழும் கணபுரத்து என் கருமணியே
சிலை வலவா சேவகனே சீராமா தாலேலோ (8)

727 தளை அவிழும் நறுங் குஞ்சித் தயரதன்தன் குல மதலாய்
வளைய ஒரு சிலையதனால் மதில்-இலங்கை அழித்தவனே
களை கழுநீர் மருங்கு அலரும் கணபுரத்து என் கருமணியே
இளையவர்கட்கு அருள் உடையாய் இராகவனே தாலேலோ (9)

728 தேவரையும் அசுரரையும் திசைகளையும் படைத்தவனே
யாவரும் வந்து அடி வணங்க அரங்கநகர்த் துயின்றவனே
காவிரி நல் நதி பாயும் கணபுரத்து என் கருமணியே
ஏ வரி வெஞ்சிலை வலவா இராகவனே தாலேலோ (10)

729 கன்னி நன் மா மதில் புடைசூழ் கணபுரத்து என் காசுத்தன்
தன் அடிமேல் தாலேலோ என்று உரைத்த தமிழ்மாலை
கொல் நவிலும் வேல் வலவன் குடைக் குலசேகரன் சொன்ன
பன்னிய நூல் பத்தும் வல்லார் பாங்காய் பத்தர்களே (11)

தசரதன் புலம்பல்

730 வன் தாளின் இணை வணங்கி வளநகரம்
 தொழுது ஏத்த மன்னன் ஆவான்
 நின்றாயை அரியணை மேல் இருந்தாயை
 நெடுங் கானம் படரப் போகு
 என்றாள் எம் இராமாவோ உனைப் பயந்த
 கைகேசி தன் சொற் கேட்டு
 நன்றாக நானிலத்தை ஆள்வித்தேன்
 நன்மகனே உன்னை நானே (1)

731 வெவ்வாயேன் வெவ்வுரை கேட்டு இருநிலத்தை
 வேண்டாதே, விரைந்து வென்றி
 மைவாய களிறொழிந்து தேரொழிந்து
 மாவொழிந்து வனமே மேவி
 நெய்வாய வேல் நெடுங்கண் நேரிழையும்
 இளங்கோவும் பின்பு போக
 எவ்வாறு நடந்தனை? எம் இராமாவோ
 எம்பெருமான் என் செய்கேனே (2)

732 கொல் அணை வேல் வரி நெடுங் கண் கௌசலைதன்
 குல மதலாய் குனி வில் ஏந்தும்
 மல் அணைந்த வரைத் தோளா வல் வினையேன்
 மனம் உருக்கும் வகையே கற்றாய்
 மெல் அணைமேல் முன் துயின்றாய் இன்று இனிப்போய்
 வியன் கான மரத்தின் நீழற்
 கல் அணைமேல் கண் துயிலக் கற்றனையோ?
 காகுத்தா கரிய கோவே (3)

733 வா போகு வா இன்னம் வந்து ஒருகாற்
 கண்டுபோ மலராள் கூந்தல்
 வேய்போலும் எழில்-தோளி தன்பொருட்டா
 விடையோன்தன் வில்லைச் செற்றாய்
 மா போகு நெடுங் கானம் வல்வினையேன்
 மனம் உருக்கும் மகனே இன்று
 நீ போக என் நெஞ்சம் இரு பிளவாய்ப்

போகாதே நிற்குமாறே (4)

734 பொருந்தார் கை வேல்-நுதிபோல் பரல் பாய
 மெல்லடிகள் குருதி சோர
 விரும்பாத கான் விரும்பி வெயில் உறைப்ப
 வெம் பசினோய் கூர இன்று
 பெரும்பாவியேன் மகனே போகின்றாய்
 கேகயர்கோன் மகளாய்ப் பெற்ற
 அரும்பாவி சொற் கேட்ட அருவினையேன்
 என் செய்கேன் அந்தோ யானே (5)

735 அம்மா என்று உகந்து அழைக்கும் ஆர்வச்சொல்
 கேளாதே அணி சேர் மார்வம்
 என் மார்வத்திடை அழுந்தத் தழுவாதே
 முழுசாதே மோவாது உச்சி
 கைம்மாவின் நடை அன்ன மென்னடையும்
 கமலம் போல் முகமும் காணாது
 எம்மாணை என் மகனை இழந்திட்ட
 இழிதகையேன் இருக்கின்றேனே (6)

736 பூ மருவு நறுங்குஞ்சி புன்சடையாப்
 புனைந்து பூந் துகில் சேர் அல்குற்
 காமர் எழில் விழல் உடுத்து கலன் அணியாது
 அங்கங்கள் அழகு மாறி
 ஏமரு தோள் என் புதல்வன் யான் இன்று
 செலத்தக்க வனம் தான் சேர்தல்
 தூ மறையீர் இது தகவோ? சுமந்திரனே
 வசிட்டனே சொல்லீர் நீரே (7)

737 பொன் பெற்றார் எழில் வேதப் புதல்வனையும்
 தம்பியையும் பூவை போலும்
 மின் பற்றா நுண்மருங்குல் மெல்லியல் என்
 மருகியையும் வனத்திற் போக்கி
 நின் பற்றா நின் மகன் மேல் பழி விளைத்திட்டு
 என்னையும் நீள் வானில் போக்க
 என் பெற்றாய்? கைகேசி இரு நிலத்தில்

இனிதாக இருக்கின்றாயே (8)

738 முன் ஒரு நாள் மழுவாளி சிலைவாங்கி
 அவன்தவத்தை முற்றும் செற்றாய்
 உன்னையும் உன் அருமையையும் உன் மோயின்
 வருத்தமும் ஒன்றாகக் கொள்ளாது
 என்னையும் என் மெய்யுரையும் மெய்யாகக்
 கொண்டு வனம் புக்க எந்தாய்
 நின்னையே மகனாகப் பெறப் பெறுவேன்
 ஏழ் பிறப்பும் நெடுந்தோள் வேந்தே! (9)

739 தேன் நகு மா மலர்க் கூந்தற் கௌசலையும்
 சுமித்திரையும் சிந்தை நோவ
 கூன் உருவின் கொடுந்தொழுத்தை சொற்கேட்ட
 கொடியவள்தன் சொற்கொண்டு இன்று
 கானகமே மிக விரும்பி நீ துறந்த
 வளநகரைத் துறந்து நானும்
 வானகமே மிக விரும்பிப் போகின்றேன்
 மனு-குலத்தார் தங்கள் கோவே (10)

740 ஏர் ஆர்ந்த கரு நெடுமால் இராமனாய்
 வனம் புக்க அதனுக்கு ஆற்றாத்
 தார் ஆர்ந்த தடவரைத் தோள் தயரதன் தான்
 புலம்பிய அப் புலம்பல்தன்னை
 கூர் ஆர்ந்த வேல் வலவன் கோழியர்கோன்
 குடைக் குல சேகரன் சொற் செய்த
 சீர் ஆர்ந்த தமிழ்மாலை இவை வல்லார்
 தீ நெறிக்கண் செல்லார் தாமே (11)

தில்லைச் சித்திரகூடம் இராம சரிதம்

741 அங்கண் நெடு மதில் புடை சூழ் அயோத்தி என்னும்
 அணி நகரத்து உலகு அனைத்தும் விளக்கும் சோதி
 வெங் கதிரோன் குலத்துக்கு ஓர் விளக்காய்த் தோன்றி
 விண் முழுதும் உயக் கொண்ட வீரன்தன்னைச்
 செங்கண் நெடுங் கரு முகிலை இராமன்தன்னைத்

தில்லைநகர்த் திருச்சித்ரகூடந் தன்னுள்
எங்கள் தனி முதல்வனை எம்பெருமான் தன்னை
என்று கொலோ கண் குளிரக் காணும் நாளே (1)

742 வந்து எதிர்ந்த தாடகைதன் உரத்தைக் கீறி
வரு குருதி பொழிதர வன்கணை ஒன்று ஏவி
மந்திரம் கொள் மறை முனிவன் வேள்வி காத்து
வல்லரக்கர் உயிர் உண்ட மைந்தன் காண்மின்
செந்தளிர்வாய் மலர் நகை சேர் செழுந்தண் சோலைத்
தில்லைநகர்த் திருச்சித்ரகூடந் தன்னுள்
அந்தணர்கள் ஒரு மூவாயிரவர் ஏத்த
அணிமணி-ஆசனத்து இருந்த அம்மான் தானே (2)

743 செவ்வரி நற் கருநெடுங்கண் சீதைக்கு ஆகிச்
சினவிடையோன் சிலையிறுத்து மழுவாள் ஏந்தி
வெவ்வரி நற் சிலைவாங்கி வென்றி கொண்டு
வேல்வேந்தர் பகை தடிந்த வீரன்தன்னைத்
தெவ்வர் அஞ்ச நெடும்புரிசை உயர்ந்த பாங்கர்த்
தில்லைநகர்த் திருச்சித்ரகூடந் தன்னுள்
எவ்வரி வெஞ்சிலைத் தடக்கை இராமன் தன்னை
இறைஞ்சுவார் இணையடியே இறைஞ்சினேனே. (3)

744 தொத்து அலர் பூஞ் சுரிசுழல்-கைகேசி சொல்லால்
தொல் நகரம் துறந்து துறைக் கங்கைதன்னைப்
பத்தி உடைக் குகன் கடத்த வனம் போய்ப் புக்கு
பரதனுக்குப் பாதுகமும் அரசும் ஈந்து
சித்திரகூடத்து இருந்தான்தன்னை இன்று
தில்லைநகர்த் திருச்சித்ரகூடந் தன்னுள்
எத்தனையும் கண்குளிரக் காணப் பெற்ற
இருநிலத்தார்க்கு இமையவர் நேர் ஒவ்வார்தாமே (4)

745 வலி வணக்கு வரை நெடுந்தோள் விராதைக் கொன்று
வண் தமிழ் மா முனி கொடுத்த வரி-வில் வாங்கி
கலை வணக்கு நோக்கு அரக்கி மூக்கை நீக்கி
கரனோடு தூடணன்தன் உயிரை வாங்கி
சிலை வணக்கி மான் மறிய எய்தான்தன்னைத்

தில்லைநகர்த் திருச்சித்ரகூடந் தன்னுள்
தலை வணக்கிக் கைகூப்பி ஏத்தவல்லார்
திரிதலால் தவமுடைத்துத் தரணிதானே (5)

746 தனம் மருவு வைதேகி பிரியல் உற்று
தளர்வு எய்திச் சடாயுவை வைகுந்தத்து ஏற்றி
வனம் மருவு கவியரசன் காதல் கொண்டு
வாலியைக் கொண்டு இலங்கைநகர் அரக்கர்கோமான்
சினம் அடங்க மாருதியாற் சுடுவித்தானைத்
தில்லைநகர்த் திருச்சித்ரகூடந் தன்னுள்
இனிது அமர்ந்த அம்மாளை இராமன்தன்னை
ஏத்துவார் இணையடியே ஏத்தினேனே. (6)

747 குரை கடலை அடல் அம்பால் மறுக எய்து
குலை கட்டி மறுகரையை அதனால் ஏறி
எரி நெடு வேல் அரக்கரொடும் இலங்கை வேந்தன்
இன்னுயிர் கொண்டு அவன்தம்பிக்கு அரசும் ஈந்து
திருமகளோடு இனிது அமர்ந்த செல்வன்தன்னைத்
தில்லைநகர்த் திருச்சித்ரகூடந் தன்னுள்
அரசு-அமர்ந்தான் அடி சூடும் அரசை அல்லால்
அரசு ஆக எண்ணேன் மற்று அரசு தானே (7)

748 அம் பொன் நெடு மணிமாட அயோத்தி எய்தி
அரசு எய்தி அகத்தியன்வாய்த் தான் முன் கொன்றான்
தன் பெருந்தொல் கதை கேட்டு மிதிலைச் செல்வி
உலகு உய்யத் திரு வயிறு வாய்த்த மக்கள்
செம் பவளத் திரள்வாய்த் தன் சரிதை கேட்டான்
தில்லைநகர்த் திருச்சித்ரகூடந் தன்னுள்
எம்பெருமான் தன்சரிதை செவியால் கண்ணால்
பருகுவோம் இன்னமுதம் மதியோம் ஒன்றே (8)

749 செறி தவச் சம்புகன்தன்னைச் சென்று கொன்று
செழு மறையோன் உயிர் மீட்டு தவத்தோன் ஈந்த
நிறை மணிப் பூண் அணியும் கொண்டு இலவணன் தன்னைத்
தம்பியால் வான் ஏற்றி முனிவன் வேண்டத்
திறல் விளங்கும் இலக்குமனைப் பிரிந்தான்தன்னைத்

தில்லைநகர்த் திருச்சித்ரகூடந் தன்னுள்
உறைவானை மறவாத உள்ளந்தன்னை
உடையோம் மற்று உறுதுயரம் அடையோம் அன்றே (9)

750 அன்று சராசரங்களை வைகுந்தத்து ஏற்றி
அடல் அரவப் பகையேறி அசுரர்தம்மை
வென்று இலங்கு மணி நெடுந்தோள் நான்கும் தோன்ற
விண் முழுதும் எதிர்வரத் தன் தாமம் மேவி
சென்று இனிது வீற்றிருந்த அம்மான் தன்னைத்
தில்லைநகர்த் திருச்சித்ரகூடந் தன்னுள்
என்றும் நின்றான் அவன் இவனென்று ஏத்தி நாளும்
இறைஞ்சமினோ எப்பொழுதும் தொண்டர் நீரே (10)

751 தில்லைநகர்த் திருச்சித்ரகூடந் தன்னுள்
திறல் விளங்கு மாருதியோடு அமர்ந்தான் தன்னை
எல்லை இல் சீர்த் தயரதன்தன் மகனாய்த் தோன்றிற்று
அது முதலாத் தன் உலகம் புக்கது ஈறா
கொல் இயலும் படைத் தானைக் கொற்ற ஒள்வாள்
கோழியர்கோன் குடைக் குலசேகரன் சொற் செய்த
நல் இயல் இன் தமிழ்மாலை பத்தும் வல்லார்
நலந் திகழ் நாரணன் அடிக்கீழ் நண்ணுவாரே (11)

-----

5. திருமழிசைபிரான் அருளிச்செய்த திருச்சந்த விருத்தம் (752-871)

752 பூ நிலாய ஐந்துமாய் புனற்கண் நின்ற நான்குமாய்
தீ நிலாய மூன்றுமாய் சிறந்த கால் இரண்டுமாய்
மீ நிலாயது ஒன்றும் ஆகி வேறு வேறு தன்மையாய்
நீ நிலாய வண்ணம் நின்னை யார் நினைக்க வல்லரே? (1)

753 ஆறும் ஆறும் ஆறுமாய் ஓர் ஐந்தும் ஐந்தும் ஐந்துமாய்
ஏறு சீர் இரண்டும் மூன்றும் ஏழும் ஆறும் எட்டுமாய்
வேறு வேறு ஞானம் ஆகி மெய்யினோடு பொய்யுமாய்
ஊறொடு ஓசையாய் ஐந்தும் ஆய ஆய மாயனே (2)

754 ஐந்தும் ஐந்தும் ஐந்தும் ஆகி அல்லவற்று உளாயுமாய்
ஐந்து மூன்றும் ஒன்றும் ஆகி நின்ற ஆதிதேவனே
ஐந்தும் ஐந்தும் ஐந்தும் ஆகி அந்தரத்து அணைந்து நின்று
ஐந்தும் ஐந்தும் ஆய நின்னை யாவர் காண வல்லரே? (3)

755 மூன்று முப்பது ஆறினோடு ஓர் ஐந்தும் ஐந்தும் ஐந்துமாய்
மூன்று மூர்த்தி ஆகி மூன்று மூன்று மூன்று மூன்றுமாய்
தோன்று சோதி மூன்றுமாய் துளக்கம் இல் விளக்கமாய்
ஏன்று என் ஆவியுள்புகுந்தது என் கொலோ? எம் ஈசனே (4)

756 நின்று இயங்கும் ஒன்று அலா உருக்கள் தோறும் ஆவியாய்
ஒன்றி உள்கலந்து நின்ற நின்ன தன்மை இன்னது என்று
என்றும் யார்க்கும் எண் இறந்த ஆதியாய் நின் உந்திவாய்
அன்று நான்முகற் பயந்த ஆதிதேவன் அல்லையே? (5)

757 நாகம் ஏந்து மேரு வெற்பை நாகம் ஏந்து மண்ணினை
நாகம் ஏந்தும் ஆக மாகம் மாகம் ஏந்து வார்புனல்
மாகம் ஏந்து மங்குல் தீ ஓர் வாயு ஐந்து அமைந்து காத்து
ஏகம் ஏந்தி நின்ற நீர்மை நின்கணே இயன்றதே (6)

758 ஒன்று இரண்டு மூர்த்தியாய் உறக்கமோடு உணர்ச்சியாய்
ஒன்று இரண்டு காலம் ஆகி வேலை ஞாலம் ஆயினாய்
ஒன்று இரண்டு தீயும் ஆகி ஆயன் ஆய மாயனே
ஒன்று இரண்டு கண்ணினானும் உன்னை ஏத்த வல்லனே? (7)

759 ஆதி ஆன வானவர்க்கும் அண்டம் ஆய அப்புறத்து
ஆதி ஆன வானவர்க்கும் ஆதி ஆன ஆதி நீ
ஆதி ஆன வான வாணர் அந்த-காலம் நீ உரைத்தி
ஆதி ஆன காலம் நின்னை யாவர் காண வல்லரே (8)

760 தாது உலாவு கொன்றை மாலை துன்னு செஞ்சடைச் சிவன்
நீதியால் வணங்கு பாத நின்மலா நிலாய சீர்
வேத வாணர் கீத வேள்வி நீதியான கேள்வியார்
நீதியால் வணங்குகின்ற நீர்மை நின்கண் நின்றதே (9)

761 தன்னுளே திரைத்து எழும் தரங்க வெண் தடங்கடல்
தன்னுளே திரைத்து எழுந்து அடங்குகின்ற தன்மை போல்
நின்னுளே பிறந்து இறந்து நிற்பவும் திரிபவும்
நின்னுளே அடங்குகின்ற நீர்மை நின்கண் நின்றதே (10)

762 சொல்லினால் தொடர்ச்சி நீ சொலப்படும் பொருளும் நீ
சொல்லினால் சொலப்படாது தோன்றுகின்ற சோதி நீ
சொல்லினால் படைக்க நீ படைக்க வந்து தோன்றினார்
சொல்லினால் சுருங்க நின் குணங்கள் சொல்ல வல்லரே? (11)

763 உலகுதன்னை நீ படைத்தி உள் ஒடுக்கி வைத்தி மீண்டு
உலகுதன்னுளே பிறத்தி ஓரிடத்தை அல்லையால்
உலகு நின்னொடு ஒன்றி நிற்க வேறு நிற்ப ஆதலால்
உலகில் நின்னை உள்ள சூழல் யாவர் உள்ள வல்லரே? (12)

764 இன்னை என்று சொல்லல் ஆவது இல்லை யாதும் இட்டிடைப்
பின்னை கேள்வன் என்பர் உன் பிணக்கு உணர்ந்த பெற்றியோர்
பின்னை ஆய கோலமோடு பேரும் ஊரும் ஆதியும்
நின்னை யார் நினைக்க வல்லர் நீர்மையால் நினைக்கிலே? (13)

765 தூய்மை யோகம் ஆயினாய் துழாய்-அலங்கல் மாலையாய்
ஆமை ஆகி ஆழ்கடற் துயின்ற ஆதிதேவ நின்
நாமதேயம் இன்னது என்ன வல்லம் அல்ல ஆகிலும்
சாம வேத கீதனாய சக்ரபாணி அல்லையே? (14)

766 அங்கம் ஆறும் வேதம் நான்கும் ஆகி நின்று அவற்றுளே
தங்குகின்ற தன்மையாய் தடங்கடற் பணத்தலை
செங்கண் நாகணைக் கிடந்த செல்வம் மல்கு சீரினாய்
சங்க வண்ணம் அன்ன மேனி சார்ங்கபாணி அல்லையே? (15)

767 தலைக் கணம் துகள் குழம்பு-சாதி சோதி தோற்றமாய்
நிலைக் கணங்கள் காண வந்து நிற்பியேலும் நீடு இரும்
கலைக் கணங்கள் சொற் பொருள் கருத்தினால் நினைக்கொணா

மலைக் கணங்கள் போல் உணர்த்தும் மாட்சி நின்தன் மாட்சியே (16)

768 ஏக மூர்த்தி மூன்று மூர்த்தி நாலு மூர்த்தி நன்மை சேர்
போக மூர்த்தி புண்ணியத்தின் மூர்த்தி எண் இல் மூர்த்தியாய்
நாக மூர்த்தி சயனமாய் நலங் கடற் கிடந்து மேல்
ஆக மூர்த்தி ஆய வண்ணம் என் கொல்? ஆதிதேவனே (17)

769 விடத்த வாய் ஓர் ஆயிரம் இராயிரம் கண் வெந்தழல்
விடுத்து வீழ்வு இலாத போகம் மிக்க சோதி தொக்க சீர்
தொடுத்து மேல் விதானமாய் பெளவ-நீர் அராவணைப்
படுத்த பாயல் பள்ளிகொள்வது என்கொல் வேலைவண்ணனே (18)

770 புள்ளது ஆகி வேதம் நான்கும் ஓதினாய் அது அன்றியும்
புள்ளின்வாய் பிளந்து புட் கொடிப் பிடித்த பின்னரும்
புள்ளை ஊர்தி ஆதலால் அது என்கொல் மின் கொள் நேமியாய்
புள்ளின் மெய்ப் பகைக் கடல் கிடத்தல் காதலித்ததே? (19)

771 கூசம் ஒன்றும் இன்றி மாசுணம் படுத்து வேலை-நீர்
பேச நின்ற தேவர் வந்து பாட முன் கிடந்ததும்
பாசம் நின்ற நீரில் வாழும் ஆமையான கேசவா
ஏச அன்று நீ கிடந்தவாறு கூறு தேறவே (20)

772 அரங்கனே தரங்க நீர் கலங்க அன்று குன்று சூழ்
மரங்கள் தேய மாநிலம் குலுங்க மாசுணம் சுலாய்
நெருங்க நீ கடைந்தபோது நின்ற சூரர் என் செய்தார்?
குரங்கை ஆள் உகந்த எந்தை கூறு தேற வேறு இதே (21)

773 பண்டும் இன்றும் மேலுமாய் ஓர் பாலனாகி ஞாலம் ஏழ்
உண்டு மண்டி ஆலிலைத் துயின்ற ஆதிதேவனே
வண்டு கிண்டு தண் துழாய்-அலங்கலாய் கலந்த சீர்ப்
புண்டரீகப் பாவை சேரும் மார்ப பூமிநாதனே (22)

774 வால் நிறத்து ஓர் சீயமாய் வளைந்த வாள்-எயிற்றவன்

ஊன் நிறத்து உகிர்த்தலம் அழுத்தினாய் உலாய சீர்
நால்-நிறத்த வேதநாவர் நல்ல யோகினால் வணங்கு
பால்-நிறக் கடற்கிடந்த பற்பநாபன் அல்லையே? (23)

775 கங்கை நீர் பயந்த பாத-பங்கயத்து எம் அண்ணலே
அங்கை ஆழி சங்கு தண்டு வில்லும் வாளும் ஏந்தினாய்
சிங்கமாய தேவதேவ தேன் உலாவு மென் மலர்-
மங்கை மன்னி வாழும் மார்ப ஆழி மேனி மாயனே (24)

776 வரத்தினிற் சிரத்தை மிக்க வாள்-எயிற்று மற்றவன்
உரத்தினிற் கரத்தை வைத்து உகிர்த்தலத்தை ஊன்றினாய்
இரத்தி நீ-இது என்ன பொய்?-இரந்த மண் வயிற்றுளே
கரத்தி உன் கருத்தை யாவர் காண வல்லர்? கண்ணனே (25)

777 ஆணினோடு பெண்ணும் ஆகி அல்லவோடு நல்லவாய்
ஊணொடு ஓசை ஊறும் ஆகி ஒன்று அலாத மாயையாய்
பூணி பேணும் ஆயன் ஆகி பொய்யினோடு மெய்யுமாய்
காணி பேணும் மாணியாய்க் கரந்து சென்ற கள்வனே (26)

778 விண் கடந்த சோதியாய் விளங்கு ஞான மூர்த்தியாய்
பண் கடந்த தேசம் மேவு பாவநாச நாதனே
எண் கடந்த யோகினோடு இரந்து சென்று மாணியாய்
மண் கடந்த வண்ணம் நின்னை யார் மதிக்க வல்லரே? (27)

779 படைத்த பார் இடந்து அளந்து அது உண்டு உமிழ்ந்து பௌவ நீர்
படைத்து அடைத்து அதிற் கிடந்து முன் கடைந்த பெற்றியோய்
மிடைத்த மாலி மாலிமான் விலங்கு காலன்-ஊர் புகப்
படைக்கலம் விடுத்த பல் படைத் தடக்கை மாயனே (28)

780 பரத்திலும் பரத்தை ஆதி பௌவ நீர் அணைக் கிடந்து
உரத்திலும் ஒருத்திதன்னை வைத்து உகந்து அது அன்றியும்
நரத்திலும் பிறத்தி நாத ஞானமூர்த்தி ஆயினாய்
ஒருத்தரும் நினாது தன்மை இன்னது என்ன வல்லரே? (29)

781 வானகமும் மண்ணகமும் வெற்பும் ஏழ் கடல்களும்
போனகம் செய்து ஆலிலைத் துயின்ற புண்டரீகனே
தேன் அகஞ்செய் தண் நறும் மலர்த் துழாய் நன் மாலையாய்
கூன் அகம் புகத் தெறித்த கொற்ற வில்லி அல்லையே? (30)

782 காலநேமி காலனே கணக்கு இலாத கீர்த்தியாய்
ஞாலம் ஏழும் உண்டு பண்டு ஓர் பாலன் ஆய பண்பனே
வேலை வேவ வில் வளைத்த வெல் சினத்த வீர நின்
பாலர் ஆய பத்தர் சித்தம் முத்தி செய்யும் மூர்த்தியே (31)

783 குரக்கினப் படை கொடு குரை கடலின் மீது போய்
அரக்கர் அங்கு அரங்க வெஞ்சரம் துரந்த ஆதி நீ
இரக்க மண் கொடுத்தவற்கு இரக்கம் ஒன்றும் இன்றியே
பரக்க வைத்து அளந்து கொண்ட பற்பபாதன் அல்லையே? (32)

784 மின் நிறத்து எயிற்று அரக்கன் வீழ வெஞ்சரம் துரந்து
பின்னவற்கு அருள் புரிந்து அரசு-அளித்த பெற்றியோய்
நன்னிறத்து ஓர் இன்சொல் ஏழை பின்னை கேள்வ மன்னு சீர்ப்
பொன் நிறத்த வண்ணன் ஆய புண்டரீகன் அல்லையே? (33)

785 ஆதி ஆதி ஆதி நீ ஓர் அண்டம் ஆதி ஆதலால்
சோதியாத சோதி நீ அது உண்மையில் விளங்கினாய்
வேதம் ஆகி வேள்வி ஆகி விண்ணினோடு மண்ணுமாய்
ஆதி ஆகி ஆயன் ஆய மாயம் என்ன மாயமே? (34)

786 அம்பு உலாவு மீனும் ஆகி ஆமை ஆகி ஆழியார்
தம்பிரானும் ஆகி மிக்கது அன்பு மிக்கு அது அன்றியும்
கொம்பு அராவு நுண்மருங்குல் ஆயர்-மாதர் பிள்ளையாய்
எம்பிரானும் ஆய வண்ணம் என்கொலோ? எம் ஈசனே (35)

787 ஆடகத்த பூண்-முலை யசோதை ஆய்ச்சி பிள்ளையாய்
சாடு உதைத்து ஓர் புள்ளது ஆவி கள்ள தாய பேய்மகள்
வீட வைத்த வெய்ய கொங்கை ஐய பால் அமுதுசெய்து
ஆடகக் கை மாதர் வாய்-அமுதம் உண்டது என்கொலோ? (36)

788 காய்த்த நீள் விளங்கனி உதிர்த்து எதிர்த்த பூங் குருந்தம்
சாய்த்து மா பிளந்த கைத் தலத்த கண்ணன் என்பரால்
ஆய்ச்சி பாலை உண்டு மண்ணை உண்டு வெண்ணெய் உண்டு பின்
பேய்ச்சி பாலை உண்டு பண்டு ஓர் ஏனம் ஆய வாமனா (37)

789 கடம் கலந்த வன்கரி மருப்பு ஒசித்து ஓர் பொய்கைவாய்
விடம் கலந்த பாம்பின் மேல் நடம் பயின்ற நாதனே
குடம் கலந்த கூத்தன் ஆய கொண்டல்வண்ண தண்துழாய்
வடம் கலந்த மாலை மார்ப காலநேமி காலனே (38)

790 வெற்பு எடுத்து வேலை-நீர் கலக்கினாய் அது அன்றியும்
வெற்பு எடுத்து வேலை-நீர் வரம்பு கட்டி வேலை சூழ்
வெற்பு எடுத்த இஞ்சி சூழ் இலங்கை கட்டழித்த நீ
வெற்பு எடுத்து மாரி காத்த மேகவண்ணன் அல்லையே? (39)

791 ஆனை காத்து ஓர் ஆனை கொன்று அது அன்றி ஆயர்-பிள்ளையாய்
ஆனை மேய்த்தி ஆனெய் உண்டி அன்று குன்றம் ஒன்றினால்
ஆனை காத்து மை-அரிக் கண் மாதரார் திறத்து முன்
ஆனை அன்று சென்று அடர்த்த மாயம் என்ன மாயமே (40)

792 ஆயன் ஆகி ஆயர்-மங்கை வேய தோள் விரும்பினாய்
ஆய நின்னை யாவர் வல்லர் அம்பரத்தொடு இம்பராய்?
மாய மாய மாயை கொல்? அது அன்றி நீ வகுத்தலும்
மாய மாயம் ஆக்கினாய் உன் மாயம் முற்றும் மாயமே (41)

793 வேறு இசைந்த செக்கர் மேனி நீறு அணிந்த புன்சடைக்
கீறு திங்கள் வைத்தவன் கை வைத்த வன்கபால் மிசை
ஊறு செங் குருதியால் நிறைத்த காரணந்தனை
ஏறு சென்று அடர்த்த ஈச பேசு கூசம் இன்றியே (42)

794 வெஞ்சினத்த வேழ வெண் மருப்பு ஒசித்து உருத்த மா
கஞ்சனைக் கடிந்து மண் அளந்துகொண்ட காலனே

வஞ்சனத்து வந்த பேய்ச்சி ஆவி பாலுள் வாங்கினாய்
அஞ்சனத்த வண்ணன் ஆய ஆதிதேவன் அல்லையே? (43)

795 பாலின் நீர்மை செம்பொன் நீர்மை பாசியின் பசும் புறம்
போலும் நீர்மை பொற்பு உடைத் தடத்து வண்டு விண்டு உலாம்
நீல நீர்மை என்று இவை நிறைந்த காலம் நான்குமாய்
மாலின் நீர்மை வையகம் மறைத்தது என்ன நீர்மையே? (44)

796 மண்ணுளாய் கொல்? விண்ணுளாய் கொல்? மண்ணுளே மயங்கி நின்று
எண்ணும் எண் அகப்படாய் கொல்? என்ன மாயை நின் தமர்
கண்ணுளாய் கொல்? சேயை கொல்? அனந்தன்மேல் கிடந்த எம்
புண்ணியா புனந்துழாய்-அலங்கல் அம் புனிதனே (45)

797 தோடு பெற்ற தண் துழாய்-அலங்கல் ஆடு சென்னியாய்
கோடு பற்றி ஆழி ஏந்தி அஞ்சிறைப் புள் ஊர்தியால்
நாடு பெற்ற நன்மை நண்ணம் இல்லையேனும் நாயினேன்
வீடு பெற்று இறப்பொடும் பிறப்பு அறுக்குமோ சொலே (46)

798 காரொடு ஒத்த மேனி நங்கல் கண்ண விண்ணின் நாதனே
நீர் இடத்து அராவணைக் கிடத்தி என்பர் அன்றியும்
ஓர் இடத்தை அல்லை எல்லை இல்லை என்பர் ஆதலால்
சேர்வு-இடத்தை நாயினேன் தெரிந்து இறைஞ்சுமா சொலே (47)

799 குன்றில் நின்று வான் இருந்து நீள் கடற் கிடந்து மண்
ஒன்று சென்று அது ஒன்றை உண்டு அது ஒன்று இடந்து பன்றியாய்
நன்று சென்ற நாளவற்றுள் நல் உயிர் படைத்து அவர்க்கு
அன்று தேவு அமைத்து அளித்த ஆதிதேவன் அல்லையே? (48)

800 கொண்டை கொண்ட கோதை மீது தேன் உலாவு கூனி கூன்
உண்டை கொண்டு அரங்க ஓட்டி உள் மகிழ்ந்த நாதன் ஊர்
நண்டை உண்டு நாரை பேர வாளை பாய நீலமே
அண்டை கொண்டு கெண்டை மேயும் அந் தண் நீர் அரங்கமே (49)

801 வெண் திரைக் கருங் கடல் சிவந்து வேவ முன் ஓர் நாள்
திண் திறற் சிலைக்கை வாளி விட்ட வீரர் சேரும் ஊர்
எண் திசைக் கணங்களும் இறைஞ்சி ஆடு தீர்த்த நீர்
வண்டு இரைத்த சோலை வேலி மன்னு சீர் அரங்கமே (50)

802 சரங்களைத் துரந்து வில் வளைத்து இலங்கை மன்னவன்
சிரங்கள் பத்து அறுத்து உதிர்த்த செல்வர் மன்னு பொன்-இடம்
பரந்து பொன் நிரந்து நுந்தி வந்து அலைக்கும் வார் புனல்
அரங்கம் என்பர் நான்முகத்து அயன் பணிந்த கோயிலே (51)

803 பொற்றை உற்ற முற்றல் யானை போர் எதிர்ந்து வந்ததைப்
பற்றி உற்று மற்று அதன் மருப்பு ஓசித்த பாகன் ஊர்
சிறறையிற்று முற்றல் மூங்கில் மூன்று தண்டர் ஒன்றினர்
அற்ற பற்றர் சுற்றி வாழும் அந்தண் நீர் அரங்கமே (52)

804 மோடியோடு இலச்சையாய சாபம் எய்தி முக்கணான்
கூடு சேனை மக்களோடு கொண்டு மண்டி வெஞ்சமத்து
ஓட வாணன் ஆயிரம் கரங் கழித்த ஆதி மால்
பீடு கோயில் கூடு நீர் அரங்கம் என்ற பேரதே (53)

805 இலைத் தலைச் சரம் துரந்து இலங்கை கட்டழித்தவன்
மலைத் தலைப் பிறந்து இழிந்து வந்து நுந்து சந்தனம்
குலைத்து அலைத்து இறுத்து எறிந்த குங்குமக் குழம்பினோடு
அலைத்து ஒழுகு காவிரி அரங்கம் மேய அண்ணலே (54)

806 மன்னு மா மலர்க் கிழத்தி வைய மங்கை மைந்தனாய்
பின்னும் ஆயர் பின்னை தோள் மணம் புணர்ந்து அது அன்றியும்
உன்ன பாதம் என்ன சிந்தை மன்ன வைத்து நல்கினாய்
பொன்னி சூழ் அரங்கம் மேய புண்டரீகன் அல்லையே? (55)

807 இலங்கை மன்னன் ஐந்தொடு ஐந்து பைந்தலை நிலத்து உக
கலங்க அன்று சென்று கொன்று வென்றி கொண்ட வீரனே
விலங்கு நூலர் வேத நாவர் நீதியான கேள்வியார்
வலங் கொளக் குடந்தையுள் கிடந்த மாலும் அல்லையே? (56)

808 சங்கு தங்கு முன் கை நங்கை கொங்கை தங்கல் உற்றவன்
அங்கம் மங்க அன்று சென்று அடர்த்து எறிந்த ஆழியான்
கொங்கு தங்கு வார் குழல் மடந்தைமார் குடைந்த நீர்
பொங்கு தண் குடந்தையுள் கிடந்த புண்டரீகனே (57)

809 மரம் கெட நடந்து அடர்த்து மத்த யானை மத்தகத்து
உரம் கெடப் புடைத்து ஓர் கொம்பு ஒசித்து உகந்த உத்தமா
துரங்கம் வாய் பிளந்து மண் அளந்த பாத வேதியர்
வரம் கொளக் குடந்தையுள் கிடந்த மாலும் அல்லையே? (58)

810 சாலி வேலி தண் வயல் தடங்கிடங்கு பூம்பொழில்
கோல மாடம் நீடு தண் குடந்தை மேய கோவலா
காலநேமி வக்கரன் கரன் முரன் சிரம் அவை
காலனோடு கூட விற்குனித்த வில்-கை வீரனே (59)

811 செழுங் கொழும் பெரும்பனி பொழிந்திட உயர்ந்த வேய்
விழுந்து உலர்ந்து எழுந்து விண் புடைக்கும் வேங்கடத்துள் நின்று
எழுந்திருந்து தேன் பொருந்து பூம்பொழில் தழைக் கொழும்
செழுந் தடங் குடந்தையுள் கிடந்த மாலும் அல்லையே? (60)

812 நடந்த கால்கள் நொந்தவோ? நடுங்க ஞாலம் ஏனமாய்
இடந்த மெய் குலுங்கவோ? இலங்கு மால் வரைச் சுரம்
கடந்த கால் பரந்த காவிரிக் கரைக் குடந்தையுள்
கிடந்தவாறு எழுந்திருந்து பேச வாழி கேசனே (61)

813 கரண்டம் ஆடு பொய்கையுள் கரும் பனைப் பெரும் பழம்
புரண்டு வீழ வாளை பாய் குறுங்கொடி நெடுந்தகாய்
திரண்ட தோள்-இரணியன் சினங் கொள் ஆகம் ஒன்றையும்
இரண்டு கூறு செய்து உகந்த சிங்கம் என்பது உன்னையே (62)

814 நன்று இருந்து யோக நீதி நண்ணுவார்கள் சிந்தையுள்
சென்று இருந்து தீவினைகள் தீர்த்த தேவதேவனே
குன்று இருந்த மாடம் நீடு பாடகத்தும் ஊரகத்தும்

நின்று இருந்து வெஃகணைக் கிடந்தது என்ன நீர்மையே? (63)

815 நின்றது எந்தை ஊரகத்து இருந்தது எந்தை பாடகத்து
அன்று வெஃகணைக் கிடந்தது என் இலாத முன்னெலாம்
அன்று நான் பிறந்திலேன் பிறந்த பின் மறந்திலேன்
நின்றதும் இருந்ததும் கிடந்ததும் என் நெஞ்சுளே (64)

816 நிற்பதும் ஓர் வெற்பகத்து இருப்பும் விண் கிடப்பதும்
நற்பெருந் திரைக் கடலுள் நான் இலாத முன்னெலாம்
அற்புதன் அனந்த-சயனன் ஆதிபூதன் மாதவன்
நிற்பதும் இருப்பதும் கிடப்பதும் என் நெஞ்சுளே (65)

817 இன்று சாதல் நின்று சாதல் அன்றி யாரும் வையகத்து
ஒன்றி நின்று வாழ்தல் இன்மை கண்டும் நீசர் என்கொலோ
அன்று பார் அளந்த பாத-போதை உன்னி வானின்மேல்
சென்று சென்று தேவராய் இருக்கிலாத வண்ணமே? (66)

818 சண்ட மண்டலத்தின் ஊடு சென்று வீடு பெற்று மேல்
கண்டு வீடு இலாத காதல்-இன்பம் நாளும் எய்துவீர்
புண்டரீக-பாத புண்ய-கீர்த்தி நும் செவி மடுத்து
உண்டு நும் உறுவினைத் துயருள் நீங்கி உய்ம்மினோ (67)

819 முத்திறத்து வாணியத்து இரண்டில் ஒன்றும் நீசர்கள்
மத்தராய் மயங்குகின்றது இட்டு அதில் இறந்து போந்து
எத்திறத்தும் உய்வது ஓர் உபாயம் இல்லை உய்குறில்
தொத்து இறுத்த தண் துழாய் நன் மாலை வாழ்த்தி வாழ்மினோ (68)

820 காணிலும் உருப் பொலார் செவிக்கு இனாத கீர்த்தியார்
பேணிலும் வரந்தர மிடுக்கு இலாத தேவரை
ஆணம் என்று அடைந்து வாழும் ஆதர்காள் எம் ஆதிபாற்
பேணி நும் பிறப்பு எனும் பிணக்கு அறுக்ககிறிறே (69)

821 குந்தமோடு சூலம் வேல்கள் தோமரங்கள் தண்டு வாள்
பந்தமான தேவர்கள் பரந்து வானகம் உற

வந்த வாணன் ஈரைஞ்ஞாறு தோள்களைத் துணித்த நாள்
அந்த அந்த ஆகுலம் அமரரே அறிவரே (70)

822 வண்டு உலாவு கோதை மாதர் காரணத்தினால் வெகுண்டு
இண்ட வாணன் ஈரைஞ்ஞாறு தோள்களைத் துணித்த நாள்
முண்டன் நீறன் மக்கள் வெப்பு மோடி அங்கி ஓடிடக்
கண்டு நாணி வாணனுக்கு இரங்கினான் எம் மாயனே (71)

823 போதில் மங்கை பூதலக் கிழத்தி தேவி அன்றியும்
போது தங்கு நான்முகன் மகன் அவன் மகன் சொலில்
மாது தங்கு கூறன் ஏறது ஊர்தி என்று வேத நூல்
ஓதுகின்றது உண்மை அல்லது இல்லை மற்று உரைக்கிலே (72)

824 மரம் பொதச் சரம் துரந்து வாலி வீழ முன் ஓர் நாள்
உரம் பொதச் சரம் துரந்த உம்பர்-ஆளி எம்பிரான்
வரம் குறிப்பில் வைத்தவர்க்கு அலாது வானம் ஆளிலும்
நிரம்பு நீடு போகம் எத்திறத்தும் யார்க்கும் இல்லையே (73)

825 அறிந்து அறிந்து வாமனன் அடியிணை வணங்கினால்
செறிந்து எழுந்த ஞானமோடு செல்வமும் சிறந்திடும்
மறிந்து எழுந்த தெண் திரையுள் மன்னு மாலை வாழ்த்தினால்
பறிந்து எழுந்து தீவினைகள் பற்று அறுதல் பான்மையே (74)

826 ஒன்றி நின்று நற்றவம் செய்து ஊழி ஊழிதோறு எலாம்
நின்று நின்று அவன் குணங்கள் உள்ளி உள்ளம் தூயராய்ச்
சென்று சென்று தேவதேவர் உம்பர் உம்பர் உம்பராய்
அன்றி எங்கள் செங்கண் மாலை யாவர் காண வல்லரே? (75)

827 புன் புல வழி அடைத்து அரக்கு-இலச்சினை செய்து
நன் புல வழி திறந்து ஞான நற் சுடர்கொளீஇ
என்பு இல் என்கி நெஞ்சு உருகி உள் கனிந்து எழுந்தது ஓர்
அன்பில் அன்றி ஆழியானை யாவர் காண வல்லரே? (76)

828 எட்டும் எட்டும் எட்டுமாய் ஓர் ஏழும் ஏழும் ஏழுமாய்

எட்டும் மூன்றும் ஒன்றும் ஆகி நின்ற ஆதிதேவனை
எட்டின் ஆய பேதமோடு இறைஞ்சி நின்று அவன் பெயர்
எட்டு எழுத்தும் ஒதுவார்கள் வல்லர் வானம் ஆளவே (77)

829 சோர்வு இலாத காதலால் தொடக்கு அறா மனத்தராய்
நீர் அராவணைக் கிடந்த நின்மலன் நலங் கழல்
ஆர்வமோடு இறைஞ்சி நின்று அவன் பேர் எட்டு எழுத்துமே
வாரம் ஆக ஒதுவார்கள் வல்லர் வானம் ஆளவே (78)

830 பத்தினோடு பத்துமாய் ஓர் ஏழினோடு ஓர் ஒன்பதாய்
பத்து-நால் திசைக்கண் நின்ற நாடு பெற்ற நன்மையாய்
பத்தின் ஆய தோற்றமோடு ஓர் ஆற்றல் மிக்க ஆதிபால்
பத்தராம் அவர்க்கு அலாது முத்தி முற்றல் ஆகுமே? (79)

831 வாசி ஆகி நேசம் இன்றி வந்து எதிர்ந்த தேனுகள்
நாசம் ஆகி நாள் உலப்ப நன்மை சேர் பனங்கனிக்கு
வீசி மேல் நிமிர்ந்த தோளின் இல்லை ஆக்கினாய் கழற்கு
ஆசை ஆம் அவர்க்கு அலால் அமரர் ஆகல் ஆகுமே? (80)

832 கடைந்த பாற்கடற் கிடந்து காலநேமியைக் கடிந்து
உடைந்த வாலி தன் தனக்கு உதவ வந்து இராமனாய்
மிடைந்த ஏழ் மரங்களும் அடங்க எய்து வேங்கடம்
அடைந்த மால பாதமே அடைந்து நாளும் உய்ம்மினோ (81)

833 எத்திறத்தும் ஒத்து நின்று உயர்ந்து உயர்ந்த பெற்றியோய்
முத்திறத்து மூரி நீர் அராவணைத் துயின்ற நின்
பத்து உறுத்த சிந்தையோடு நின்று பாசம் விட்டவர்க்கு
எத்திறத்தும் இன்பம் இங்கும் அங்கும் எங்கும் ஆகுமே (82)

834 மட்டு உலாவு தண் துழாய்-அலங்கலாய் பொலன் கழல்
விட்டு வீழ்வு இலாத போகம் விண்ணில் நண்ணி ஏறினும்
எட்டினோடு இரண்டு எனும் கயிற்றினால் மனந்தனைக்
கட்டி வீடு இலாது வைத்த காதல் இன்பம் ஆகுமே (83)

835 பின் பிறக்க வைத்தனன் கொல்? அன்றி நின்று தன் கழற்கு
அன்பு உறைக்க வைத்த நாள் அறிந்தனன் கொல் ஆழியான்?
தன் திறத்து ஓர் அன்பிலா அறிவு இலாத நாயினேன்
என் திறத்தில் என்கொல் எம்பிரான் குறிப்பில் வைத்ததே? (84)

836 நச்சு-அரா அணைக்கிடந்த நாத பாத-போதினில்
வைத்த சிந்தை வாங்குவித்து நீங்குவிக்க நீ இனம்
மெய்த்தன் வல்லை ஆதலால் அறிந்தனன் நின் மாயமே
உய்த்து நின் மயக்கினில் மயக்கல் என்னை மாயனே (85)

837 சாடு சாடு பாதனே சலம் கலந்த பொய்கைவாய்
ஆடு அராவின் வன்பிடர் நடம் பயின்ற நாதனே
கோடு நீடு கைய செய்ய பாதம் நாளும் உள்ளினால்
வீடனாக மெய் செயாத வண்ணம் என்கொல்? கண்ணனே (86)

838 நெற்றி பெற்ற கண்ணன் விண்ணின் நாதனோடு போதின்மேல்
நற்றவத்து நாதனோடு மற்றும் உள்ள வானவர்
கற்ற பெற்றியால் வணங்கு பாத நாத வேத நின்
பற்று அலால் ஓர் பற்று மற்றது உற்றிலேன் உரைக்கிலே (87)

839 வெள்ளை வேலை வெற்பு நாட்டி வெள் எயிற்று அராவு அளாய்
அள்ளலாக் கடைந்த அன்று அருவரைக்கு ஓர் ஆமையாய்
உள்ள நோய்கள் தீர் மருந்து வானவர்க்கு அளித்த எம்
வள்ளலாரை அன்றி மற்று ஓர் தெய்வம் நான் மதிப்பனே? (88)

840 பார் மிகுத்த பாரம் முன் ஒழிச்சுவான் அருச்சுனன்
தேர் மிகுத்து மாயம் ஆக்கி நின்று கொன்று வென்றிசேர்
மாரதர்க்கு வான் கொடுத்து வையம் ஐவர் பாலதாம்
சீர் மிகுத்த நின் அலால் ஓர் தெய்வம் நான் மதிப்பனே? (89)

841 குலங்களாய ஈரிரண்டில் ஒன்றிலும் பிறந்திலேன்
நலங்களாய நற்கலைகள் நாலிலும் நவின்றிலேன்
புலன்கள் ஐந்தும் வென்றிலேன் பொறியிலேன் புனித நின்
இலங்கு பாதம் அன்றி மற்று ஓர் பற்று இலேன் எம் ஈசனே (90)

842 பண் உலாவு மென் மொழிப் படைத் தடங்கணாள் பொருட்டு
எண் இலா அரக்கரை நெருப்பினால் நெருக்கினாய்
கண் அலால் ஓர் கண் இலேன் கலந்த சுற்றம் மற்று இலேன்
எண் இலாத மாய நின்னை என்னுள் நீக்கல் என்றுமே (91)

843 விடைக் குலங்கள் ஏழ் அடர்த்து வென்றி வேற்-கண் மாதரார்
கடிக் கலந்த தோள் புணர்ந்த காலி ஆய வேலை-நீர்
படைத்து அடைத்து அதில் கிடந்து முன் கடைந்த நின்தனக்கு
அடைக்கலம் புகுந்த என்னை அஞ்சல் என்ன வேண்டுமே (92)

844 சுரும்பு அரங்கு தண் துழாய் துதைந்து அலர்ந்த பாதமே
விரும்பி நின்று இறைஞ்சுவேற்கு இரங்கு அரங்கவாணனே
சுரும்பு இருந்த கட்டியே கடல் கிடந்த கண்ணனே
இரும்பு அரங்க வெஞ்சரம் துரந்த வில் இராமனே (93)

845 ஊனில் மேய ஆவி நீ உறக்கமோடு உணர்ச்சி நீ
ஆனில் மேய ஐந்தும் நீ அவற்றுள் நின்ற தூய்மை நீ
வானினோடு மண்ணும் நீ வளங் கடற் பயனும் நீ
யானும் நீ அது அன்றி எம்பிரானும் நீ இராமனே (94)

846 அடக்கு அரும் புலன்கள் ஐந்து அடக்கி ஆசையாம் அவை
தொடக்கு அறுத்து வந்து நின் தொழிற்கண் நின்ற என்னை நீ
விடக் கருதி மெய்செயாது மிக்கு ஓர் ஆசை ஆக்கிலும்
கடற் கிடந்த நின் அலால் ஓர் கண்ணிலேன் எம் அண்ணலே (95)

847 வரம்பு இலாத மாய மாய வையம் ஏழும் மெய்ம்மையே
வரம்பு இல் ஊழி ஏத்திலும் வரம்பு இலாத கீர்த்தியாய்
வரம்பு இலாத பல் பிறப்பு அறுத்து வந்து நின்கழல்
பொந்துமா திருந்த நீ வரம்செய் புண்டரீகனே (96)

848 வெய்ய ஆழி சங்கு தண்டு வில்லும் வாளும் ஏந்து சீர்க்
கைய செய்ய போதில் மாது சேரும் மார்ப நாதனே
ஐயில் ஆய ஆக்கை-நோய் அறுத்து வந்து நின் அடைந்து

உய்வது ஓர் உபாயம் நீ எனக்கு நல்க வேண்டுமே (97)

849 மறம் துறந்து வஞ்சம் மாற்றி ஐம்புலன்கள் ஆசையும்
துறந்து நின்கண் ஆசையே தொடர்ந்துநின்ற நாயினேன்
பிறந்து இறந்து பேர் இடர்ச் சுழிக்கணின்று நீங்குமா
மறந்திடாது மற்று எனக்கு மாய நல்க வேண்டுமே (98)

850 காட்டி நான் செய் வல்வினைப் பயன்தனால் மனந்தனை
நாட்டி வைத்து நல்ல-அல்ல செய்ய எண்ணினார் எனக்
கேட்டது அன்றி என்னது ஆவி பின்னை கேள்வ நின்னொடும்
பூட்டி வைத்த என்னை நின்னுள் நீக்கல் பூவை வண்ணனே (99)

851 பிறப்பினோடு பேர் இடர்ச் சுழிக்கண் நின்றும் நீங்கும் அஃது
இறப்ப வைத்த ஞான நீசரைக் கரைக்கொடு ஏற்றுமா
பெறற்கு அரிய நின்ன பாத-பத்தி ஆன பாசனம்
பெறற்கு அரிய மாயனே எனக்கு நல்க வேண்டுமே (100)

852 இரந்து உரைப்பது உண்டு வாழி ஏம நீர் நிறத்து அமா
வரம் தரும் திருக்குறிப்பில் வைத்தது ஆகில் மன்னு சீர்
பரந்த சிந்தை ஒன்றிநின்று நின்ன பாத-பங்கயம்
நிரந்தரம் நினைப்பதாக நீ நினைக்க வேண்டுமே (101)

853 விள்வு இலாத காதலால் விளங்கு பாத-போதில் வைத்து
உள்ளுவேனது ஊன நோய் ஒழிக்குமா தெழிக்கு நீர்ப்
பள்ளி மாய பன்றி ஆய வென்றி வீர குன்றினால்
துள்ளுநீர் வரம்பு செய்த தோன்றல் ஒன்று சொல்லிடே (102)

854 திருக் கலந்து சேரும் மார்ப தேவதேவ தேவனே
இருக் கலந்த வேத நீதி ஆகி நின்ற நின்மலா
கருக் கலந்த காளமேக மேனி ஆய நின் பெயர்
உருக் கலந்து ஒழிவிலாது உரைக்குமாறு உரைசெயே (103)

855 கடுங் கவந்தன் வக்கரன் கரன் முரன் சிரம் அவை
இடந்து கூறு செய்த பல் படைத் தடக்கை மாயனே

கிடந்து இருந்து நின்று இயங்கு போதும் நின்ன பொற்கழல்
தொடர்ந்து மீள்வு இலாதது ஓர் தொடர்ச்சி நல்க வேண்டுமே (104)

856 மண்ணை உண்டு உமிழ்ந்து பின் இரந்து கொண்டு அளந்து மண்
கண்ணுள் அல்லது இல்லை என்று வென்ற காலம் ஆயினாய்
பண்ணை வென்ற இன்சொல் மங்கை கொங்கை தங்கு பங்கயக்
கண்ண நின்ன வண்ணம் அல்லது இல்லை எண்ணும் வண்ணமே (105)

857 கறுத்து எதிர்ந்த காலநேமி காலனோடு கூட அன்று
அறுத்த ஆழி சங்கு தண்டு வில்லும் வாளும் ஏந்தினாய்
தொறுக் கலந்த ஊனம் அஃது ஒழிக்க அன்று குன்றம் முன்
பொறுத்த நின் புகழ்க்கு அலால் ஓர் நேசம் இல்லை நெஞ்சமே (106)

858 காய் சினத்த காசி மன்னன் வக்கரன் பவுண்டிரன்
மாசினத்த மாலி மான் சுமாலி கேசி தேனுகன்
நாசம் உற்று வீழ நாள் கவர்ந்த நின் கழற்கு அலால்
நேச பாசம் எத் திறத்தும் வைத்திடேன் எம் ஈசனே (107)

859 கேடு இல் சீர் வரத்தினாய்க் கெடும் வரத்து அயன் அரன்
நாடினோடு நாட்டம்-ஆயிரத்தன் நாடு நண்ணினும்
வீடது ஆன போகம் எய்தி வீற்றிருந்த போதிலும்
கூடும் ஆசை அல்லது ஒன்று கொள்வனோ குறிப்பிலே? (108)

860 சுருக்குவாரை இன்றியே சுருங்கினாய் சுருங்கியும்
பெருக்குவாரை இன்றியே பெருக்க மெய்து பெற்றியோய்
செருக்குவார்கள் தீக்குணங்கள் தீர்த்த தேவதேவன் என்று
இருக்கு வாய் முனிக் கணங்கள் ஏத்த யானும் ஏத்தினேன் (109)

861 தூயனாயும் அன்றியும் சுரும்பு உலாவு தண் துழாய்
மாய நின்னை நாயினேன் வணங்கி வாழ்த்தும் ஈதெலாம்
நீயும் நின் குறிப்பினிற் பொறுத்து நல்கு வேலை-நீர்ப்
பாயலோடு பத்தர் சித்தம் மேய வேலை வண்ணனே (110)

862 வைது நின்னை வல்லவா பழித்தவர்க்கும் மாறில் போர்

செய்து நின்ன செற்றத் தீயில் வெந்தவர்க்கும் வந்து உனை
எய்தல் ஆகும் என்பர் ஆதலால் எம் மாய நாயினேன்
செய்த குற்றம் நற்றமாகவே கொள் ஞால-நாதனே (111)

863 வாள்கள் ஆகி நாள்கள் செல்ல நோய்மை குன்றி மூப்பு எய்தி
மானும் நாள் அது ஆதலால் வணங்கி வாழ்த்து என் நெஞ்சமே
ஆளது ஆகும் நன்மை என்று நன்குணர்ந்து அது அன்றியும்
மீள்வு இலாத போகம் நல்க வேண்டும் மால பாதமே (112)

864 சலம் கலந்த செஞ்சடைக் கறுத்த கண்டன் வெண்தலைப்
புலன் கலங்க உண்ட பாதகத்தன் வன் துயர் கெட
அலங்கல் மார்வில் வாச நீர் கொடுத்தவன் அடுத்த சீர்
நலங்கொள் மாலை நண்ணும் வண்ணம் எண்ணு வாழி நெஞ்சமே (113)

865 ஈனமாய எட்டும் நீக்கி ஏதம் இன்றி மீதுபோய்
வானம் ஆள வல்லையேல் வணங்கி வாழ்த்து என் நெஞ்சமே
ஞானம் ஆகி ஞாயிறு ஆகி ஞால முற்றும் ஓர் எயிற்று
ஏனமாய் இடந்த மூர்த்தி எந்தை பாதம் எண்ணியே (114)

866 அத்தன் ஆகி அன்னை ஆகி ஆளும் எம் பிரானுமாய்
ஒத்து ஒவ்வாத பல் பிறப்பு ஒழித்து நம்மை ஆட்கொள்வான்
முத்தனார் முகுந்தனார் புகுந்து நம்முள் மேவினர்
எத்தினால் இடர்க்கடற் கிடத்தி ஏழை நெஞ்சமே? (115)

867 மாறு செய்த வாள்-அரக்கன் நாள் உலப்ப அன்று இலங்கை
நீறு செய்து சென்று கொன்று வென்றி கொண்ட வீரனார்
வேறு செய்து தம்முள் என்னை வைத்திடாமையால் நமன்
கூறுசெய்து கொண்டு இறந்த குற்றம் எண்ண வல்லனே? (116)

868 அச்சம் நோயொடு அல்லல் பல் பிறப்பு அவாய மூப்பு இவை
வைத்த சிந்தை வைத்த ஆக்கை மாற்றி வானில் ஏற்றுவான்
அச்சுதன் அனந்த கீர்த்தி ஆதி அந்தம் இல்லவன்
நச்சு நாகனைக் கிடந்த நாதன் வேத கீதனே (117)

869 சொல்லினும் தொழிற்கணும் தொடக்கு அறாத அன்பினும்
 அல்லும் நன் பகலினோடும் ஆன மாலை காலையும்
 அல்லி நாள்-மலர்க் கிழத்தி நாத பாத-போதினைப்
 புல்லி உள்ளம் விள்வு இலாது பூண்டு மீண்டது இல்லையே (118)

870 பொன்னி சூழ் அரங்கம் மேய பூவை-வண்ண மாய கேள்
 என்னது ஆவி என்னும் வல்வினையினுட் கொழுந்து எழுந்து
 உன்ன பாதம் என்ன நின்ற ஒண்சுடர்க் கொழுமலர்
 மன்ன வந்து பூண்டு வாட்டம் இன்றி எங்கும் நின்றதே (119)

871 இயக்கு அறாத பல் பிறப்பில் என்னை மாற்றி இன்று வந்து
 உயக்கொள் மேகவண்ணன் நண்ணி என்னிலாய தன்னுளே
 மயக்கினான் தன் மன்னு சோதி ஆதலால் என் ஆவி தான்
 இயக்கு எலாம் அறுத்து அறாத இன்ப வீடு பெற்றதே (120)

-----

6. ஸ்ரீ தொண்டரடிபொடியாழ்வார் அருளிச்செய்த திருமாலை (872-916)

872 காவலிற் புலனை வைத்து
 கலிதன்னைக் கடக்கப் பாய்ந்து
 நாவலிட்டு உழிதர்கின்றோம்
 நமன்-தமர் தலைகள் மீதே
 மூவுலகு உண்டு உமிழ்ந்த
 முதல்வ நின் நாமம் கற்ற
 ஆவலிப்பு உடைமை கண்டாய்
 அரங்க மா நகருளானே (1)

872 பச்சை மா மலை போல் மேனி
 பவளவாய் கமலச் செங்கண்
 அச்சுதா அமரர் ஏறே
 ஆயர் தம் கொழுந்தே என்னும்
 இச் சுவை தவிர யான் போய்
 இந்திர-லோகம் ஆளும்
 அச் சுவை பெறினும் வேண்டேன்
 அரங்க மா நகருளானே (2)

874 வேத நூற் பிராயம் நூறு
 மனிசர் தாம் புகுவரேலும்
 பாதியும் உறங்கிப் போகும்
 நின்றதிற் பதினையாண்டு
 பேதை பாலகன் அது ஆகும்
 பிணி பசி மூப்புத் துன்பம்
 ஆதலால் பிறவி வேண்டேன்
 அரங்க மா நகருளானே (3)

875 மொய்த்த வல்வினையுள் நின்று
 மூன்று எழுத்து உடைய பேரால்
 கத்திரபந்தும் அன்றே
 பராங்கதி கண்டு கொண்டான்
 இத்தனை அடியர் ஆனார்க்கு
 இரங்கும் நம் அரங்கன் ஆய
 பித்தனைப் பெற்றும் அந்தோ
 பிறவியுள் பிணங்குமாறே (4)

876 பெண்டிரால் சுகங்கள் உய்ப்பான்
 பெரியது ஓர் இடும்பை பூண்டு
 உண்டு இராக் கிடக்கும் அப்போது
 உடலுக்கே கரைந்து நைந்து
 தண் துழாய்-மாலை மார்பன்
 தமர்களாய்ப் பாடி ஆடி
 தொண்டு பூண்டு அமுதம் உண்ணாத்
 தொழும்பர்சோறு உகக்குமாறே (5)

877 மறம் சுவர் மதில் எடுத்து
 மறுமைக்கே வெறுமை பூண்டு
 புறம் சுவர் ஓட்டை மாடம்
 புரளும் போது அறிய மாட்டீர்
 அறம் சுவர் ஆகி நின்ற
 அரங்கனார்க்கு ஆட் செய்யாதே
 புறஞ் சுவர்க் கோலஞ் செய்து
 புள் கௌவக் கிடக்கின்றீரே (6)

878 புலை-அறம் ஆகி நின்ற
 புத்தொடு சமணம் எல்லாம்
 கலை அறக் கற்ற மாந்தர்
 காண்பரோ? கேட்பரோ தாம்?
 தலை அறுப்பு உண்டும் சாவேன்
 சத்தியம் காண்மின் ஐயா
 சிலையினால் இலங்கை செற்ற
 தேவனே தேவன் ஆவான் (7)

879 வெறுப்பொடு சமணர் முண்டர்
 விதி இல் சாக்கியர்கள் நிற்பால்
 பொறுப்பு அரியனகள் பேசில்
 போவதே நோயது ஆகி
 குறிப்பு எனக்கு அடையும் ஆகில்
 கூடுமேல் தலையை ஆங்கே
 அறுப்பதே கருமம் கண்டாய்
 அரங்க மா நகருளானே (8)

880 மற்றும் ஓர் தெய்வம் உண்டே?
 மதி இலா மானிடங்காள்
 உற்றபோது அன்றி நீங்கள்
 ஒருவன் என்று உணர மாட்டீர்
 அற்றம் மேல் ஒன்று அறியீர்
 அவன் அல்லால் தெய்வம் இல்லை
 கற்றினம் மேய்த்த எந்தை
 கழலிணை பணிமின் நீரே (9)

881 நாட்டினான் தெய்வம் எங்கும்
 நல்லது ஓர் அருள்தன்னாலே
 காட்டினான் திருவரங்கம்
 உய்பவர்க்கு உய்யும் வண்ணம்
 கேட்டிரே நம்பிமீர்காள்
 கெருடவா கனனும் நிற்கச்
 சேட்டைதன் மடியகத்துச்
 செல்வம் பார்த்து இருக்கின்றீரே (10)

882 ஒரு வில்லால் ஓங்கு முந்நீர்
 அடைத்து உலகங்கள் உய்யச்
 செருவிலே அரக்கர்கோனைச்
 செற்ற நம் சேவகனார்
 மருவிய பெரிய கோயில்
 மதில்-திருவரங்கம் என்னா
 கருவிலே திரு இலாதீர்
 காலத்தைக் கழிக்கின்றீரே (11)

883 நமனும் முற்கலனும் பேச
 நரகில் நின்றார்கள் கேட்க
 நரகமே சவர்க்கம் ஆகும்
 நாமங்கள் உடையன் நம்பி
 அவனது ஊர் அரங்கம் என்னாது
 அயர்த்து வீழ்ந்து அளிய மாந்தர்
 கவலையுள் படுகின்றார் என்று
 அதனுக்கே கவல்கின்றேனே (12)

884 எறியும் நீர் வெறிகொள் வேலை
 மாநிலத்து உயிர்கள் எல்லாம்
 வெறிகொள் பூந்துளவ மாலை
 விண்ணவர்கோனை ஏத்த
 அறிவு இலா மனிசர் எல்லாம்
 அரங்கம் என்று அழைப்பராகில்
 பொறியில் வாழ் நரகம் எல்லாம்
 புல் எழுந்து ஒழியும் அன்றே (13)

885 வண்டினம் முரலும் சோலை
 மயிலினம் ஆலும் சோலை
 கொண்டல் மீது அணவும் சோலை
 குயிலினம் கூவும் சோலை
 அண்டர்கோன் அமரும் சோலை
 அணி திருவரங்கம் என்னா
 மிண்டர்பாய்ந்து உண்ணும்சோற்றை
 விலக்கி நாய்க்கு இடுமின் நீரே (14)

886 மெய்யர்க்கே மெய்யன் ஆகும்
 விதி இலா என்னைப் போலப்
 பொய்யர்க்கே பொய்யன் ஆகும்
 புட்கொடி உடைய கோமான்
 உய்யப்போம் உணர்வினார்கட்கு
 ஒருவன் என்று உணர்ந்த பின்னை
 ஐயப்பாடு அறுத்துத் தோன்றும்
 அழகன் ஊர் அரங்கம் அன்றே (15)

887 சூதனாய்க் கள்வனாகித்
 தூர்த்தரோடு இசைந்த காலம்
 மாதரார் கயற்கண் என்னும்
 வலையுள் பட்டு அழுந்துவேனைப்
 போதரே என்று சொல்லிப்
 புந்தியுள் புகுந்து தன்பால்
 ஆதரம் பெருக வைத்த
 அழகன் ஊர் அரங்கம் அன்றே (16)

888 விரும்பி நின்று ஏத்த மாட்டேன்
 விதி இலேன் மதி ஒன்று இல்லை
 இரும்புபோல் வலிய நெஞ்சம்
 இறை-இறை உருகும் வண்ணம்
 சுரும்பு அமர் சோலை சூழ்ந்த
 அரங்க மா கோயில் கொண்ட
 கரும்பினைக் கண்டு கொண்டு என்
 கண்ணினை களிக்குமாறே (17)

889 இனி திரைத் திவலை மோத
 எறியும் தண் பரவை மீதே
 தனி கிடந்து அரசு செய்யும்
 தாமரைக்கண்ணன் எம்மான்
 கனி இருந்தனைய செவ்வாய்க்
 கண்ணனைக் கண்ட கண்கள்
 பனி-அரும்பு உதிருமாலோ
 என் செய்கேன் பாவியேனே? (18)

890 குடதிசை முடியை வைத்துக்
 குணதிசை பாதம் நீட்டி
 வடதிசை பின்பு காட்டித்
 தென்திசை இலங்கை நோக்கிக்
 கடல்-நிறக் கடவுள் எந்தை
 அரவணைத் துயிலுமா கண்டு
 உடல் எனக்கு உருகுமாலோ
 என் செய்கேன் உலகத்தீரே? (19)

891 பாயும் நீர் அரங்கந் தன்னுள்
 பாம்பு-அணைப் பள்ளிகொண்ட
 மாயனார் திரு நன் மார்வும்
 மரகத-உருவும் தோளும்
 தூய தாமரைக் கண்களும்
 துவர்-இதழ்ப் பவள-வாயும்
 ஆய சீர் முடியும் தேசும்
 அடியரோர்க்கு அகலல் ஆமே? (20)

892 பணிவினால் மனமது ஒன்றிப்
 பவள-வாய் அரங்கனார்க்குத்
 துணிவினால் வாழ மாட்டாத்
 தொல்லை நெஞ்சே நீ சொல்லாய்
 அணியின் ஆர் செம்பொன் ஆய
 அருவரை அனைய கோயில்
 மணி அனார் கிடந்தவாற்றை
 மனத்தினால் நினைக்கல் ஆமே? (21)

893 பேசிற்றே பேசல் அல்லால்
 பெருமை ஒன்று உணரல் ஆகாது
 ஆசற்றார் தங்கட்கு அல்லால்
 அறியல் ஆவானும் அல்லன்
 மாசற்றார் மனத்துளானை
 வணங்கி நாம் இருப்பது அல்லால்
 பேசத்தான் ஆவது உண்டோ?
 பேதை நெஞ்சே நீ சொல்லாய் (22)

894 கங்கையிற் புனிதம் ஆய
 காவிரி நடுவுபாட்டுப்
 பொங்குநீர் பரந்து பாயும்
 பூம்பொழில் அரங்கந் தன்னுள்
 எங்கள் மால் இறைவன் ஈசன்
 கிடந்தது ஓர் கிடக்கை கண்டும்
 எங்ஙனம் மறந்து வாழ்கேன்?
 ஏழையேன் ஏழையேனே (23)

895 வெள்ள-நீர் பரந்து பாயும்
 விரி பொழில் அரங்கந் தன்னுள்
 கள்வனார் கிடந்தவாறும்
 கமல நன் முகமும் கண்டும்
 உள்ளமே வலியை போலும்
 ஒருவன் என்று உணர மாட்டாய்
 கள்ளமே காதல் செய்து உன்
 கள்ளத்தே கழிக்கின்றாயே (24)

896 குளித்து மூன்று அனலை ஓம்பும்
 குறிகொள் அந்தணமை தன்னை
 ஒளித்திட்டேன் என்கண் இல்லை
 நின்கணும் பத்தன் அல்லேன்
 களிப்பது என் கொண்டு? நம்பீ
 கடல்வண்ணா கதறுகின்றேன்
 அளித்து எனக்கு அருள்செய் கண்டாய்
 அரங்க மா நகருளானே (25)

897 போதெல்லாம் போது கொண்டு உன்
 பொன்னடி புனைய மாட்டேன்
 தீதிலா மொழிகள் கொண்டு உன்
 திருக்குணம் செப்ப மாட்டேன்
 காதலால் நெஞ்சம் அன்பு
 கலந்திலேன் அது தன்னாலே
 ஏதிலேன் அரங்கர்க்கு எல்லே
 என் செய்வான் தோன்றினேனே? (26)

898 குரங்குகள் மலையை நூக்கக்
 குளித்துத் தாம் புரண்டிட்டு ஓடித்
 தரங்க நீர் அடைக்கல் உற்ற
 சலம் இலா அணிலும் போலேன்
 மரங்கள் போல் வலிய நெஞ்ச
 வஞ்சனேன் நெஞ்சு தன்னால்
 அரங்கனார்க்கு ஆட் செய்யாதே
 அளியத்தேன் அயர்க்கின்றேனே (27)

899 உம்பரால் அறியல் ஆகா
 ஒளியுளார் ஆனைக்கு ஆகிச்
 செம் புலால் உண்டு வாழும்
 முதலைமேல் சீறி வந்தார்
 நம் பரம் ஆயது உண்டே?
 நாய்களோம் சிறுமை ஓரா
 எம்பிராற்கு ஆட் செய்யாதே
 என் செய்வான் தோன்றினேனே (28)

900 ஊர் இலேன் காணி இல்லை
 உறவு மற்று ஒருவர் இல்லை
 பாரில் நின் பாத மூலம்
 பற்றிலேன் பரம மூர்த்தி
 காரொளி வண்ணனே என்
 கண்ணனே கதறுகின்றேன்
 ஆர் உளர் களைகண்? அம்மா
 அரங்க மா நகருளானே (29)

901 மனத்தில் ஓர் தூய்மை இல்லை
 வாயில் ஓர் இன்சொல் இல்லை
 சினத்தினால் செற்றம் நோக்கித்
 தீவிளி விளிவன் வாளா
 புனத்துழாய் மாலையானே
 பொன்னி சூழ் திருவரங்கா
 எனக்கு இனிக் கதி என் சொல்லாய்?

என்னை ஆளுடைய கோவே (30)

902 தவத்துளார் தம்மில் அல்லேன்
 தனம் படைத்தாரில் அல்லேன்
 உவர்த்த நீர் போல என் தன்
 உற்றவர்க்கு ஒன்றும் அல்லேன்
 துவர்த்த செவ்வாயினார்க்கே
 துவக்கு அறத் துரிசன் ஆனேன்
 அவத்தமே பிறவி தந்தாய்
 அரங்க மா நகருளானே (31)

903 ஆர்த்து வண்டு அலம்பும் சோலை
 அணி திரு அரங்கந் தன்னுள்
 கார்த் திரள் அனைய மேனிக்
 கண்ணனே உன்னைக் காணு
 மார்க்கம் ஒன்று அறியமாட்டா
 மனிசரில் துரிசனாய்
 மூர்க்கனேன் வந்து நின்றேன்
 மூர்க்கனேன் மூர்க்கனேனே (32)

904 மெய் எல்லாம் போக விட்டு
 விரிகுழலாரிற் பட்டுப்
 பொய் எல்லாம் பொதிந்து கொண்ட
 போழ்க்கனேன் வந்து நின்றேன்
 ஐயனே அரங்கனே உன்
 அருள் என்னும் ஆசை தன்னால்
 பொய்யனேன் வந்து நின்றேன்
 பொய்யனேன் பொய்யனேனே (33)

905 உள்ளத்தே உறையும் மாலை
 உள்ளுவான் உணர்வு ஒன்று இல்லாக்
 கள்ளத்தேன் நானும் தொண்டாய்த்
 தொண்டுக்கே கோலம் பூண்டு
 உள்ளுவார் உள்ளிற்று எல்லாம்
 உடன் இருந்து அறிதி என்று
 வெள்கிப்போய் என்னுள்ளே நான்

விலவு அறச் சிரித்திட்டேனே (34)

906 தாவி அன்று உலகம் எல்லாம்
 தலைவிளாக்கொண்ட எந்தாய்
 சேவியேன் உன்னை அல்லால்
 சிக்கெனச் செங்கண் மாலே
 ஆவியே அமுதே என்தன்
 ஆருயிர் அனைய எந்தாய்
 பாவியேன் உன்னை அல்லால்
 பாவியேன் பாவியேனே (35)

907 மழைக்கு அன்று வரை முன் ஏந்தும்
 மைந்தனே மதுர ஆறே
 உழைக் கன்றே போல நோக்கம்
 உடையவர் வலையுள் பட்டு
 உழைக்கின்றேற்கு என்னை நோக்காது
 ஒழிவதே உன்னை யன்றே
 அழைக்கின்றேன் ஆதிமூர்த்தி
 அரங்கமா நகருளானே (36)

908 தெளிவிலாக் கலங்கல் நீர் சூழ்
 திருவரங்கத்துள் ஓங்கும்
 ஒளியுளார் தாமே யன்றே
 தந்தையும் தாயும் ஆவார்?
 எளியது ஓர் அருளும் அன்றே
 என் திறத்து? எம்பிரானார்
 அளியன் நம் பையல் என்னார்
 அம்மவோ கொடியவாறே (37)

909 மேம் பொருள் போக விட்டு
 மெய்ம்மையை மிக உணர்ந்து
 ஆம் பரிசு அறிந்துகொண்டு
 ஐம்புலன் அகத்து அடக்கிக்
 காம்பு அறத் தலை சிரைத்து உன்
 கடைத்தலை இருந்து வாழும்
 சோம்பரை உகத்தி போலும்

சூழ் புனல் அரங்கத்தானே (38)

910 அடிமையிற் குடிமை இல்லா
 அயல் சதுப்பேதிமாரிற்
 குடிமையிற் கடைமை பட்ட
 குக்கரில் பிறப்பரேலும்
 முடியினில் துளபம் வைத்தாய்
 மொய் கழற்கு அன்பு செய்யும்
 அடியரை உகத்தி போலும்
 அரங்க மா நகருளானே 39

911 திருமறுமார்வ நின்னைச்
 சிந்தையுள் திகழ வைத்து
 மருவிய மனத்தர் ஆகில்
 மா நிலத்து உயிர்கள் எல்லாம்
 வெருவு உறக் கொன்று சுட்டிட்டு
 ஈட்டிய வினையரேலும்
 அருவினைப் பயன துய்யார்
 அரங்க மா நகருளானே (40)

912 வானுளார் அறியல் ஆகா
 வானவா என்பர் ஆகில்
 தேனுலாம் துளப மாலைச்
 சென்னியாய் என்பர் ஆகில்
 ஊனம் ஆயினகள் செய்யும்
 ஊனகாரகர்களேலும்
 போனகம் செய்த சேடம்
 தருவரேல் புனிதம் அன்றே (41)

913 பழுது இலா ஒழுகல்-ஆற்றுப்
 பல சதுப்பேதிமார்கள்
 இழிகுலத்தவர்களேலும்
 எம் அடியார்கள் ஆகில்
 தொழுமின் நீர் கொடுமின் கொண்மின்
 என்று நின்னோடும் ஒக்க
 வழிபட அருளினாய் போல்

மதில்-திருவரங்கத்தானே (42)

914 அமர ஓர் அங்கம் ஆறும்
 வேதம் ஓர் நான்கும் ஒதித்
 தமர்களிற் தலைவராய்
 சாதி-அந்தணர்களேலும்
 நுமர்களைப் பழிப்பர் ஆகில்
 நொடிப்பது ஓர் அளவில் ஆங்கே
 அவர்கள்தாம் புலையர் போலும்
 அரங்க மா நகருளானே (43)

915 பெண் உலாம் சடையினானும்
 பிரமனும் உன்னைக் காண்பான்
 எண் இலா ஊழி ஊழி
 தவம் செய்தார் வெள்கி நிற்ப
 விண் உளார் வியப்ப வந்து
 ஆனைக்கு அன்று அருளை ஈந்த
 கண்ணறா உன்னை என்னோ?
 களைகணாக் கருதுமானே (44)

916 வள எழும் தவள மாட
 மதுரை மா நகரந் தன்னுள்
 கவள மால் யானை கொன்ற
 கண்ணனை அரங்க-மாலைத்
 துளவத் தொண்டு ஆய தொல் சீர்த்
 தொண்டரடிப் பொடி சொல்
 இளைய புன் கவிதையேலும்
 எம்பிராற்கு இனியவானே (45)

7. தொண்டர் அடிப்பொடி ஆழ்வார் அருளிச்செய்த திருப்பள்ளி எழுச்சி (917- 926)

917 கதிரவன் குணதிசைச் சிகரம் வந்து அணைந்தான்
 கனை இருள் அகன்றது காலை அம் பொழுதாய்
 மது விரிந்து ஒழுகின மா மலர் எல்லாம்

வானவர் அரசர்கள் வந்து வந்து ஈண்டி
எதிர்திசை நிறைந்தனர் இவரொடும் புகுந்த
இருங் களிற்று ஈட்டமும் பிடியொடு முரசும்
அதிர்தலில் அலை-கடல் போன்றுளது எங்கும்
அரங்கத்தம்மா பள்ளி எழுந்தருளாயே (1)

918 கொழுங்கொடி முல்லையின் கொழு மலர் அணவிக்
கூர்ந்தது குண-திசை மாருதம் இதுவோ
எழுந்தன மலர் அணைப் பள்ளிகொள் அன்னம்
ஈன்பணி நனைந்த தம் இருஞ் சிறகு உதறி
விழுங்கிய முதலையின் பிலம் புரை பேழ்வாய்
வெள் எயிறு உற அதன் விடத்தினுக்கு அனுங்கி
அழுங்கிய ஆனையின் அருந்துயர் கெடுத்த
அரங்கத்தம்மா பள்ளி எழுந்தருளாயே (2)

919 சுடர்-ஒளி பரந்தன சூழ் திசை எல்லாம்
துன்னிய தாரகை மின்னொளி சுருங்கிப்
படர் ஒளி பசுத்தனன் பனி மதி இவனோ
பாயிருள் அகன்றது பைம் பொழிற் கழுகின்
மடலிடைக் கீறி வண் பாளைகள் நாற
வைகறை கூர்ந்தது மாருதம் இதுவோ
அடல்-ஒளி திகழ் தரு திகிரி அம் தடக்கை
அரங்கத்தம்மா பள்ளி எழுந்தருளாயே (3)

920 மேட்டு இள மேதிகள் தளை விடும் ஆயர்கள்
வேய்ங்குழல் ஓசையும் விடை மணிக் குரலும்
ஈட்டிய இசை திசை பரந்தன வயலுள்
இரிந்தன சுரும்பினம் இலங்கையர் குலத்தை
வாட்டிய வரிசிலை வானவர் ஏறே
மா முனி வேள்வியைக் காத்து அவபிரதம்
ஆட்டிய அடு திறல் அயோத்தி எம் அரசே
அரங்கத்தம்மா பள்ளி எழுந்தருளாயே. (4)

921 புலம்பின புட்களும் பூம் பொழில்களின் வாய்
போயிற்றுக் கங்குல் புகுந்தது புலரி
கலந்தது குணதிசைக் கனைகடல் அரவம்

களி வண்டு மிழற்றிய கலம்பகம் புனைந்த
அலங்கல் அம் தொடையல் கொண்டு அடியிணை பணிவான்
அமரர்கள் புகுந்தனர் ஆதலில் அம்மா
இலங்கையர்கோன் வழிபாடு செய் கோயில்
எம்பெருமான் பள்ளி எழுந்தருளாயே. (5)

922 இரவியர் மணி நெடுந் தேரோடும் இவரோ
இறையவர் பதினொரு விடையரும் இவரோ
மருவிய மயிலினன் அறுமுகன் இவனோ
மருதரும் வசுக்களும் வந்து வந்து ஈண்டி
புரவியொடு ஆடலும் பாடலும் தேரும்
குமர-தண்டம் புகுந்து ஈண்டிய வெள்ளம்
அருவரை அனைய நின் கோயில் முன் இவரோ
அரங்கத்தம்மா பள்ளி எழுந்தருளாயே (6)

923 அந்தரத்து அமரர்கள் கூட்டங்கள் இவையோ
அருந்தவ முனிவரும் மருதரும் இவரோ
இந்திரன் ஆனையும் தானும் வந்து இவனோ
எம்பெருமான் உன கோயிலின் வாசல்
சுந்தரர் நெருக்க விச்சாதரர் நூக்க
இயக்கரும் மயங்கினர் திருவடி தொழுவான்
அந்தரம் பார் இடம் இல்லை மற்று இதுவோ
அரங்கத்தம்மா பள்ளி எழுந்தருளாயே (7)

924 வம்பவிழ் வானவர் வாயுறை வழங்க
மாநிதி கபிலை ஒண் கண்ணாடி முதலா
எம்பெருமான் படிமக்கலம் காண்டற்கு
ஏற்பன ஆயின கொண்டு நன் முனிவர்
தும்புரு நாரதர் புகுந்தனர் இவரோ
தோன்றினன் இரவியும் துலங்கு ஒளி பரப்பி
அம்பர தலத்தினின்று அகல்கின்றது இருள் போய்
அரங்கத்தம்மா பள்ளி எழுந்தருளாயே (8)

925 ஏதம் இல் தண்ணுமை எக்கம் மத்தளி
யாழ் குழல் முழவமோடு இசை திசை கெழுமி
கீதங்கள் பாடினர் கின்னரர் கெருடர்கள்

கெந்தருவர் அவர் கங்குலுள் எல்லாம்
 மாதவர் வானவர் சாரணர் இயக்கர்
 சித்தரும் மயங்கினர் திருவடி தொழுவான்
 ஆதலில் அவர்க்கு நாள்-ஓலக்கம் அருள
 அரங்கத்தம்மா பள்ளி எழுந்தருளாயே. (9)

926 கடி-மலர்க் கமலங்கள் மலர்ந்தன இவையோ
 கதிரவன் கனைகடல் முளைத்தனன் இவனோ
 துடியிடையார் சுரி குழல் பிழிந்து உதறித்
 துகில் உடுத்து ஏறினர் சூழ் புனல் அரங்கா
 தொடை ஒத்த துளவமும் கூடையும் பொலிந்து
 தோன்றிய தோள் தொண்டரடிப்பொடி என்னும்
 அடியனை அளியன் என்று அருளி உன் அடியார்க்கு
 ஆட்படுத்தாய் பள்ளி எழுந்தருளாயே (10)

-----

8. திருப்பாணாழ்வார் அருளிச் செய்த அமலன் ஆதிபிரான் (927-936)

927 அமலன் ஆதிபிரான் அடியார்க்கு என்னை ஆட்படுத்த
 விமலன் விண்ணவர்கோன் விரையார் பொழில் வேங்கடவன்
 நிமலன் நின்மலன் நீதி வானவன்
 நீள் மதில் அரங்கத்து அம்மான் திருக்
 கமல பாதம் வந்து என் கண்ணின் உள்ளன ஒக்கின்றதே (1)

928 உவந்த உள்ளத்தனாய் உலகம் அளந்து அண்டம் உற
 நிவந்த நீள் முடியன் அன்று நேர்ந்த நிசாசரரைக்
 கவர்ந்த வெங்கணைக் காசுத்தன் கடியார்
 பொழில் அரங்கத்து அம்மான் அரைச்
 சிவந்த ஆடையின் மேல் சென்றது ஆம் என சிந்தனையே (2)

929 மந்தி பாய் வட வேங்கட மா மலை வானவர்கள்
 சந்தி செய்ய நின்றான் அரங்கத்து அரவின் அணையான்
 அந்தி போல் நிறத்து ஆடையும் அதன்
 மேல் அயனைப் படைத்தது ஓர் எழில்
 உந்தி மேலது அன்றோ அடியேன் உள்ளத்து இன்னுயிரே (3)

930 சதுர மா மதில் சூழ் இலங்கைக்கு இறைவன் தலை பத்து
 உதிர ஓட்டி ஓர் வெங்கணை உய்த்தவன் ஓதவண்ணன்
 மதுர மா வண்டு பாட மா மயில்
 ஆடு அரங்கத்து அம்மான் திரு வயிற்று
 உதர பந்தம் என் உள்ளத்துள் நின்று உலாகின்றதே (4)

931 பாரம் ஆய பழவினை பற்று அறுத்து என்னைத் தன்
 வாரம் ஆக்கி வைத்தான் வைத்தது அன்றி என் உள் புகுந்தான்
 கோர மாதவம் செய்தனன் கொல்?
 அறியேன் அரங்கத்து அம்மான் திரு
 ஆர மார்வு அது அன்றோ அடியேனை ஆட்கொண்டதே (5)

932 துண்ட வெண் பிறையன் துயர் தீர்த்தவன் அஞ்சிறைய-
 வண்டு வாழ் பொழில் சூழ் அரங்க நகர் மேய அப்பன்
 அண்டரண்ட பகிரண்டத்து ஒரு
 மா நிலம் எழு மால் வரை முற்றும்
 உண்ட கண்டம் கண்டிர் அடியேனை உயக் கொண்டதே (6)

933 கையின் ஆர் சுரி சங்கு அன லாழியர் நீள் வரைபோல்
 மெய்யனார் துளப விரையார் கமழ் நீள் முடி எம்
 ஐயனார் அணி அரங்கனார் அர
 வின் அணைமிசை மேய மாயனார்
 செய்ய வாய் ஐயோ என்னைச் சிந்தை கவர்ந்ததுவே (7)

934 பரியன் ஆகி வந்த அவுணன் உடல் கீண்ட அமரர்க்கு
 அரிய ஆதிப்பிரான் அரங்கத்து அமலன் முகத்துக்
 கரிய ஆகிப் புடை பரந்து
 மிளிர்ந்து செவ்வரி ஓடி நீண்ட அப்
 பெரிய ஆய கண்கள் என்னைப் பேதைமை செய்தனவே (8)

935 ஆல மா மரத்தின் இலைமேல் ஒரு பாலகனாய்
 ஞாலம் ஏழும் உண்டான் அரங்கத்து அரவின் அணையான்
 கோல மா மணி-ஆரமும் முத்துத்
 தாமமும் முடிவு இல்லது ஓர் எழில்

நீல மேனி ஐயோ நிறைகொண்டது என் நெஞ்சினையே (9)

936 கொண்டல்வண்ணனைக் கோவலனாய் வெண்ணெய்
உண்ட வாயன் என் உள்ளம் கவர்ந்தானை
அண்டர்கோன் அணி-அரங்கன் என் அமுதினைக்
கண்ட கண்கள் மற்று ஒன்றினைக் காணாவே (10)

-----

9. ஸ்ரீ மதுரகவியாழ்வார் அருளிச்செய்த கண்ணி நுண் சிறுத்தாம்பு (937-947)

937 கண்ணி நுண் சிறுத் தாம்பினால் கட்டு உண்ணப்
பண்ணிய பெரு மாயன் என் அப்பனில்
நண்ணித் தென் குருகூர் நம்பி என்றக்கால்
அண்ணிக்கும் அமுது ஊறும் என் நாவுக்கே (1)

938 நாவினால் நவிற்று இன்பம் எய்தினேன்
மேவினேன் அவன் பொன்னடி மெய்ம்மையே
தேவு மற்று அறியேன் குருகூர் நம்பி
பாவின் இன்னிசை பாடித் திரிவனே (2)

939 திரிதந்து ஆகிலும் தேவபிரான் உடைக்
கரிய கோலத் திருவுருக் காண்பன் நான்
பெரிய வண் குருகூர் நகர் நம்பிக்கு ஆள்-
உரியனாய் அடியேன் பெற்ற நன்மையே (3)

940 நன்மையால் மிக்க நான்மறையாளர்கள்
புன்மை ஆகக் கருதுவர் ஆதலில்
அன்னையாய் அத்தனாய் என்னை ஆண்டிடும்
தன்மையான் சடகோபன் என் நம்பியே (4)

941 நம்பினேன் பிறர் நன்பொருள் தன்னையும்
நம்பினேன் மடவாரையும் முன் எலாம்
செம்பொன் மாடத் திருக் குருகூர் நம்பிக்கு

அன்பனாய் அடியேன் சதிர்த்தேன் இன்றே (5)

942 இன்று தொட்டும் எழுமையும் எம்பிரான்
நின்று தன் புகழ் ஏத்த அருளினான்
குன்ற மாடத் திருக் குருகூர் நம்பி
என்றும் என்னை இகழ்வு இலன் காண்மினே (6)

943 கண்டு கொண்டு என்னைக் காரிமாறப் பிரான்
பண்டை வல் வினை பாற்றி அருளினான்
எண் திசையும் அறிய இயம்புகேன்
ஒண் தமிழ்ச் சடகோபன் அருளையே (7)

944 அருள் கொண்டாடும் அடியவர் இன்புற
அருளினான் அவ் அரு மறையின் பொருள்
அருள்கொண்டு ஆயிரம் இன் தமிழ் பாடினான்
அருள் கண்டீர் இவ் உலகினில் மிக்கதே (8)

945 மிக்க வேதியர் வேதத்தின் உட்பொருள்
நிற்கப் பாடி என் நெஞ்சுள் நிறுத்தினான்
தக்க சீர்ச் சடகோபன் என் நம்பிக்கு ஆட்-
புக்க காதல் அடிமைப் பயன் அன்றே (9)

946 பயன் அன்று ஆகிலும் பாங்கு அலர் ஆகிலும்
செயல் நன்றாகத் திருத்திப் பணி கொள்வான்
குயில் நின்று ஆர் பொழில் சூழ் குருகூர் நம்பி
முயல்கின்றேன் அவன் மொய் கழற்கு அன்பையே (10)

947 அன்பன் தன்னை அடைந்தவர்கட்கு எல்லாம்
அன்பன் தென் குருகூர் நகர் நம்பிக்கு
அன்பனாய் மதுரகவி சொன்ன சொல்
நம்புவார் பதி வைகுந்தம் காண்மினே (11)
